

Agens Pilchová

MŮRA

Původní název
Zmura

Z polštiny přeložili
Nádějný
Unu Malgranda

Nakladatelství „Hejnal“
Wisla – Polsko

Přeloženo pro soukromou potřebu

Snažíme se odpovědět na otázky, které si dávají ti, kdož touží rozluštit různé karmické záhady života, důvod různých utrpení na úrovni hmotné i duševní.

Tato kniha nemá fantastický obsah na způsob Verneovek. Každá stránka je prosáklá nějakým utrpením. Hlavní postavou celého děje je Toník. Nějaký podivný fantom snaží se zatlačit jej do propastí mravní bídy jak na pláni hmotné, tak i duševní. Boj, který se odehrává kolem Toníka, ukazuje stálý zápas mezi dobrem a zlem a stálé vyrovnávání následků zákona příčiny a odplaty.

Toník upadá do hlubokého spánku neboli letargie, aby se pak probudil do nového života, vědomý si již svého životního cíle, seznámen s příčinou svého utrpení, odevzdán do vůle Nejvyššího. To je hlavním bodem tohoto děje.

Poučíme se, že čím více ovládneme hmotné záležitosti, osvobozující se od nich, tím více vítězíme nad karmou a jejími pouty. Jen naše nevědomost nám toto veliké tajemství zastírá.

Kniha nám prozrazuje, proč lidstvo stále trpí. Ukazuje nám tajemství různých astrálních oblastí, ať již nižších nebo vyšších, jak je odhalí jasnovidná schopnost autorky, která je čtenářům jistě známa svou knihou „Jasnovidka“

Vydavatel Hejnal

Slovo autorky

Při mých toulkách astrálními pláněmi jsem se setkala s osudem bytosti, kterou jsem nazvala Toník. Jeho osud z dávné minulosti mne zaujal natolik, že vždy po návratu jsem zapisovala vše, co jsem viděla a slyšela, až vznikla tato kniha.

Přes všechnu svou opatrnost jsem musela bojovat proti zlé vůli a nízkým sférám, které nemají zájem, aby se lidstvu dostala do rukou pravda. A tak se stalo, že jsem své zápisky musela psát třikrát, než konečně došlo k vydání této knihy. Nejprve se mi zápisky ztratily s celou skříňkou při stěhování. Když jsem napsala dílo po druhé, vypukl v domě požár a zničil mi opět celé dílo. Viděla jsem, jak nízké astrální bytosti tančí, že se jim opět podařilo jejich dílo. Teprve po třetí, když jsem sepsala tuto knihu, mohla vyjít ve „Wisle“ v nakladatelství „Hejnal“.

Ukazuje podstatu karmy, osvětluje, že Bůh nikoho netrestá, ale utrpení naše je pouze následkem našich činů v minulosti.

Agens Pilchová

I. díl

Toník se narodil na venkovském dvorci bohatých šlechticů. Kolem dvorce šuměly mohutné koruny stromů a pak do daleka jen pole a louky. Jako tříletý chlapec ztratil již svého otce a péči o něj převzala jeho matka, která mu poskytla vše, co mohla. Nejprve navštěvoval školu na vesnici, později ve městě.

Ve svých 23 letech byl krásným, urostlým, usměvavým mládencem. Bylo to onoho památného večera, když oslavoval své narozeniny a současně jmeniny. Chystal se ke spánku a v uších mu zvučely ještě akordy hudby... a před očima měl ještě tančící páry.

Když usínal, spatřil mezi dveřmi nějakou postavu, která se na něj pronikavě dívala. Pak vyrůstala, až její hlava dosahovala ke stropu. Toník chtěl křičet o pomoc, ale měl pevně sevřené rty tak, že je nemohl rozevřít.

Najednou se postava sklonila a zakousla se do Toníkových prsou. Toník se bránil, co mohl, ale poznal, že – nestvůra – je silnější než on. Nemohl se dočkat pomoci odnikud. Najednou se postava od něj odpoutala a zmizela, aniž věděl, zda oknem nebo dveřmi.

Toník pocítil bolest u srdce, které se třásl strachem. Vyskočil z postele, otevřel dveře ložnice a zvolal: „Mámo!“ Nikdo mu neodpovídal. Vběhnul do matčiny ložnice a počal budit matku, která tvrdě spala. Konečně se mu podařilo, že otevřela oči a tázala se, proč jí budí.

„Maminko, měl jsem strašlivý sen. Nějaká můra přišla ke mně a sála mou krev. Bojím se jít spát do svého pokoje, dovol, abych si lehl zde.“

„Ale nepovídej, to jsou hlouposti, žádné můry neexistují. To ses večer hodně najedl a napil vína a nyní vyvádíš. Ale když chceš, tak si lehni a dej už pokoj, vždyť je noc!“

Toník požádal maminku o prominutí, že jí ruší, lehl si a usnul. Příštího dne jakoby na tuto příhodu zapomněl. Nikomu o ní nevypravoval. Večer snědl již jen trochu kompotu a šel brzy spát. Ale spánek nepřicházel. Bylo to tím, že začal přemýšlet o příhodě minulé noci. Začal cítit neklid. „Co to jen mohlo být?“ tázal se sám sebe a nenacházel žádnou rozumnou odpověď.

Odbila dvacátá třetí hodina a on ještě nespál. V polospánku slyšel, jak hodiny bijí půlnoc. Náhle pocítil silnou chuť spát. Přitom se divil, že slyší tlouct hodiny a nemůže se ani pohnout, jako by byl ve snu. Zabylo mu nějak dusno.

Nyní však – hrůza! Ono strašidlo stanulo na prahu a začalo růst, až dosahovalo ke stropu. A nyní jakoby celý strop se strhl a sypal se na něj. A on opět chce volat, křičet o pomoc, ale opět bezvýsledně. Nikdo ho neslyší, nikdo nepřichází, ani matka, která má ložnici blízko. Můra mu dolehla na prsa celou váhou.

Toník pozbyl vědomí. Za chvíli otevřel oči zpocen strachem, s tlukoucím a osláblým srdcem. Vyšel ven a ulehl na lehátko v domnění, že se tam prospí, ale míjela hodina za hodinou a spánek nepřicházel. K ránu však přece usnul a probudil

se, až již slunce bylo dosti vysoko. Když otevřel oči, spatřil u sebe svou matku a z její tváře vyčetl otázku:

„Opět tě strašidla vyhnala z ložnice?“

Toník popřál matce dobrého jitra a požádal ji, aby usedla vedle něj.

„Promiň, maminko, opět jsem tě v noci budil?“

„Nikoliv. Spala jsem tak tvrdě, že jsem nic neslyšela. Ráno, když jsem se probudila, nedovedla jsem si vzpomenout, co se dělo. Matka při hovoru si prohlížela Toníka, až její zrak spočinul na jeho krku:

„Proboha, Toníčku, co jsi dělal, vždyť máš na krku modřinu!“

Toník vyskočil a běžel k zrcadlu a opravdu. Na krku byla modřina. V jeho očích se objevil strach. Zdálo se mu, že opět vidí u sebe můru. S výkřikem odskočil od zrcadla.

Matka se snažila vzpomenout si, kde asi k této modřině přišel. Nemohla na nic přijít, až si vzpomněla, že již včera ji Toník říkal, že v noci nějaká obluda sála krev z jeho krku.

Toník stál se sklopenou hlavou, až náhle vyhrkl:

„Bože, co bych za to dal, kdybych věděl, jaká je to síla, která mne tak v noci straší a která nechává po sobě znamení na mém krku!“

Matka položila mu třesoucí se ruku na rameno. „Uklidni se, Toníku. Možná, že ses ve spánku někde uhodil a nevíš o tom!“

Toník jen mlčky pokynul hlavou. Toho dne byl zamlklý a mrzutý. Během dne si často sahal rukou ke krku ve snaze uvědomit si, co se to vlastně dělo. Místo na krku nebolelo, pouze jeho povrch byl svraštělý jako suchý papír. Po západu slunce toto znamení zmizelo, což Toníka upokojilo.

Tak minul den a opět se blížila večerní hodina desátá, kdy Toník uléhal ke spánku. Před touto dobou si četl obvykle ještě nějakou knihu ze své bohaté knihovničky. To chtěl učinit i nyní a umínil si, že nepůjde spát dříve, než v jednu hodinu. Nyní se však opět zastyděl sám před sebou, že věří v nějaká strašidla. Zážitky minulých nocí mohly být přece jen pouhé děsivé sny. Vzal jednu knihu, ale pak si to rozmyslel a opět ji vrátil zpátky na své místo, ale tak nešikovně, že řada knih vypadla s rachotem k zemi.

Ve snaze nezneklidňovat matku, nebo z obavy, aby se mu matka nezačala smát, že věří ve strašidla, uleh do své postele, aniž by zhasl světlo. Snažil se přemýšlet o všedních záležitostech, aby zahnal vzpomínky na minulou noc.

Za chvíli uslyšel zaklepání na dveře. Vstoupila matka a oznamovala, že přijela sestřenice, kterou je nutno uvítat, protože ještě není tak pozdě. Viděla světlo u něj v pokoji a věděla, že ještě nespí.

Po odchodu matky se oblékl s pocitem radosti. Při rozhovoru s veselou sestřenicí čas rychle ubíhal, až hodiny odbíjely půlnoc. Všichni usoudili, že je čas k spánku. Především sestřenice je unavena cestováním a potřebuje si jít lehnout.

Toník se vrátil do svého pokoje. Doposud se nikdy před spaním nemodlil. Domníval se jako ostatní, že občas postačí navštívit kostel, účastnit se nějakých obřadů nebo pouhé pomyšlení, že věří v Boha. Tento večer však udělal na prsou znamení kříže, jakoby tím chtěl zapudit zážitky minulých nocí.

Sotva však začal usínat, pocítil, jak se opět strašidlo k němu přibližuje. Neviděl je, pouze cítil a najednou byl přemožen, pocítil stejný útok jako minule noci. Probudil se oslaben, zpocen, se silnou bolestí hlavy. Rozžal světlo a spatřil vše rozházeno, jako by se zde odehrával boj. Zabylo mu smutno. Urovnáváje postel zpozoroval, že několik knoflíku na povlaku je utrženo. Pak konečně usnul a spal až do rána.

Tento spánek jej posílil. Ráno se probudil s těžkou hlavou, červenýma očima, a když se podíval do zrcadla, spatřil na krku stejnou modřinu jako minulé noci, což ho ochromilo. Zazvonil na služku a požádal, aby mu přinesla snídani do ložnice. Krátce na to přišla do ložnice matka a hned po pozdravu se starostlivě tázala: „Co je ti Toníku? Jsi nemocen? Pošlu pro lékaře.“

Toník byl smuten a znechucen. Neprotivil se matčině přání, jen v myšlenkách si říkal, že lékař mu stejně nepomůže.

Starý zkušený lékař, který se zanedlouho dostavil, důkladně prohlédl Toníka a řekl: „Je nutná změna vzduchu, vystříhat se pití černé kávy, aspoň na noc se vystříhat těžkých masitých pokrmů, nepřejídat se, nerozčilovat se ani četbou před usnutím.“

Při loučení zpozoroval modřinu na Toníkově krku. „Zřejmě máte neklidný spánek, živé sny, uhodil jste se asi někde ve spánku?“

„Pane doktore, tuto modřinu jsem měl již i včera ráno po probuzení a opět zmizela. V noci přichází ke mně nějaká postava, která roste až ke stropu a pak mi spadne na prsa a jakoby sála mou krev a ráno jsem sláb a mám tuto skvrnu.“

Lékař se díval přísně na Toníka a v myšlenkách si řekl, že mu asi přeskočilo v hlavě. Pak prohodil: „Nebud'te jak malé dítě. To jsou nervy. Když se budete řídit mými pokyny, pak vás nebudou mučit vidiny ve spaní.“

Pak odešel. Toník horlivě vykonával vše, co mu lékař doporučil. Užíval tabletky, prášky zapíjel vodou, pěstoval tělocvik, chodil do přírody, ale přece jen v noci můra přicházela.

Příbuzenstvo, které se dovědělo o potížích Toníkových, nevěřilo a jenom se všemu smálo. Až jednou někdo prohodil, že před můrou je možno se bránit. Je nutno ji oklamat, odjet někam na pár týdnů. Pak se již nebude zjevovat.

Toník uposlechl této rady a odjel za hranice, chodil spát až po půlnoci, ale můra přece jen přicházela dále. Snažil se být vždy ve společnosti lidí, v blízkosti někoho a pozoroval, že můra nebyla již tak smělá, avšak stále cítil, jak se na něj dívá, jako by ho hypnotizovala.

Za nějaký čas se seznámil s jedním člověkem, sběratelem starožitností. Společnost tohoto muže na Toníka působila blahodárně. Navštívil ho v jeho bytě a muž mu ukazoval velikou mušli, která prý byla nalezena na poušti, je velmi stará. Když nemůže spát, dá si mušli k hlavě, slyší jakoby šumění vln, což ho uklidní, až usne.

Když hovořili v noci o mušli, spatřil Toník opět můru, jak se přibližuje, ale najednou se ulekla a utekla, zmizela. Toník prosil pána, aby mu prodal tuto mušli. Ten však odmítl s poukazem na to, že mušle je pro něj jediným přítelem.

Příští dny se Toník vždy setkával v noci s tímto přítelem, a když se přibližovala můra, kladl mu hlavu na rameno a přemýšlel o mušli a můra zmizela. Pak měl několik dnů klid.

Tři léta uplynula a Toník se musel rozloučit s tímto přítelem a litoval, že nemohl od něj odkoupit onu mušli. Vrátil se domů a jeho potíže opět vzrostly. Můra jej navštěvovala dále. Toník hledal spásu v alkoholu, obracel mnohdy do sebe skleničku za skleničkou, jen aby zapomněl na tento noční přízrak. A tak upadal a nedal nic na domluvy matky a příbuzenstva.

„Odežte ode mne tuto můru a já přestanu pít.“ To byla jeho odpověď.

Ve svém 27. roce života měl již tak oslabenou rovnováhu, že přicházely ještě další vidiny. Po odchodu můry přišly vždy k němu tři tanečnice, zcela nahé.

Tančily před ním a pak se vrhaly jedna po druhé do jeho náručí. Byly krásné, avšak jejich oči bodaly jako dýky, před jejich pohledem nemohl utéci.

Následky těchto nočních návštěv byly pak: silná poluce a nervové oslabení. Cítil se jakoby poskvrněn těmito návštěvnicemi. Nedovedl již políbit ani matku, ani příbuzné. Matka, když viděla co se děje s jejím synem, chtěla ho oženit, v domněnání, že se mu jeho stav zlepší. Pohovořila s ním, ale on odpověděl: „Necítím nejmenší sklon k ženám, nedovedu si představit, jakým bych asi mohl být manželem. Mám jich dosti v noci. Kdybych mohl, pak bych pozabíjel jednu za druhou.“

Matka se velmi tímto výrokem zarmoutila a upadla do mdlob. Toník zavolał služebnictvo, aby matce pomohlo a ani se s ní tento večer nerozloučil. Nechal ji pouze na stole dopis, ve kterém se omlouval za své chování a současně ji prosil, aby se mu již o manželství nezmiňovala.

Další tři léta uplynula. Toulal se světem a hledal uklidnění. Doufal, že se mu podaří utéct před nočními návštěvnicemi, které jmenoval vampýry. Občas při změně pobytu získal klid na pár týdnů. Někdy po jeho odchodu počalo v místě, kde bydlel, strašit.

Vrátil se domů a přes to, že měl teprve třicet, měl vzhled padesátiletého muže. Lékaři mu nedovedli pomoci a jeho zprávy o nočních vampýrech vyvraceli tvrzením, že jde o nervovou nemoc. Hledal ulehčení pomocí hypnózy, avšak pocítil ještě větší rozvrat. Hypnóza je nízká síla, a pokud hypnotizér nemá v sobě morální výše, pak působí škodlivě.

Pak se rozhodl, že pojedete do Indie, kde snad se těmito věcmi zabývají, a doufal, že tamější zasvěcenci odtáhnou od něj noční vampýry.

Do Indie se však již nedostal. V jednom místě ho překvapila událost, která změnila běh jeho života.

Černá magie u cikánských kmenů.

Jednou se vydal Toník na procházku ještě s několika kamarády. Byl krásný květnový den. Skupina pomalu kráčela podél lesa a utrápené tělo i duch Toníkův s rozkoší sály jarní vzduch přírodního života, naslouchal krásnému zpěvu ptactva. Jeho přátelé zprvu zpívali nějaké písně, pak rozprávěli.

Jen Toník mlčel. Přesto, že se těší z krásného dne, nemohl zcela zapomenout na chmurné vzpomínky minulosti. Stále viděl ostré pohledy nočních tanečnic, které z něj vysávaly životní sílu tak, že po těchto nočních návštěvách měl vždy popraskány rty a cítil horečku. Naplňovaly ho jakoby svým ohněm, jeho výměnou za jeho životní sílu. Vždy, když se přibližovaly, ovinul ho nepřijemný pocit.

Přátelé pozorovali jeho osamělost a zamlklost a dotazovali se, zda obdržel nějakou špatnou zprávu. Toník se těmto otázkám hořce usmíval. Přátelé mysleli, že je unaven a navrhli odpočinek. Toníkovi to bylo jedno, jen prohodil: „Půjdeme dále.“

Najednou poznali, že zabloudili v lese. Neobávali se toho, protože věděli, že les se táhne hodinu cesty do dálky i šířky. Začali se prodírat křovím a povzbuzovali jeden druhého, že za chvíli budou opět na cestě, když tu najednou k nim dolehly lidské hlasy a pach kouře. Před jejich zrakem se objevila mýtina, na které byl cikánský tábor.

I cikáni je upozorovali a především mladé cikánky se přiblížily k nim a začaly jim hádat z rukou. Každému v rýhách rukou spatřily dlouhý život, velký majetek a slávu. Pak se domáhaly odměny. Mládenci platili s úsměvem a dívali se, která z cikánek je hezčí.

Jedna se přiblížila k Toníkovi a chtěla uchopit jeho ruku, aby i jemu mohla něco říci, ale on ji odehnal, že nic po ní nechce, nic nepotřebuje vědět. Dívka hodila do tváře Toníkovi několik drsných slov a zachmuřena se vracela ke staré cikánce, která vařila ukradenou slepici. Bylo jí líto, že její kamarádky dostaly peníze a ona, která uměla hádat z ruky nejlépe, byla takto odbyta.

Cikáni nejprve postávali opodál, pak přišli blíže a žádali tabák a peníze. Kamarádi Toníkovi ve svém mládí viděli cikánský život mnohem hezčí a romantičtější, než tomu ve skutečnosti bylo.

Mladá cikánka se znovu přiblížila k Toníkovi a tázala se ho: „Proč nechcete, pane, abych vám hádala z ruky?“

Toník, který seděl na pařezu a přemýšlel, tázal se cikánky: „K čemu by mi bylo tvé hádání? Stejně mi nemůžeš pomoci v mém trápení“. Pak si vzpomenu, že cikáni dovedou čarovat a že by mu snad mohli pomoci, ale byl již tolikrát zklamán, že již nevěřil, že by mu někdo mohl pomoci.

Cikánka poklekla k němu. Byla krásná, sotva devatenáctiletá. Její černé vlasy se leskly v slunečních paprscích, které se prodíraly větvemi stromů. Dívka měla černé, velké, hluboké oči a drobný obličej.

Toník byl překvapen, že dívka nežádá peněz jako její družky. Podal jí tedy svou dlaň a ona ji uchopila a počala hovořit, zprvu jednotvárně, ale později s citem, jako by vše sama prožívala. Její tvář se změnila, nedívala se již na jeho ruku, jen před

sebe. Upadla jakoby do nějaké prorocké extáze. Její ruka tiskla křečovitě prsty Toníkovy. V koutcích jejích rtů se objevovaly sliny, které se později změnilly v pěnu. Její oči se horečnatě leskly.

Toník oslněn slovy cikánky, zapomenul, kde se nalézá, nepozoroval ani, že jeden z jeho přátel se postavil poblíž a pozorně naslouchá. Toník překvapen i zděšen naslouchal, jak cikánka před ním rozprostírá jeho minulost, jak hovoří o jeho majetku, o jeho nočních zážitcích.

„Vím, čeho se bojíte. Ony přicházejí v noci a vy jim v tom nemůžete zabránit. Nazýváte je vampýry. Ale to jsou vaše milenky!“

Tato slova „milenky“ zakřičela jako ve zlosti. Toník vstal a přísně na ni pohlédl. „Proč mne urážíš a vysmíváš se mému utrpení.“ Když vstal, povstala i ona a začala tančit kolem něj. Byly to stejné pohyby, jaké měly tanečnice, které v noci za ním chodily. Rozdíl byl pouze v tom, že tyto noční tanečnice byly tři a nahé, zatímco cikánka byla oblečena a sama nepřibližovala se k němu se žádostí.

Toník stál bledý jak stěna a nemohl se pohnout místa. Zdálo se mu, že tam tancují i ty tři noční tanečnice. Staří cikáni pozorovali tento výjev a mysleli, že mladá cikánka tak okouzila mladého pána, že tento není schopen se pohnout z místa. Jen aby tento obdiv byl co největší, pak by se dalo něco vydělat. Vzali housle a bubny a počali hrát. Psi, kteří doposud ohryzávali kosti, začali kňučet a pak výt. Cikáni je uklidnili několika kopanci. Malý psíček s rolničkou na krku začal skákat dle textu a při tom provozoval různé umělecké kousky, lehal a převracel se a vždy dle cinkání rolničky, kterou měl na krku. Mladá cikánka tančila, náhle se obrátila k blízkému stromu, schýlila se, rukama začala odhrnovat listí a hlínu, až vytáhla uschovanou dýku.

Toník se na vše díval rozšířeným zrakem. Cikánka přiskočila k němu a v dlani svírala křečovitě dýku. Jeden z Toníkových přátel vytáhnul revolver a bez váhání jej namířil na hlavu cikánky, která ho odstrčila s výkřikem: „Blázne, nemíchej se do toho!“ Pak se obrátila k Toníkovi, podala mu dýku a řekla mu: „Polož si tuto dýku pod hlavu, a když k tobě v noci přijdou, řekni jim, že je zabiješ. Vzpomeň si na mne, já tě ochráním!“

Toníkovi přátelé se překvapeně na vše dívali, ale nerozuměli, oč se zde jedná. Toník vzal dýku a řekl: „Pánové, musím říci, že cikánka říkala pravdu. Mým největším neštěstím jsou sny, které mne v noci pronásledují a které se stále opakují. I když s tím vším opovrhují, přece jen se pokusím o jednu věc.“

Zabalil dýku do papíru a vložil ji do mošničky, kterou měl sebou. Cikánka přiskočila ještě k němu, objala ho a řekla: „Tím se ubráníš, jen nezapomeň na mne. Já si poradím se všemi třemi.“

Celá skupinka se dala na zpáteční cestu. Mladá cikánka ulehla a dívala se do trávy.

Přátele i s Toníkem přišli do svého hotelu a zašli do svých pokojů. Toník položil dýku pod polštář. Uložil se do postele a zmožen procházkou a všemi nezvyklými dojmy, záhy usnul. Když přišla obvyklá doba, ve které přicházely

návštěvnice, Toník sáhnul pod polštář a uchopil dýku. Již cítil na sobě tlak můry. Poslední silou zašeptal: „Pryč ode mne, nebo zabiji!“

Vše zmizelo i tanečnice a Toník pocítil radost a vítězství. Příští noci se opět přibližovaly, avšak již netancovaly. Zpozoroval, že všechny tři mají probodnutá prsa dýkou. Svíjely se bolestí u jeho nohou.

Probudil se s neklidem, sáhl rukou pod polštář. Dýka byla na svém místě. Odkud se však vzaly tři dýky, které probodly prsa tanečnic? Samy nyní cítily bolest a nemohly ho trápit. Bylo mu jich líto, když uvažoval, že je zabil vlastní vůli, když zvolal: „Pryč ode mne, nebo zabiji!“

Příští den, když přemýšlel o této příhodě, uslyšel před hotelem hudbu, a když se podíval z okna, spatřil mladou cikánku, která mu dala dýku, jak tančí. Požádal hotelového sluhu, aby ji přivedl k němu a nechal je o samotě. Za chvíli byla cikánka v pokoji.

„Jak působilo?“ otázala se, sotva zavřela dveře. „Ještě jsi mi nezaplátil za mou dobrou radu.“ Toník vytáhl peněženku a podal cikánce dukát. Ona si jej dala do kapesníku, udělala několik uzlů a schovala ho do nejposlednější sukně. Pak se k němu obrátila se slovy: „To není všechno, chci více.“

Toník stiskl peněženku, jako by se bál, že mu ji cikánka vezme. Ona se však usmála a řekla: „Já chci tebe!“

Toník zpozoroval, že je v cikánčině objetí. Vzpomatoval se, odmrštíl cikánku od sebe a vyčinil ji. V koutě cikánčiných úst se objevila slina, když zakřičela: „Přisahám, že mi neutečeš, najdu tě, i kdyby ses propadl pod zemi.“

Toník se ulekl její hrozby a umínil si, že s ní bude jednat v klidu. Ovládl se a řekl: „Přece se na mne nezlobíš? Nežádej ode mne, abych udělal něco, co se mi protiví. Když mi povíš, odkud znáš tajemství mého života, pak ti koupím koně a povoz, který tě bude chránit od přílišného žáru slunce a před nepohodou. Když uhádneš každému pravdu, nikdy hladem nezemřeš. Můžeš se mít dobře. Jen mi řekni, odkud máš tuto zázračnou vědu.“

Cikánka se uklidnila, protože povoz i koně se jí líbily, již dávno po nich toužila. Sáhla za řadra a vytáhla malou, špinavou knížku, ve které byly nakresleny různé nestvůry, hady, draci a pak modlitba k pekelnému duchu, aby pomáhal ke splnění toho, co se od něj žádá. Listovali v knížce a dívali se na různé nakreslené nestvůry. Dívka vysvětlovala:

„Podívej se, toho se všichni v pekle bojí, ten má velkou sílu. Tím se může mnoho udělat. Jednou jsem se o to pokoušela a podařilo se mi to. A od té doby ho zbožňuji. On jest mým bohem, dává mi sílu, abych vykonala to, co si umím.“

Toník poodstoupil od cikánky a ona vypravovala:

„Bylo to v jedné veliké a bohaté vesnici. Měli jsme tam kolotoč a bydleli jsme ve vozech. V kleci jsme měli tygra, který dle naší vůle musel tancovat. To byl tenkrát jiný život. Když jsme postavili kolotoč, to bylo vždy radosti.“

Náhle se obličej cikánky začal křivit, jako by viděla nějakého upíra. Bez přerušení pokračovala však dále: „Jednou přišel takový krásný chlapec, pěknější než

ty. A neutekl mi. Nemusela jsem ho volat, prostě přicházel sám. Jen jsem pomyslela „Budeš můj“ a byl. Tenkrát jsem měla 15 let. Víím, co je rozkoš.

Pak jsme odjeli z vesnice. Před odjezdem jsem mu řekla, aby mi přinesl všechny peníze, co našetřili jeho rodiče a on mi je přinesl. Tenkrát jsme nocovali ve velkém vrbovém háji, protože blízký les byl tak hustý, že jsme nemohli do něj vjet s povozem. Myslela jsem na hochy a on našel cestu ke mně a přišel. Avšak do mne se zamiloval i můj nevlastní otec. Chytil chlapce a zardousil ho. Jeho oblek spálil, dal ho sežrat tygru, zbytky kostí dal do pytle, zatížil kamenem a hodil do hluboké vody.“

Toník se s obavou díval na cikánku. Uchopil dýku do ruky a uvažoval, že bude zcela normální, když ukončí její život. Držel dýku, kterou mu dala proti vampýrům. Cikánka to zpozorovala a rozesmála se: „Ty mne chceš zabít? Mám dobrou ochranu.“ Stiskla ruku v pěst a její tělo se začalo třást. Pak započala nesrozumitelně mručet, což se podobalo spíše mručení divokého zvířete, než lidskému hlasu. Její obličej se změnil a Toníkovi se zdálo, že před ním stojí jakoby jiná postava. V ruce tisknul dýku a zděšeně pozoroval proměnu osobnosti. Přes rty dívky se drala slova:

„Konečně jsem tě polapila ptáčku, do klece! Ukryl jsi se před námi, ale vidíš, že jsi padl do pasti. Vyděsila tě má přítomnost, připomeň si, kdo jsem. Tvé účty s těmi vampýry snad jsou skončeny, ale mne to nezajímá. Já také musím s tebou účtovat. Myslíš, že tvé vysoké postavení tě ode mne ochrání? Mé prokletí tě najde všude!“

Toník to již nemohl vydržet. Zakřičel: „Odejdi, ty hrozná čarodějnice!“

Ostatní cikánky venku byly již dosti netrpělivé delší nepřítomnosti své kamarádky a povykovaly pod oknem. V tomto okamžiku snad ani jediný předmět v pokoji nestál na svém místě. Prádlo létalo po pokoji, skříň se začala kolébat jako člověk do středu pokoje. Toník pustil dýku z ruky, chytil se za hlavu a pln strachu zvolal: „Ježíši, pomoz!“ Pak padl do bezvědomí vedle svého lůžka. Cikánka přestala hovořit, jako by od ní někdo odešel. Vzala dýku a odešla.

Několik minut před odchodem cikánky z pokoje se přiblížila ke dveřím pokoje pokojská. Plná údivu naslouchala nesrozumitelnému hovoru. Nemohla se pohnout z místa. Teprve až cikánka odešla, vkročila do pokoje a vykřikla stejně jako již dříve Toník: „Ježíši, pomoz!“

Když spatřila Toníka ležet na zemi, domnívala se, že ho cikánka probodla dýkou, kterou se na chodbě snažila nervózně ukrýt. Vyběhla z pokoje a volala po chodbě: „Pomoc, pomoc, vražda, vražda!“

Přiběhlo služebnictvo hotelu a posléze i sám majitel. Ukazovala ke dveřím pokoje, z kterého vyběhla.

V pokoji Toník dále ležel v bezvědomí. Nebo lépe řečeno, leželo tělo, ze kterého se odloučil duch. Utíkal před kletbou nešťastného ducha. Utíkal před svou temnou minulostí, kdy žil s tímto tmavým duchem.

Zpověď

Toníka položilo služebnictvo na postel, uklidili pokoj a zavolali lékaře, který ho probudil. Při odchodu předepsal léky pro uklidnění. Toníkem třásla zima, dostal horečku. Znovu přišel lékař a konstatoval, že nervový otřes musel být silný. Řekl, aby zavolali kněze, protože není jisté, zda to vše Toník přežije. Zanedlouho přišel kněz, stařeček ušlechtilého obličej. Toník pozoroval jeho klidnou tvář a naslouchal jeho klidnému hlasu. Zdálo se mu, jako by získal více rovnováhy. Posadil se na posteli a ujišťoval, že s ním není ještě tak zle, že má víru v Boha. Kněz promlouval o veliké lásce Boha, který vždy a každému pomáhá. Pak vyzval Toníka, aby se pomodlil a vyznal se ze svých hříchů.

Toník vzpomínal, jestli někdy něčím zhřešil. Nakonec řekl knězi: „Otče, v noci mě pronásledují vždy duchové. Můra na mne sedá, nahé tanečnice se na mne lepí a ještě někdo mi hrozí prokletím. Co mám dělat!“

Kněz se usmál a řekl: „Divím se, že věříš v duchy. Vždyť již nejsi dítě, jsi muž inteligent a ještě věříš na něco takového. Když se člověku, který má neklidný spánek a živé sny, něco zdá, pak se toho nemusí obávat, k tomu ani Boha nemusí volat na pomoc.“

„Tak vy nevěříte, že mne pronásledují duchové?“

„Nevěřím, jsi jen trochu nemocen.“ Kněz se při těch slovech nějak divně podíval na Toníka, který vycítil, že kněz naznačuje, že je nemocen rozumem. Tedy nenormální.

Toník litoval, že se s tím vůbec knězi svěřoval. Když kněz odcházel, pokojem se rozlehla nějaká rána, pak další a pak začalo létat po pokoji prádlo.

Toník se smutně usmál a pohleděl na kněze, který byl bledý jako popel a pravil: „Duchovní otče, říkal jste, že Bůh ve všem pomůže. To jsou ty strašidla, která mě pronásledují, o kterých jsem vám říkal. Nevidím je, pouze cítím. Duchovní otče, vidíte je?“

Zdrcený kněz rychle opustil pokoj a mumlal si: „Ten člověk je v moci d'ábla, prokletý a ztracen na věky!“

Toník oslabený tělesně a ubitý duševně, opouštěl toto místo. Prosili ho a to všichni se sladkým úsměvem. Prý pro klid v hotelu a pro jeho dobrou pověst.

Najal si tedy kočího a odjel se svými zavazadly do blízkého hostince, kde si najal v podkroví malý pokojík. Tam složil zavazadla a vzpomněl si, že nezaplatil za pobyt v hotelu.

Sedl tedy opět do kočáru a nařídil kočímu, aby jel zpátky k hotelu. Cestou mu začaly vířit hlavou různé myšlenky. Vždyť přece měl dýku, kde je? Asi si ji zapomněl v pokoji. Najednou mu proletěla hlavou myšlenka, že snad je nepřítelný. Sáhl kočímu na rameno. Ten se obrátil a pozoroval, jak je pán, kterého veze bledý.

Domníval se, že je mu nevolno. Zpomalil jízdu. Když projížděli kolem hotelů, děti utíkaly před nimi a křičely: „To je ten člověk Ďáblem posedlý!“

Kočí myslel, že to říkají jemu, tak prásknul bičem a hovořil o špatně vychovaných dětech. Projeli se ještě kousek, pak se vrátili a Toník vešel do hotelu. Chodbou pozoroval, jak ho sledují oči zvědavců. V pokoji, kde bydlel, byly otevřené dveře. Vstoupil a spatřil kněze, jak vykropuje místnost svčenu vodou a modli se při tom. Toník se na to díval s úsměvem. Náhle se kněz obrátil, a když spatřil Toníka, modlitba mu zamrzla na rtech. Chladně řekl: „Pane, přece jste se již vystěhoval z tohoto hotelu!“

„Ano,“ neméně chladně odpověděl Toník. „Přišel jsem však ještě vyrovnat účet a potom, zapomněl jsem zde ještě jednu věc.“ Přistoupil k posteli, která ještě nebyla po jeho odchodu převléknutá, a díval se pod podušku. Pokojská porozuměla.

„Tu vaší dýku si odnesla cikánka, co vyběhla z vašeho pokoje,“ pravila s úšklebkem. „A to spropitné, co jste zde nechal, vám vrátím. Snad se vám bude hodit jako doplatek pro cikánku.“ Odešla.

Kněz ještě dodal: „Mám vám vůbec věřit, že pocházíte ze šlechtické rodiny, když se stýkáte se špinavou cikánkou? Proč jste nežádal o její pronásledování, když vám ukradla dýku? Ona vás asi obalamutila. Tak, to jsou ty sny, které vás pronásledují?“

„Dosti“ zavolal Toník na kněze, „nebo budu věřit, že patříte také k mým pozemským upírům.“ Hodil knězi urážku do tváře a obrátil se ke dveřím. Ucítit pár kapek svčené vody na krku. To kněz ho pokropil svou svčenu vodou.

Vrátný v recepci již měl účet, který byl neobyčejně vysoký. Prý za mimořádný úklid na pokoji, za nepořádek a mnoho dalších bodů. Toník pohoršeně zaplatil a odešel do najatého pokoje, který v jeho nepřítomnosti hostinská vyčistila a vydrhla podlahu. Toník nechtěl zde být v tomto vlhkém vzduchu, umínil si, že po večeři se projde ještě po okolí.

Upír

Slunce zvolna zapadalo a Toník se procházel přírodou a myslel na svou matku, které chtěl poslat telegram, že bude dále cestovat. Bojoval se dvěma myšlenkami. První byla stesk po domově, druhá touha nalézt uklidnění duchovní, která ho pudila jít do světa. Nepozoroval ani, že přišel na rozcestí a dal se druhou cestou

Přišel ke kříži, pod kterým byla lavička. Usedl a dumal o všem a o ničem. Najednou se před ním mihl stín. „To je asi ten upír, co v hotelu toto všechno udělal, myslel si Toník. Půjdu zpátky do svého pokoje a odpočinu si tam.“

Nepozoroval, že jde jinou cestou, než kterou přišel. Jakoby ho do zad tlačil silný vítr. Najednou uslyšel šelest vody. Na blízku byla zřejmě řeka. Násilím se opíral jakoby někomu, kdo měl zájem, aby šel do vody. Zpozoroval, že pár kroků před ním je strmý břeh.

„Tak to je ten boj na život a na smrt?“ Řekl si Toník. „Tak, jsem-li opravdu hoden Boží lásky, pak zvítězím nad nepřitelem. Ať se neskrývá a poví mi, o co mu vlastně jde!“ V tom okamžiku ucítil křeč v ruku a již ležel na zemi, jako by ho někdo podřal.

Zachoval si však chladné myšlení. Válel se ve směru ke břehu. Ještě jeden obrat a již budu ve vodě. Tu v zoufalství zvolal: „Ó Bože, pomoz mi, vždyť ty jsi silnější, než tyto nízké síly, které mne chtějí zahubit. Ty mi můžeš pomoci. Můj život patří Tobě. Ty můžeš odehnat tyto síly ode mne. Ty mi můžeš pomoci!“

A tu ucítil, že sevření povolilo. Byl volný. Svět se mu zdál nyní jiný, milejší, než dříve. Hvězdy svítily nad jeho hlavou. Upravoval se a čistil si špinavý oblek. Vzpomněl si, že v takovém stavu viděl jednou svého známého, který trpěl padoucí nemocí – upadl, válel se v blátě a z úst mu tekla slina.

Toník se vrátil na rozcestí a usedl na lavičku pod křížem a přemýšlel, že nyní již mohl být utopený. To zřejmě není nemoc, ale nějaká duchovní záhada. Někdo mne chtěl asi hodit do vody. Jen, jak se to mohlo stát, že v posledním okamžiku odstoupil ode mne.

A tu již ucítil onu duchovní bytost, která se k němu přibližovala a současně vnitřní cit mu říkal, aby se modlil, aby poděkoval za záchranu, že byl vybrán z osidel tohoto nízkého nešťastníka. Aby poprosil Nejvyššího o pomoc pro příští léta, aby mohl napravit zlo, které napáchal před věky.

„Před věky, že jsem napáchal nějaké zlo?“ divil se Toník a vnitřní hlas mu ihned odpovídal, nabádaje ho, aby se pomodlil. Toník cítil, jak mu opět trnou ruce. Pocítil, jako by mu někdo klekl na rameno, že se až převrátil.

Započal se modlit: „Pane nad pány, Králi nad králi! Nejvyšší vládče! Soudče nejspravedlivější. Z Tvé ruky chci obdržet vyměřený trest a nikoliv od tohoto ubohého ducha, který mne pronásleduje.“

Zde pocítil, jako by mu někdo škrtil hrdlo, aby další slova nevycházela. Pokračoval: „Bože! Otče! Není mi jasno, jak jsem mohl před věky páchat zlo. Od nikoho se nemohu dovědět pravdu. Jen ty, Bože, můžeš mi osvítit rozum, abych mohl porozumět, kolik dlužím světu tomuto, kolik dlužím duchu, který mne trápí.“

Při tomto slově udělal pohyb, jako by chtěl setřást ducha ze svého ramene. Jeho ruce se rozevřely a upadl na záda. Duch seděl mu na prsou a rdousil ho. Toník na chvíli neviděl nic. Až najednou spatřil své tělo na zemi. Spatřil svou tvář. Spatřil místa, kterými tekly slzy, když prosil Boha o pomoc a objasnění této záhady. Zpozoroval také, že z jeho očí tryská světlo, které omamovalo jeho protivníka.

Toník se odpojil od svého těla. Pocítil snahu pomstít se nějak svému protivníku, který mu udělal již tolik mrzutostí. Pomyslel si: „Nyní tě zničím, usmrtím!“ Tmavá bytost se již chtěla vrhnout na tělo Toníkovo, které leželo na zemi. Toník pocítil strach, že by mohlo být zničeno jeho tělo. Jeho protivník byl v jeho těle a smál se jeho ústy. Toník stál chvíli bezradně a pak pokorně si pomyslel: „Bože, děj se vůle Tvá!“

Najednou uslyšel zpěv. Byla to skupina pěkných, světlých duchovních bytostí, které se přibližovaly, až stanuly mezi duchem Toníkovým a jeho pronásledovatelem, který již plně ovládal jeho tělo. Jejich zpěv byl vznešený, krásný, osvěžující. Toník jej s radostí vsakoval do sebe.

Duch, trpící v jeho těle, jako by ještě trpěl. Toník nepozoroval již svého pronásledovatele, který mu byl lhostejný. Zapomněl na svět. Měl jen přání, aby zde mohl zůstat v tomto klidu, kde se nyní nacházel. Světlé duchovní bytosti ukončily svou píseň a vztáhly své ruce nad hlavu ducha, ovládajícího tělo Toníkovo, které již v některých místech odumíralo, v některých ještě žilo z pránické síly. Pod proudem magnetických jisker, které vycházely z rukou těchto bytostí, ovládající duch opouštěl Toníkovo tělo.

K Toníkovi přišla myšlenka ze země „Ovládnutý d'áblem.“ Další myšlenka – napadlo ho z evangelia, kde také se píše, jak Ježíš vymítal nečisté duchy. Nyní jasně viděl, jak pod vlivem čistých duchovních bytostí tento duch opouštěl jeho tělo. Nebyl to žádný čert, jak se všeobecně mezi lidmi ještě dnes věří. Byl to obyčejný duch, jen nevědomý.

„Takoví asi i za dob Ježíšových ovládali lidi?“ Tázał se v duchu sám sebe. A Ježíš, ještě čistší, než tyto čisté duchovní bytosti, tak vkládal ruce a vymítal tyto duchy. Nyní pocítil vděčnost k Nejvyššímu, který mu ještě poslal tyto světlé bytosti, aby mu pomohly.

„Bůh tedy vyslyšel mou prosbu, mé volání, neopustil mne!“

Jeden ze skupiny světlých bytostí obrátil se k Toníkovi a řekl „Ano, Bůh nikoho neopustí nikdy. Ani ty, které nazýváte čerty“ a ukázal rukou na ducha, který opouštěl Toníkovo tělo.

„I ty jsi byl kdysi takovýmto nešťastným duchem. I ty jsi mučil své oběti. Jako poslední tvou obětí byly ony tři tanečnice, které jsi jmenoval – můry. A nyní spěchej zpátky do svého těla, zahřej je teplem svého ducha a vírou v Boha. Máš ještě velikou životní úlohu. Od nynějška budu od tebe odhánět všechny špatné zjevy. Musíš mi pomoci tvořením dobrých myšlenek a vírou v Boha. Ani nepřátelům nepřej zlého, ani těm, kdož tě pronásledují. I za ty se pomodli. Když to již nebudeš moci učinit z dobré vůle, tak buď k nim lhostejný. Budu tvým duchovním ochráncem. Ovšem má přítomnost bude závislá od tvého konání. Máš svobodnou vůli a můžeš konat dobro nebo zlo. Dle toho pak přitahuješ k sobě duchovní síly.“

Toník zakolísal nad svým tělem. Chtěl se ještě otázat, jak napravit zlo, které kdysi spáchal. Pocítil najednou, že hýbe svými klouby již v těle. Tyto byly ještě chladné. Přicházely vzpomínky minulých chvil. Probudil se již opět v těle. Kolem byla tma. Nemohl se upamatovat, kde se nachází. Pohlédl vzhůru a spatřil mnoho svítících hvězd a bledou lunu, která se prodírala mrakem. Chladno ustupovalo pomalu z jeho těla a v jeho nitru bylo blahé ticho, klid. Nyní již při vědomí vzpomínal na minulou příhodu a zašeptal: „Ano, jedinou zbraní proti zlu jest modlitba, dobré myšlenky a činy. Ihned, jako zázrak!“

Odněkud z hvězdných výšin doléhaly krásné zvuky, které splývaly v jediné slovo: „Láska, láska.“

To naplňovalo jeho nitro radostí. Kráčel lehkým krokem k hostinci, ve kterém se ubytoval a šeptal: „Ó Pane, Tvá vůle ať se projevuje celým mým životem, ať řídí mé kroky!“

Ve vězení

Do hostince se vrátil Toník již po půlnoci. Všude temno, zamčeno. Bylo mu nemilé, že musí budit lidi v noci, ale přece jen nemohl zůstat venku do rána. Zabouchal na dveře. Pes začal štěkat.

Za dveřmi se ozvaly kroky a mrzutý hlas se tázal, kdo je tam.

„To jsem já, nájemník z podkroví“ pravil a snažil se dodat svému hlasu upřímnosti. Kroky se opět vzdálily. Toník se domníval, že někdo zapomněl klíč a vrací se pro něj. Opřel se o veřeje dveří a slyšel, jak mu nějaký vnitřní hlas šeptá: „Vždy a všude, kde se objeví tvoji nepřátelé, zůstaň klidný. Za zlo oplácej dobrým.“

Za dveřmi se opět ozvaly kroky více osob a konečně někdo odemknul. Špinavý rozespálý kočí svítil Toníkovi lucernou do obličeje. Pak hostinský a za ním žena, která měla v ruce kříž ovázaný šátkem. Další muž s červeným nosem od lihu v ruce železnou hůl a díval se přísně na Toníka. Pak ještě nějaký čeledín vpustil psa do kuchyně a díval se na celou skupinu.

Toník se omlouval, že na procházce zabloudil, byl sláb, musel si odpočinout a hodně se opozdil. Majitel hostince se tázal: „Tak tedy nepřicházíte s policejní stanice?“

„A co bych tam hledal?“ otázal se Toník.

„Vždyť vás zde již hledali. Náš dům má dobrou pověst, zde nemůžete zůstat. Jen se nedělejte takovým nevinátkem. Vezměte si svoje zavazadla a odejděte.“

To bylo již na Toníka mnoho. Zakřičel: „Copak jste se všichni zbláznili? Kam půjdu v noci se svými zavazadly?“

„To mne nezajímá“ odvětil majitel a pohrdavě pokrčil rameny.

Toníkův neklid vzrostl. Jeho zavazadla byla srovnána za dveřmi.

„Prosím, pane hostinský, pusťte mne dovnitř. Opustím váš dům, jen mi obstarejte povoz. Ale musím se převléci, nemohu přece takto odcházet. Dobře vám zaplatím za obsluhu.“

Hostinský pohlédl na zašpiněné Toníkovy kalhoty a potrhaný rukáv, pokývl hlavou a nechal ho vejít do jeho pokoje. Postel tam byla přichystána ke spaní. Stůl byl pokryt ubrusem a stála na něm váza se zbytky květin.

Sluha vkročil bez zaklepání a postavil na zem džbánek s vodou, kterou se Toník osvěživ po obličeji.

Vešel hostinský a řekl: „Koně jsou připraveny, ale musíme je nejprve nakrmit. Možná, že ani dnes nevyjedete.“

Odešel s podivným úsměvem a zamkl dveře na klíč.

Toník měl pocit, jako by byl v pasti. Vždyť nic zlého těmto lidem neučinil. Proč tak s ním zachází?

Ach, ptala se policie po něm. Tak to asi zde bude zamčen tak dlouho, až pro něj přijdou. Otevřel okno a usedl k němu.

Najednou uslyšel tajemný vnitřní hlas: „Čím dál větší boj se odehrává kolem tebe. Buď opatrným a bojuj dobře, abys opět neudělal více zla, které bys musel

v budoucnu vyplácet. Trpělivě snášej toto pronásledování! Nyní, když jsi se sjednotil s vůlí v Boží pokoře, zlo bude dvojnásobně proti tobě bojovat. Setkáš-li se s někým, kdo myslí, že koná dobře, když tě pronásleduje, domnívá se, že pomáhá lidstvu, když je zbavuje nebezpečných zločinců, za jakého i tebe považuje. Nevzpírej se a jdi s ním. To je jen ovoce tvých minulých činů. Patří ti to.“

Toník nyní pochopil, že žije tajemným životem. Již ho neudivovalo, že slyší onen tajemný hlas, který ho vede i varuje. Pomyslel si, že je to jakoby zázrak Boží.

Nyní uslyšel nějaké kroky za dveřmi. Domácí odemkl dveře, otevřel a dovnitř vešel četník s nasazeným bodákem a se sluhou.

„Jménem zákona, půjdete se mnou! Vezměte si své doklady a zablácený oblek, ve kterém jste se po půlnoci vrátil.“

Toník chtěl vložit oblek do kufru, aby ho nemusel nést v ruce, ale byl četníkem ostře okřiknut: „oblek poneseš v ruce, jako každý jiný zločinec. A nebudeme se spolu bavit, jinak vám nasadím pouta.“

„Protestuji proti takovému jednání. Zatím mi žádný zločin nebyl prokázán!“
Toník vložil oblek do zavazadla a vzal si je s sebou. Strážník zamkl pokoj a klíč strčil do kapsy.

Odešli. Hustý déšť jim ztížil cestu. Za půl hodiny byli na místě. Na strážnici řekli Toníkovi, že je již pozdě v noci, že bude vyslýchán až ráno. Velitel nechal vsadit Toníka do vězení, kde měl čekat do příštího rána.

Toník byl celý promočený, bylo mu zima. Volal malým okénkem strážného, kterého pořádal o suchý oblek. Strážný se mu vysmál a napomenul ho, ať je zticha.

Toník přemohl hnus, svlékl se a lehl si do postele pod špinavou deku. Pociťoval hroznou bolest na prsou, v hlavě, nemohl ani kašlat, protože při kašli ho bolelo vše ještě více. Pociťoval teplo, které se posléze změnilo v horečku. Pociťoval velikou slabost po celém těle. Přivřel oči a spatřil duchovní bytost, jak skákala a smála se. Pak zpozoroval ještě další bytosti. Uvědomil si, že pro ducha není obtížno dostat se do cely. Vždyť i ty tanečnice přicházely za ním v noci přes zdi.

Byli zde duchové nižších sfér, kteří skončili sebevraždou. Ještě prožívali poslední chvíle ve vězení. Jeden rozbíjel sklo, polykal je a pak se kroutil bolestí. Jiný trhal ložní prádlo a na těchto pásech se věšel. Další vytahoval hřebíky z lavice a začal je polykat.

Pak vše zmizelo a Toníkovi se zjevil jeho pokoj v hostinci, který hostinský otevřel druhým klíčem a snažil se otevřít kufry paklíčem. Když se mu to nepodařilo, odtrhnul zámek a prohrabával se v obsahu. Prohodil k sobě: „To je buď zloděj, nebo bohatý lump.“

Toník sebou pohnul, ale pociťoval bolest. Snažil se ležet zcela klidně. Při každém hlubším vdechu pociťoval silnou bolest. Pozoroval svým vnitřním zrakem, jak hospodář vytáhl z kufru zlaté cigaretové pouzdro ozdobené drahokamy a zasunul je do kapsy. Toník již několik let nekouřil, ale pouzdro měl jako umělecké dílo. Toníka to pobouřilo, ale již viděl, jak hostinský ostatní věci ukládá do kufru, zamyká a odchází.

A pak přišlo další vidění.

Viděl u řeky, kde nedaleko i on bloudil, jak tam někdo znásilňoval mladé děvče. Zločinci byli dva. Jeden v těle, druhý duch bez těla. Toník vycítil, že děvče šlo k babičce. Cestou se setkalo s krejčovským tovaryšem, který se jí tázal, kam jde a kdy se bude vracet zpátky. Děvče upřímně odpovědělo: „Nevím, chci umýt babičce podlahu a potom jí přeprat punčochy. Ona má bolesti v nohou, mastí si je mastí a je třeba punčochy častěji prát.“

Pak pozoroval Toník, jak se děvče večer vrací, jak na ní čeká již tento tovaryš se začerněnou tváří a kloboukem nízko naraženým do čela. Za ním poskakoval tmavý duch a stahoval mu klobouk ještě níž do čela. Již bylo slyšet chůzi děvčete. Tovaryš i jeho duchovní pomocník chytily děvče, zacpali jí ústa a nesli jí k řece.

Toník se již ani nechtěl dívat, jak ošklivý může být život. Ale náhle uslyšel opět vnitřní hlas. „V nízkých duchovních sférách jsou ještě horší orgie, než na zemi. Zde duch znásilňuje ducha. A tento vliv pak působí i na lidi. A co se týče tohoto mladého děvčete, to je tvá společnice z minulého života. Ona ti pomáhala svým vlivem dosáhnout tvého nízkého cíle, aby ses spojil s těmi, které tě nyní pronásledují jako můry.“

Krejčovský tovaryš to byl její milenec z minulého života, kterého opustila. Přisahal jí pomstu a ta ho doprovázela až do tohoto života. A ten duchovní pomocník, který jí také znásilňuje, to byl také kdysi její milenec, kvůli kterému opustila svého chudého milence. Tento jí dával klenoty a peníze, které podvodně vyhrál v kartách od přátel.

Následkem velké prohry spáchalo několik lidí sebevraždu. Za tento čin znásilnění děvčete budeš souzen ty. To je tvá karma a tímto obviněním vyrovnáš kus svého dluhu z minulosti.

Při výslechu můžeš říci, kdo je skutečným viníkem. Toho již nebudeš vhnánět do budoucí zkázy. Mluv však bez hněvu, klidně. A tu dívku si vezmi pod ochranu. Zanedlouho jí odvezou do nemocnice.

Ve světě duchovním procházela utrpením, nyní na zemi je jí již lépe. Kdysi jsi jí strhnul do špíny. Nyní jí pomoz udržet se na dobré cestě. Postarej se o její babičku, která kdysi byla její matkou. Zpočátku měla radost, že její dcera má pěkné zaměstnání, ale později vylila mnoho slz, když zjistila, do jaké špíny její dcera padla. Nyní se nízké duchovno postaralo, aby se do lůna děvčete dostal zárodek, z kterého se narodí muž slabého těla a s plicní chorobou.

Toník se otrásl a tázal se, zda všichni mají takové utrpení, když vedli tento způsob života.

“Nikoliv,“ zněla odpověď. Kdybys viděl – auru – lidí, poznal bys hned, za co kdo trpí. Jeden za to, druhý za ono. Také tys neonemocněl z nachlazení. To tvoje staré „já“ se rozpadává. Spalují se všechny magnetické fluidy, spojené s tvým tělem astrálním i hmotným. Hoří také všechny elementály, které již nemají nárok na tebe. Hoří také smyslnost, kterou na tebe házely ony tři tanečnice. První postava, která obvykle předcházela tanečnice, jest již několik let od tebe odloučena.

Co jsi prožíval, to je jen vlna prožitých nízkých stupňů, která se ve tvé blízkosti zhmotňovala. Všechna prokletí hoří již a v tomto životě budeš volným. Kdybys řekl lidem, že jsi hovořil se mnou, nazvali by tě bláznem.

Toník sklonil hlavu a zašeptal: „Bože, Bože.“

Toníkův duchovní ochránce, který s ním rozmlouval, políbil Toníka na skloněnou hlavu, která se stávala lehčí a klidnější. Toník se odpojil od svého těla a díval se do celého vesmíru. Bylo mu dobře. Pomyslel si: „kěz bych zde již mohl zůstat!“

„Nikoliv,“ milý bratře. Nemůžeš zde zůstat. Nyní začíná tvůj nový život a umírá ošklivá minulost, která však stále, jako mořské vlny, bude se ozývat tvým životem. Kdyby ses nyní nevrátil do svého těla, nemohl bys zvítězit nad zlem, které by tě dále pronásledovalo. Nízké síly by se postaraly, aby úřady byly přesvědčeny o tvé vině za znásilnění děvčete. Poškodilo by to pověst celé tvé rodiny a matka, která je přímo tvým pozemským andělem ochranným, by to nevydržela. Pozoruj, jak kněz porušil zpovědní tajemství, jak pokojská svědčila, že viděla utíkat cikánku s dýkou. A nyní ten tvůj pošpiněný oblek, který tě usvědčuje ze znásilnění děvčete.“

„Je toho mnoho, ale jdi jménem Božím. Budeme se modlit, abys získal novou sílu. A nechtěj po mně více, než co ti dovoluje tvá karma, kterou nemohu odstranit, ale chtěl bych ji, s pomocí Boží, alespoň zmírnit.“

Toník se opět spojil s tělem. Již začalo svítat. Byl sláb, ale přece přišel ke dveřím a volal hlídače, že je nemocen.

Tento se za chvíli objevil a řekl: „Kdybyste byl nemocen, pak nebudete stát u dveří.“

Toník již slabosti nevydržel a upadnul na zem a nemohl se zvednout. Hlídač odemkl, vkročil do cely a zařval: „Nesimulujte!“ Pak, když se dotknul Toníka, pocítil, jak pálí celý horečkou. Položil ho na postel a zanedlouho přišel vězeňský lékař, který naměřil 40°C horečky a nařídil převoz do vězeňské nemocnice. Tam zjistili zápal plic na levé straně a zápal v krku. Lékař nemocnice nedovolil při takovéto vysoké horečce soudní vyšetřování.

Policejní úřad v tuto dobu telegrafoval do místa bydliště a dotazoval se matky, zda se její syn opravdu zdržuje v těchto končinách. Když došla kladná odpověď, nastal ve vězení poplach a ihned odvezli Toníka do městské nemocnice. Aby necítil bolest, dávali mu injekce, po kterých se cítil dosti divně, až upadnul do bezvědomí.

Na počátku letargického spánku

Jako první přišel do nemocnice navštívit Toníka pokročilý duch Karel, jeho zemřelý přítel. Toník se stával stále slabším, až se zcela odpoutal od svého těla. Jeho ochránce jej uchopil za ruku a vzdaloval se s ním od nemocnice. Domy se stávaly stále menšími. Náhle něco přeletělo kolem nich.

„To je skřivánek,“ řekl ochránce Toníkovi. „Jinak vnímá jeho zpěv člověk a jinak duchovní bytosti.“

Pak opět dva ptáci, jakoby si hráli, létali jeden nad druhým a naplňovali duchovní auru Toníkovu i jeho ochránce krásným zpěvem. Když se ptáci mýjeli, bylo vidět vždy sloup jisker. Tak si vyměňovali ptáci astrální jiskry. Co je dobrého v duši, to září a tvoří tyto jiskry. Když vystřelují tyto jiskry, tu ptáci cítí se nejveselejší. Cítí plnost života.

Ochránce natáhl dlaň a ptáci si na ní usedli. Druhou rukou ochránce odstrkoval Toníka, aby na ptáky nesahal. Privil mu:

„Setřel bys z nich sluneční magnetismus a oni by pak nemohli létat vzhůru, jen dolů. Jen se podívej na sebe.“

Toník se podíval na své ruce, které byly špinavé a visely z nich cáry, jakoby zvířecí teleplasy. A ochránce vysvětloval:

„Pokud se lidé živí těžkou masitou potravou, pak se to zrcadlí i na jejich auře, která taktéž je těžká.“

Ochránce pustil ptáčata, která však nemohla se povznést, ale letěla dolů.

„To je následek tvého těžkého pohledu. Ale neboj se, oni se opět vzpamatují. Hlavu vzhůru a netrať víru v lepší život. Poslechneš-li dobrých rad, pak se staneš čistším a pak se budeš moci volně pohybovat jako já. Pak dostaneš nového ochránce, možná i dva. To bude záležet na úkolu, který ti bude přidělen.“

Nyní Toník ucítil něco jako otřes a pak další otřesy. Ochránce si ho postavil za záda a privil mu:

„To nyní lékař v nemocnici tě vyšetřuje a dotýká se tvého magnetického pole. Je přesvědčen, že hodiny tvého života na zemi jsou sečteny, čímž trhá těžiště magnetických sil. Z toho pocházejí otřesy. Jen pozoruj skrz tuto vlnu a můžeš slyšet hovor, který se bude při tvé nemocniční posteli odbývat.“

A Toník opravdu slyšel.

„Krevní tlak pomalu ustává, tlukot srdeční je sotva slyšitelný. Nohy od chodidel ke kolenům jsou již studené, dlaně jsou ještě teplé, ale již modrají prsty. Deset minut jest již ve stavu katalepsie.“

„To není nic zvláštního,“ odvětil druhý lékař. „Horečka vystoupila na 43°C a nyní náhlý pokles teploty pod normál. Tělesný orgán byl již dosti vysílen. Nedivme se, že to muselo končit osudově.“

Při tomto slově opět nastaly otřesy a bělavá magnetická šňůra začala sebou neklidně házet.

Ochránce ihned zavolal směrem k neklidnému proudu:

„Nic takového se nestane. Boží vůle je, že se uzdraví a bude žít.“

Tato myšlenka běžela po magnetické šňůře jako blesk a ničila protivnou myšlenku. Zezdola přicházela také ještě posilující myšlenka Karlova, který se nacházel u postele. Obě tyto myšlenky zničily myšlenku lékaře. Lékař, který pozoroval Toníka, řekl:

„Možná, že přečká tuto kritickou dobu a bude žít“

Tato slova „bude žít“ opakoval i duch Karel u postele po odchodu lékaře.

Zanedlouho přišla k posteli ošetřovatelka, plná citu a dobroty. Uchopila ruku Toníkovu a měřila pulz. V této chvíli duchovní lékař Karel chytil druhou ruku ošetřovatelky, spojil se s jejím magnetismem a tento přenášel na Toníka.

Zanedlouho studené nohy, nasycené magnetismem počaly se ohřívat. To byla duchovní transfúze, která měla svůj vliv.

Toník překvapeně pozoroval, jak z jeho těla od hlavy začaly tryskat magnetické jiskry, jak ke Karlu, tak i k ošetřovatelce, která usedla unavená, jakoby se jí chtělo spát. Samotnou jí to překvapilo. Nevěděla, že svým magnetismem pomohla tomuto nemocnému.

Toník pozoroval, jaké dobro pro něj koná Karel. Tázal se jej:

„Karle, ty dobrý příteli, jak se ti kdy za toto vše odměním?“

Karel se jen usmál a pokynul mu rukou. Ochránce pravil Toníkovi:

„Nyní, když nebezpečí již minulo, můžeme trochu vzlétnout do míst, kde již nelétají letadla a balóny. Ale zde přece jen může přiletět trochu prachu ze sopečné lávy, který pak padá zpět v podobě barevného deště, pokud nasytí mraky, nebo jen jako barevný popel. A nyní posuneme se o něco výše, do další sféry. Pocítíš něco neobvyklého.“

Ještě ani nedokončil a Toník pociťoval, jakoby se jeho astrální tělo prodlužovalo. Dostával strach z prostoru. Bylo to něco podobného jako na vysokých skalách, kde není možno se bezpečně postavit. Pociťoval, jakoby něčím byl spoután. Poznal, že jeho ochránce doslovně ho přivázal fluidickými páskami, které byly spleteny v cop. A na tom ho táhl vzhůru.

Ochránce byl již před Toníkem výše. Vysvětloval:

„Nacházíme se ve sféře klidu druhého stupně. Sféru ticha prvního stupně máš již za sebou. Tam obvykle přicházejí lidé po úmrtí, když jejich tělesné smysly se stávají méně citlivé. Když člověk spí, zdá se mu něco, to se pohybuje ve sféře ticha prvního stupně. Někteří však pomocí svých přátel již ve spánku se dostávají výše, putují neviditelným světem. Někdy však jsou nevědomí, neví, co se děje, nastávají otřesy, které se promítají i na hmotném těle. Tak takovýto člověk hází ve spánku rukou nebo celým tělem a mnohdy se probudí. Neví ani proč se lekl, proč se probudil. Myslí si, že je to následek špatného krevního oběhu, či něčeho podobného. Někdy po odpojení od těla vidí pádící koně, nebo slyší rachot vozu. Pak se probouzí. Pádící koně vesměs znázorňují astrální svět.“

Toník, unášen svým ochráncem, rozhlížel se na celé moře duchovních bytostí v tomto světě bez hranic. Spatřoval i různá zvířata a nevěděl, kam se podívat dříve.

Ochránce vysvětloval:

„Dívej se všude, pozoruj vše, jen se nesnaž myšlenkou spojit s různými bytostmi, protože ne všechny jsou dobré a pro tebe příznivé. Ovšem můžeš zde nahlédnout i dobré věci, zpozoruješ příčiny neklidu lidí na zemi. Já tě nyní zde zanechám na chvíli samotného, protože mám ještě jiný úkol.“

Ochránce, když zpozoroval neklid Toníka, dal mu ruce na hlavu a modlil se a to ho naplnilo novou silou a vírou. Nevnímal již různé astrální útvary, jeho bytost se naplňovala jasem. Jakoby skrze něj svítilo duchovní slunce.

Sloučil se zcela se svým ochráncem a se slovy jeho modlitby. Zpozoroval, že kolem něj je jakby kruh a nyní přibyl další kruh po ochráncově modlitbě.

„Vidíš, tento kruh kolem tebe nedovolí nežádoucím silám, aby se přiblížily k tobě. Chci, aby ses mnohému naučil zde v tomto světě, pokud tvé hmotné zemské tělo se nachází v letargickém spánku. Budu spojen s tebou, aby tě astrální elementály nevtáhly k sobě a nerušily tvůj klid.“

Toník pocítil, že je opět spojen světelnou páskou se vzdalujícím se ochráncem.

Ve světě příšer a boj s temnými mocnostmi

Toník zůstal sám a zmocňoval se ho pocit tesknoty, což započalo zužovat ochranný kruh, který ho obklopoval. Různé astrální nestvůry – elementály započaly dotírat na kruh. Ochránce jistě posiloval i z dálky spojení, protože jakmile se některá nestvůra dotkla kruhu, nervózně sebou hodila a ustoupila zpět.

Toník si oddechl úlevou a tu ihned ochranný kruh se zvětšoval. Již klidně pozoroval astrální nestvůry, stvořené z různých nižších vlastností a myšlenek lidí, na zemi žijících. Celým tímto světem jakoby prolínal zelenavý odstín.

Toníka napadlo, zda to nejsou duchové zemřelých lidí. Kolem jeho ochranného kruhu plavaly tři hlavy. Jedna měla tvář ženy asi čtyřiaadvacetileté, druhá patřila staré ženě svraštělého čela a zahnutého nosu, který sahal téměř až k bradě. Třetí tvář byla mužská, zarostlá vousy. Jakoby se svým dlouhým jazykem dotýkal tváře mladé ženy, která se při každém doteku zachvěla, jakoby nějaký veliký chroust na ni sedl.

Toníka naplnila lítost a zapomněl na opatrnost, zapomenul napomenutí ochránce, aby se nespojoval myšlenkou s ničím, protože by snad něco k sobě přitáhl. Pomyslel si, aby tento starý muž nechal mladou ženu na pokoji. Tu bleskově připlula tvář mladé ženy k okraji kruhu a začala se na Toníka dívat svýma zelenýma očima, začala ho mást, že najednou viděl jen samé zelené oči, které najednou zmizely a on pocítil, jakoby se usadily v jeho hlavě. Pocítil závrať, pak se začal kroutit v kruhu, jakoby se chtěl probít.

V tom pocítil, že ho někdo mocí zadržel. Byl to jeho ochránce, který ho osvobodil od vlivu astrálu a přitom pohlédl na něj s mírnou výčitkou. Tu všechny nestvůry zmizely a Toník zpozoroval svého duchovního přítele Karla, který byl u jeho postele v nemocnici a magnetizoval jeho tělo.

Karel byl zasmušilý, a když ukončil magnetizování, obrátil se vděčně k jeho ochránci, že tento se vrátil k Toníkovi.

Ochránce pravil: „Tím, že jsi neuposlechl mé rady, aby ses myšlenkou s ničím nespojoval, přidělal jsi příteli Karlu mnoho práce. Musel jsem se k tobě vrátit, aniž jsem zcela ukončil své úkoly.“

Najednou bylo slyšet nějaké hlasy a bouchání, jako by celé továrny byly v chodu. Ochránce poučoval:

„Jsme ve stejné sféře, jen na jiném místě. Jsme ve světě myšlenky, kde vyrůstají zázraky techniky. Pozoruj, jak myšlenky lidí na zemi se spojují s myšlenkami těch, kdož žijí v této sféře. Rozdíl je pouze v tom, že tito duchové vidí lidi, zatímco lidé zřídka vidí tyto duchy zde. Pozoruj různé stroje, malé i velké. To vše je společné dílo všech. Jsou to pole myšlenek, ve kterých duchové vynalézají, a když najdou vhodné média na zemi, předávají jim tyto vynálezy a lidé je uskutečňují a domnívají se, že je to jejich dílo. Nepřipustí, že by to mohla být inspirace z duchovního světa.“

My jsme nyní přišli do okruhu, kde prodlévají duchové snad již tisíciletí z trestu za to, že kdysi seli zkázu pro sebe i pro své bližní. Neuznávali moci Boží a zapomněli i na lásku Otcovu. Považovali se za Bohy. Z největší části zdržuje je zde jejich zlá vůle, kterou přikovali svého ducha svými zlými myšlenkami a činy k zemi.

Pozoruj zde tohoto ducha veliké postavy, jako by seděl na trůnu. Je to Nero, který svou tvůrčí energii na zemi zneužil hrubým způsobem. Sám pod vlivem nízkých duchů, kteří ho obklopovali, se prohlásil za boha. Obklopen zlatem, bohatstvím, mohl si dopřát všeho, ale uznával jen splynutí s krásnými ženami, nikoliv splynutí s Bohem. Lidé, kteří žili kolem něj, mu lichotili a sami uznávali ho za boha, jen aby si zachovali jeho přízeň, měli se dobře a mohli žít bez práce.

Až přišla doba, kdy tento Nero byl odvolán z tohoto světa. Pozoruj, jak pyšně sedí na trůně. Nemá kolem sebe krásných žen, ani ohnivého vína a hudby, nemá ani růži, ani vavřínového věnce. Nízké bytosti – démoni, kteří si ho připoutali k sobě, ještě i zde ho navštěvují a naznačují mu, že se nachází v jejich moci. Tak nyní Nero, místo hudby, slyší hučení strojů a místo krásných žen, vidí kolem sebe jen upíry.“

Nero povstal na trůně a jeho oči metaly blesky. To stále ještě vytvářel myšlenky prokletí a zla kolem sebe.

Ochránce pokračoval:

„Nyní opět ponechám tě samotného v ochranném kruhu. Ničeho se neboj, jen klidně pozoruj. Ukážu ti, jaký úkol mne vedl do těchto míst.“ Duch Nerův vysílá prokletí. Zatmělo se a pak nastal požár.

Toník neviděl, co zde hoří. Pozoroval jen svého ochránce a kolem celý houf podobných bytostí, z kterých šla klidná světlá záře. Přiblížili se k Nerovi a sypali mu na hlavu a do jeho aury své myšlenky:

„Uklidni se, Nero. Nevydávej ze sebe prokletí. Tím si nepomůžeš, spíše ještě přitížíš, prodlužuješ si své duchovní vězení, do kterého ses sám dostal pomocí těch, kdož ti pomáhali na zemi. Pohlédni na poslední tvůj pozemský život. Vidiš, kam ses dostal svou vlastní vůlí?

Nero, my ti chceme pomoci a přivést tě výš, kde panuje jiný život, plný lásky a dobroty. Budeme i dále k tobě přicházet a uvědomovat tě. Svobodná vůle, toť nejkrásnější dar, jaký nám všem poskytl náš Dobrotivý Otec a co ty jsi z ní vytvořil? Ani si neuvědomuješ, pod jaký vliv ses dostal. Z tvých ničivých vibrací čerpají opět takové bytosti, které vynalézají různé zbraně, které slouží ničení lidstva. Z vibrací tvých a tobě podobných budou vynalezeny i bomby atomové a vodíkové a různé jiné ke zkáze.

Uvědom si, že padáš do stále větší temnosti. Snaž se osvobodit od temné minulosti. Pros Nejvyššího, aby ti poskytl možnost znovuzrození na Zemi či jiném světě, kde bys v pokoře odpykal vše, co jsi napáchal!

Uvědom si, že již nebudeš moci dále činit to, co jsi konal. Proto sestupujeme do těchto míst, abychom zde ničili tuto temnou moc.“

Toník spatřil různé duchovní bytosti, jejich těla byla temná a hutná, lišila se od jiných astrálních těl bytostí, které domlouvaly Nerovi. Jedna z těchto temných bytostí se přiblížila k Toníkovi, který pocítil jakoby bodnutí dýkou.

„Co tu chcete? Takovéto svědky si berete? Nechávací tělo na zemi a přicházejí aby mohli hovořit a prozrazovat lidem naše tajemství! Ty se již na zemi nevrátíš! My ti ještě ukážeme, jakou máme moc!“

Toník se zmítal mezi vlivem svého ochránce a tohoto temného ducha. Ochránce se modlil k Nejvyššímu dobru a pak pravil:

„Toníku, neboj se. Pojď ke mně, pojď za mnou!“

Ve stejném okamžiku temná bytost, sloučená již s myšlenkou Toníkovou, volala stejně: „Toníku, neboj se mne, pojď za mnou!“

Toník najednou opět získal své vědomí a zakřičel hromovým hlasem: „Pryč ode mne, ty čertel!“

V této chvíli zachytil pohled svého ochránce a to mu přinášelo úlevu, klid a rovnováhu. Ve svém nitru pociťoval ještě rozhořčení, ale jeho ochránce ho již poučoval, že takovýmto způsobem by se opět mohl dostat pod vliv nízké bytosti.

„Ať všechno zlo zmizí! Ať klid trvá na věky!“

Hlasy zmizely a Toník zpozoroval, že přidal více práce svému ochránci, ale současně pociťoval radost z vítězství.

„Opět jsi získal důležité poznatky. Duchů, jako je Nero, bylo zde již více. Ale mnozí z nich si již uvědomili svůj stav a byli schopni pomodlit se k Otci a nyní mnozí z nich již jsou jako duchovní, pomocní duchové, ať již zde v neviditelném, duchovním světě nebo na zemi.“

Pomáhají slabším a tlumí oheň války, bojů, jak ve světě astrálním, tak i hmotném. Každý pracuje dle své síly a každý sám sobě ukládá úkoly. Práce je zde mnoho.

Na zemi vesměs pracuje se přes den a v noci se odpočívá. Nemysli si, že duch také odpočívá v těle. Podívej se jen na sebe. Tvé tělo odpočívá v letargickém spánku a ty se touláš tímto nekonečným světem. Pak se vrátíš do nového života. Žil jsi jeden – i začneš žít druhý život, na který ještě budou padat stíny minulosti. Proti těmto stínům bojuj jen velkou láskou. Čeká tě těžká práce. Tvé tělo zůstane již poněkud oslabeno, což však bude k tvému prospěchu. Již tě nebudou na zemi pronásledovat můry a sáti z tebe životní sílu. Mohou však občas přicházet duchové, kteří ti budou chtít překážet ve tvé práci. Po probuzení bude tvůj duch ve dne i v noci vědomě pozorovat svět duchovní. Když započneš psát vzpomínky z této doby, co jsi nyní viděl, pak navážeš s námi spojení a my budeme s tebou hovořit.

Pokud se týče duchovního života, pak tvůj úkol nebude takovým, jak jsi viděl u mne, že jsem spolu s jinými uvědomoval Nera.

Probud' se, Toníku, ze svého blouznivého spánku na Zemi. Probud' v sobě uspanou víru a naději v Boží Sílu. Ať naše myšlenky vždy dolétnou ke tvému duchu. Pamatuj si, že když zlo v jakékoliv podobě dotkne se tě na zemi nebo v duchovním světě, vždy s ním bojuj láskou duchovní. I kdyby připlula temná válka, vždy když řekneš: „Ve jménu Božím,“ vždy budeš ochráněn.

Mnoho duchů zpozoruje, že je vidíš a slyšíš, protože vědomě budeš bojovat proti zlu. Budou se snažit tě vtáhnout do své sítě, uloupit ti klid ducha. Poznáš, že po každém zápasu, ve kterém zvítězíš, se tvůj duch stane silnějším a čistším. Čím více budeš usilovat o dobro svého bližního, tím více budou blednout stíny tvé karmy.“

Při slovech ochránce Toník ucítil jakoby osvěžující vánek. V myšlenkách se spojoval se svým ochráncem. Slíbil, že toto vše učiní.

„Zákon karmy nebyl stvořen Bohem, ale námi samými. A čím více budeme vyrovnávat temnou minulost, tím více budou řídnout tlupy nízkých temných duchů.“

Reptáním klesáme. Odevzdaným snažením a snášením našeho utrpení se povznášíme. Pak bude přibývat také různých vynálezů, které budou sloužit Dobru lidstva.“

Toník se zamyslel nad tím vším. Najednou se mu zjevila tvář jeho matky, žijící na zemi. Byla utrápená. Chtěl matku obejmout, ale jeho ochránce mu v tom zabránil.

„Podívej, ty jsi nyní v duchovním světě, tvá matka ještě na zemi. Obdržela zprávu, že se nacházíš v nemocnici. Vydala se na cestu, aby tě navštívila. Stojí při tvé posteli a lékaři tvrdí, že jsi zemřel. Nepřipouštěj si této myšlenky, protože by mohla nepříznivě na tebe zapůsobit. Pokusím se umožnit ti, abys slyšel celý tento rozhovor. Avšak nepřibližuj se k tělu. Tvé astrální tělo je jako přijímací stanice.

Mimo to vlastníš ještě i vysílací stanici. Spoj se nyní s těmi, kdož stojí u tvé postele. Ty je uslyšíš, tebe však uslyší pouze Karel. Uslyší nejen zvuk myšlenek, ale i pocity v nich obsažené.

Tvá matka tě neuslyší, protože jí překáží hmotné tělo a její astrální tělo ještě není tak citlivé, ale přece jen vycití uje, že jsi nezemřel, ale žiješ. Mimo to duch Karla oživuje v matce myšlenku, že jsi nezemřel, ale že žiješ.

A tímto vnukáním přehlušuje myšlenky lékaře, který tvrdí, že jsi zemřel. Je nutno uvědomit je o tom, že duch tvůj ještě neopustil tělo. Jinak by matka převezla tvé tělo domů, kde by chodili se s tebou loučit příbuzní, oslavovali by tě, spojovali by se s tebou a to by ti překáželo při tvém cestování ve světě duchovním.

Příchod matky je nutný. Ona si odpykává část karmy již tím, že se dovídá, že jsi zemřel. Když přišla ke tvé posteli a dověděla se, že jsi mrtev, objala tě a tím se spojila s tvými fluidy a upadla do bezvědomí. Odpojila se a ty jsi spatřil její obličej zde. Pak ale lékaři dali jí nějakou lahvičku s ostrou tekutinou k nosu a ona nabyla vědomí. Nyní je opřena o hrud' oné ošetřovatelky, která má silný magnetismus a posiluje jí.

Smrt nebo letargie?

Karel po odchodu lékařů foukal Toníkovi lehce mezi oči a hovořil: „On žije, žije, nezemřel, jenom spí!“ Tím posiloval magnetické pásky.

Při tomto počínání tělo Toníkovo ztrácelo bledou, umrlčí barvu, jeho chřípí se pohnulo a jeho oční víčka se zachvěla. Zpozoroval to lékař, který právě vešel. Chtěl na to upozornit svého kolegu, když tu opět chřípí se přestalo chvět a oční víčka pohybovat.

Ten se usmál a pravil:

„To není nic zvláštního. Je to poslední záchvěv nervů. Stává se, že umírá v silné horečce a jeho tělo ještě několik hodin zadržuje teplotu krevní, která se pomalu sráží.“

Druhý lékař mínil:

„Tento přece nezemřel v horečce. Před letargickým spánkem přece horečka poklesla...“

Druhý lékař jej nervózně přerušil:

„V letargickém spánku? Co to prosím máte? Každého důkladně vyšetřujete a domníváte se, že je pouze v letargii. Ani staré báby, které věří v různá kouzla a čáry, nejsou tak směšné jako vy.“

„Ale promiňte, což se ještě nestaly případy, že pohřbili člověka prohlášeného za mrtvého?“

„Opakuji, že tento člověk zemřel již před několika hodinami. Ostatně poslední pitva vše ukáže a vysvětlí!“

Během hádky lékařů Karel opět stíral z obličeje tyto magnetické myšlenky „zemřel“. Když lékaři chtěli odejít od domnělé mrtvolky, tu opět se maličko pohnulo chřípí, ústa jakoby se špulila k zahvízdání. Lékař, který tvrdil, že v těle je ještě život, vzal zrcátko a přiložil jej k ústům Toníka. Na zrcátku se objevila mlha. Vítězně rychle ukázal zrcátko svému kolegovi a pravil:

„Což, neříkal jsem, že ještě žije?“

Na čele druhého lékaře se objevily krůpěje potu. Zkoumali srdce, tep, ale opět se zdálo, jako by zde bylo již mrtvé tělo. Lékaři odešli.

Za lékaři stál nízký duch a měl radost, že se mu podařilo rozzlobit lékaře. Vnukával jim: „Jen píchni nožem do jeho srdce, přesvědč se, že v něm již není život!“

Zde také Karel vysílal myšlenku na lékaře. „Nečiň toho, měl bys z toho nepřijemnosti a posléze i výčitky svědomí.“

Tmavý duch si sedl na prsa lékaře, otravoval jeho auru, až tento se vrátil k Toníkově posteli.

„Uhoď ho, poznáš, že je mrtev!“

A lékař, zcela pod vlivem nízkého ducha, kterému umožnil svým hněvem, aby ho ovlivnil, se sklonil nad tělem Toníkovým a dal mu silnou ránu do obličeje, až ze rtů vyšly dvě kapky krve.

Lékař pocítil uvolnění ruky. Temný duch s chechotem se vzdaloval.

Karel nemohl tomu zabránit, zpozoroval, že magnetické proudy jsou porušeny, spojoval je opět a pak je modlitbou uklidňoval.

Lékař si nyní uvědomil, co učinil. Vyčítal si, že kdyby ho někdo viděl, jak fackuje mrtvolu, že by jistě o něm řekl, že je blázen. Ale již nešlo nic napravit. V tom zazněl zvonek, který volal lékaře k dalšímu pacientu. Domnělé mrtvé tělo zůstalo osamoceno.

Toníkova matka, která se již v náručí ošetřovatelky vzpamatovala v druhém pokoji, přišla opět k posteli Toníkové a zaplakala:

„Toníku, to přece není možné, abys byl mrtev. Ty žiješ, ty musíš žít!“

Současně s matkou vešel do pokoje i lékař, který tvrdil stále, že Toník se nachází pouze v letargickém spánku.

Toník, který viděl bolest matky, chtěl jí dokázat, že žije. Sílou vůle, nedbajíc předchozího varování ochránce, se připoutal k tělu a přitom každá vteřina, každý pohyb se mu zdál bolestivým a těžkým.

Jen násilím zabránil Karel spojením Toníka s matkou tím, že si stoupl mezi ně.

Matku odvedli z pokoje a zůstal tam pouze lékař, který opět pečlivě zkoumal obličej Toníkův, na kterém se objevily krupěje potu.

Vstoupil druhý lékař a spatřiv pot na tváři, zneklidněl. Což, když se Toník probudí a bude vědět, že on ho udeřil po tváři? To bude ostuda. Odešel, aby zavolal celou lékařskou komisi, aby se společně všichni poradili, co mají činit.

Toníkova matka se modlila, aby její syn opět přišel k životu, že ho ihned odveze domů. Slibovala, že když Toník opět ožije, že dá celý výtěžek višňového sadu ve prospěch chudých.

Snad to byly tyto můry, které ho pronásledovaly a nyní vysávaly z něj životní sílu? To přece nemůže lékařům říci. Může mu ještě někdo pomoci?

„Což není Bůh, který stvořil všechny duchy? Tak jak nevidíš ducha Toníkova, tak nevidíš ani Boha. Bůh je milosrdný, vyslyší tvou žádost a pomůže. Jen doufej. Modli se, aby nízké síly se nemohly k němu opět vrátit.“

Byly to Karlovy myšlenky, které se dostaly k Toníkově matce. Pozvedla hlavu a divila se, kdo to k ní promlouvá. Opakovala každou myšlenku Karlovu. Nyní měla jistotu, že Toník opět přijde k životu. Ulehčeně vydechla: „Děj se vůle Boží.“

I Karel v pokoji ulehčeně zašeptal:

„Děkuji ti Bože, že jsi dovolil, aby moje myšlenky uslyšela a vryla je do hlubin nitra.“

Určování času na Zemi a ve vesmíru.

Když se Toník spojoval s tělem, poznal mnoho. Jeho spojení s tělem vyvolalo různé změny jako kapky potu na tváři, pohyb rtů. Také však pociťoval různé potíže, nemohl dýchat, nevěděl, zda-li spí, nebo se mu to všechno pouze zdá.

Když ho matka budila, domníval se, že ho budí z dlouhého spánku. Když nad ním plakala, pociťoval zvláštní bolest astrálního těla. Toníkův ochránce i Karel věděli, jaké následky by mohlo mít nyní v nevhodný čas připojení se Toníka k tělu a proto mu v tom zabránili.

Toník si uvědomil, že se nesmí nechat ovládat tím vším, protože má ještě jiné úkoly v duchovnu.

Jeho ochránce klidně promlouval.

„Nyní půjdeme tam, kde jsem tě zanechal, kde jsi viděl různé tváře, o kterých ses domníval, že jsou to duchové zemřelých.“

Toník ani nevnímal, že letí prostorem se svým ochráncem. Připadalo mu, jako by seděl v lodičce na klidném jezeře, které se s ním houpalo. Pociťoval lehkost. Ochránce mu vysvětloval:

„Tím, že jsi se dovedl odpoutat od plačící matky a všeho pozemského, stal jsi se lehčím. Když se budeš odevzdávat Vyšší Vůli, zapamatuješ si vše, co zde uvidíš a pak budeš o tom svědčit, když opět se navrátíš do těla. Pak začneš nový život.“

Toník pocítil, jako by se zastavili, ale houpání trvalo dále. Otázal se na to svého ochránce, který mu odpověděl:

„Na Zemi měříte čas podle hodin. Tikot hodin jakoby znázorňoval tlukot srdce. Zde však tyto houpavé vlny jsou projevem života a jsou všude, naplňují celý vesmír. Po odloučení od těla jsi je hned nezpozoroval, měl jsi ještě málo vědomostí.

Někde, když člověk umírá, zastavují se hodiny a to nejen v jeho domové, ale i u příbuzných. To proto, že umírající se nachází na vlně tikotu hodin, který ho ruší. Někdy i přátelé či příbuzní v neviditelnou zastavují hodiny a lidé říkají, že hodiny došly a skončil život.

Na zemi se měří čas hodinami, ve vesmíru se projevuje nezadržitelným chvěním, vysílaným celým vesmírem. Na zemi se hodiny mohou zastavit, zatím co ve vesmíru tento věčný pohyb nezastaví žádná ruka.

Mnoho duchů se řídí ještě vlněním různých hvězd. Ne však všechny hvězdné celky působí harmonicky a příznivě. O tom však neví nic nebo velmi málo astronomové žijící na zemi nebo i zde v duchovnu. Budu ti o tom ještě vypravovat, ale bude to, až se budeš moci s klidem odloučit od těla pod střechem své matky, kde již nebudeš mít překážky a budeš nás vidět tělesným zrakem.“

Vznik elementálů – Pekla a očistce

„Objasnění o chvění neboli vibrací, které jsem ti ukázal, je jako srdce celého vesmíru, které nikdy nezmírá. Zanedlouho spatříš neustálý pohyb ve vesmíru. Spatříš stejné elementály jako při první procházce. I oni jsou stále v pohybu. Žijí, avšak nemají duchovní podstatu, jsou stvoření napolovic ze zvířecích instinktů a jsou různého původu.“

Zde spatřil Toník mnoho elementárních bytostí podobných těm, které již kdysi viděl. Vypadalo to, jako by se svým ochráncem stal na vysokém místě a pozoroval celé moře různých hlav a zdeformovaných postav. Všude jich bylo plno. Otázal se svého ochránce:

„Jak povstali? Odkud se zde vzali?“

„Oni nejsou výtvorem Božím. Jsou to tvůrčí lidské. Lidé zneužívají tvůrčí schopnost, kterou jim Bůh dal. Vytváří je nižší lidské vědomí, nižší „Já“.

Těchto elementálů je více, než lidí na zemi i bytostí v duchovnu. Ovšem, jejich život není nekonečný. Jejich zničení je závislé na lidech. Ničení těchto elementálů je bolestivým jak pro ně samotné, tak i pro člověka, který je tvořil. Pozoruj malého komára, kterého člověk chytil, jak se tento brání, jak se opírá svými nožkami, aby se vytrhnul ze sevření, aby unikl. A co teprve tyto elementály, které jsou podobné člověku, protože člověk je stvořil. Což teprve ty dělají, aby unikly zániku. Vyšší, uvědomělý člověk, může je ničit. Ovšem, zatím je na zemi stále málo lidí, kteří vědomě myslí, kteří jsou si vědomí toho, že každou myšlenkou soustředěnou na jeden cíl, vytváří tyto elementály. Ochraní duchové, kteří mají bdít nad myšlením člověka, mají mnoho práce, když se musí prodírat celým množstvím těchto elementálů, které jsou stvořeny buď zcela nevědomě nebo vědomě pomocí „černé magie“.

Pokusím se popsat ti, jak tyto elementály vznikají. Je ti známo, že lidské tělo vyzařuje. Toto záření přitahuje magnetismus lidský společně s magnetismem zvířecím, který se taktéž nachází v člověku. Člověk vyzařuje dle způsobu svého života. Pokud nepožívá masa zabitých zvířat a ptáků, pokud se nerozněcuje alkoholem a neomamuje nikotinem, přeje dobro každému, pak jeho záření je pěkné, jasné a nevytváří již takových nízkých elementárních bytostí jako ostatní lidé.

Pro lepší porozumění ti ukáži příklad. Nespojuj však své myšlenky s nikým. Spatříš, jak se vytvářejí elementární bytosti. Podívej se na zem, kde již nastala noc. Nehledej nyní své tělo. Pozoruj tohoto tlustého pána, který sedí v křesle a odkládá cigáro. Před ním na stole je maso a víno. Vedle již prázdná láhev od vína. Na stole jsou zbytky květů ve váze, které odkládá stranou, aby lépe viděl na tu, která s ním rozmlouvá. Je to nahodilá láska. Viděli se poprvé v obchodě, do kterého přišla s ním. Povšimla si jeho nabitě peněženky a brilantového prstenu na červených, kratkých masitých prstech.

Když pán vycházel z obchodu, pak ona jakoby ho chtěla předejít, zakopla o prah a zachytila se ho. Jemu vypadla z ruky aktovka, ale jen když mohl zachytit

slečnu, aby se jí nic zlého nestalo. Dívka měla silně nabarvené rty. Děkovala pánovi, který jí zachytil, že prý dostala náhle záchvat do hlavy.

Obchodní příručí podal pánovi jeho aktovku a pohledem mu chtěl naznačit, že se jedná pouze o prodejnu, pouliční holku. Pán zručně vzal aktovku, nevěnoval příručímu pozornost a vyprovázel slečnu z obchodu. Byl bankéřem a zde měl vyřizovat nějaké obchodní záležitosti.

Ona také šla za „obchodem“. Šla stejným směrem jako pán, který s ní započal rozhovor. Dívka děkovala pánovi, že ji pomohl, že ji zachytil, jinak že by snad měla rozbitou hlavu o práh. Pán zase na to, že to nebylo nic zvláštního. V hlavě mu blýskla myšlenka, že ta dívka je buď příliš smělá nebo příliš naivní.

Silně nabarvené rty a krátká, přiléhavá suknička, nasvědčovaly na ledaco.

„Uvidíme,“ pomyslel si a pozval dívku na kávu nebo na šampaňské. Nyní seděli oba u jednoho stolu. Číšník uctivě skláněl hlavu, když se podíval na zářící brilantový prsten a tázal se, čím může posloužit. Byla objednána masitá pečeně a šampaňské víno. Po večeři si odešli odpočinout do pokoje.

Nyní je na chvílku opustíme. Pak se opět za nimi podíváme, abys viděl, jak se tvoří elementály.“ Nyní zpatřil jiný obraz.

„Podívej se tam na tu nevěstu. Je asi stejně stará jako ta, která je při bankéři. Podívej se, jak její oči se upřímně dívají a hovoří o lásce tomu, koho skutečně miluje.

Pře dvěma léty se spatřili poprvé a ihned pocítli, že patří k sobě. Pásky sympatie z dávné minulosti je k sobě opět přitáhly. Zapomenuli, že již kdysi patřili k sobě. Jen z nitra pocit je k sobě poutal. Rozhodli se jít společnou cestou, ještě lepší, než kdysi v minulosti. Uvědomovali si, že jsou stvoření k obrazu Božímu, který je věčným duchem a životem.

Podívej, před nimi leží svatební závoj. Dnes měli legální zákonitý sňatek. Rodina a hosté přáli jim štěstí a požehnání. Byli přítomní i neviditelní hosté – duchovní, kteří taktéž jim přáli štěstí a požehnání.

Podívej s tam dále, jak se pohybuje tmavý mrak. Jsou to elementární bytosti, které však nemají síly. Chybí jim lesk. Nevidí nic. Tlačí se jeden na druhého, silnější na slabšího a ten se rozptyluje v tmavošedou mlhu. Jsou to bytosti, které si svým jednáním tato dvojice vytvořila v minulosti, když ještě žila nevědomým životem. Plnými doušky vychutnávala smyslnost.

Po odložení těl poznali, co vytvořili. Předsevzali si, že toto vše zničí a budou žít jinak. Prosili Boha o osvobození od těchto bytostí.

Zrodili se znovu a napravovali vše to, co kdysi nadělali. V minulém životě žili jako bratr a sestra a zůstali až do konce svobodní. Ikdyž si již nepamatovali, jaký slib učinili ve světě duchovním, že totiž chtějí napravit vše to, co pokazili. Pamatovali však na to jejich duchovní přátelé, kteří je posilovali. Není to lehké, protože elementálové, kteří jsou stvoření, mají snahu žít dále a vrhají se na své tvůrce, aby je posílili stejnými zlovyky a omyly, jaké páchali dříve.

Opět i v tomto životě se setkali. Nikoliv náhodně. Vyšší láska nad nimi bděla, aby se opět nedostali do světa zvířecích pudů. Nyní slibovali jeden druhému, že půjdou spolu a budou žít ve shodě. K tomu si ještě oba šeptali „a k tomu nám pomáhej Bůh.“

Tímto způsobem dali možnost dobrým duchovním bytostem, aby k nim přišly, aby byli proniknuti světlými proudy magnetické síly a aby pomohli celému lidstvu v jeho pokroku ducha.

Ona, vždy dobrého srdce, stávala se nyní ještě lepší. On se stranil všeho, co by ho mohlo svést ke zlu. Nechodil s kamarády po hospodách, neutrácel drahocenný čas života hrou v karty. Pak, když se opět našli, chodili spolu raději do přírody a obdivovali přírodní krásy. Jejich myšlenky se toulaly daleko vesmírem a pak se divili, odkud přicházejí k nim takové pěkné a zajímavé myšlenky.

Pod takovýmto vlivem dříve stvořené elementární bytosti neměly k nim přístupu. A nyní, když jsou již svoji, podívej se na nevěstu, jak se modlí v rozechvění. Uvědomuje si, že je vážná chvíle. On stojí opodál a připojuje se. Stal se jejím manželem, jejím bratrem, vším na zemi.

Z pozadí se dívají na ně chmurně duchové, kteří je doprovázeli, když odcházeli od ostatních svatebčanů do ložnice a těšili se, jak načerpají z jejich magnetismu, až si manželé padnou do náruče. Nyní nesnášejí jejich modlitbu, kterou se snaží přetrhat.

Avšak jejich duchovní ochránce stojí vedle ní, vztahuje k ní paže a prolíná jí magnetickým zlatorůžovým světlem. Nevěsta se uvolňuje a naslouchá pokynům svého ochránce. Tento dělá kolem kruh, že novomanželé zcela mizejí zrakům nízkých duchovních bytostí.

„Pozoruješ vše dobře, Toníku?“

Nyní duchovní ochránce udělal magnetický kruh kolem Toníka, aby tento byl chráněn a převedl ho k nižším duchům, kteří odešli od novomanželů. Toník slyšel, jak tito se mezi sebou hádají, řvou, jsou zklamaní, protože se jim nedostalo od novomanželů magnetických smyslných proudů, na které čekali.

Pak ochránce přetrhl opět spojení s touto skupinou a zavedl ho k novomanželům. Nevěsta po modlitbě promlouvala ke svému manželovi:

„Slyšela jsem všechny přítelkyně, jak se těšily na svatbu, jak hovořily o dnu svatebním. Mně však je již od rána smutno. Měla jsem co dělat, abych nevybuchla v pláč mezi svatebčany, když tito se tak dobře bavili. Není to snad předtucha něčeho zlého?“

Znám tě přece, že jsi hodný, že nejsi schopen nevěry manželské. Co by to jen mohlo být? Celý den přemýšlela jsem o něčem jiném, než co se hovořilo.“

Ženich 40-letý, starší, díval se jemně na svou mnohem mladší nevěstu. V hloubi nitra taktéž sbíral myšlenky o Bohu a věřil, že v rukou Božích se nalézá osud člověka. Byl dobrého srdce, ale nemohl se soustředit k modlitbě. Nyní oba plakali, slzy jim tekly po tvářích, nevěděli však proč. Bylo to pod vlivem ducha, připoutaného k tělu, kde se zapomínají předsevzetí učiněná v duchovním světě. K tomu se pak mnohdy připojí vliv některých okolních nevtělených duchů a velmi snadno dává se základ nové karmě.

„Moje nejmilejší, jediná. Víš dobře, že ve svých 40-ti letech jsem ještě neměl ženu ve svém náručí. Erotiku znám pouze z knih. Vždy ve společnosti jsem byl znechucen, když se písní nebo vtipem znesvěcoval tento akt, který je posvátným. Dává život novému dítěti, s kterého může vyrůst muž nebo ušlechtilá žena, jakou jsem poznal tebe. Je třeba uvěřit, že do toho tělíčka, vzniklého z malého seménka,

pošle Bůh lidského ducha. Víím, že původ tvého dnešního zármutku leží v něčem, s čím si nevíš rady. Snad tvá čistá duše se leká nějakého potřísnění?“

„Ještě s nikým jsem o tom nevyprávěla. Bála jsem se, že se mi budou smát.“

„I mně se posmívali. Někdy jsem se musel přetvařovat, abych měl od nich klid, přiznávat se k něčemu, co jsem nedělal. Zamykal jsem se ve své světničce a četl knihy a oni si mysleli, že tam mám milenkku. V tajemství pohlavního života se skrývá něco, co nelze ani pochopit lidským rozumem. Nechtěl jsem se nikdy dostat na úroveň zvířete. Ba, lidé jsou ještě horší. Mnohdy přerušují různými způsoby těhotenství, znemožňují zrodit se novému duchu na zem a platit své dluhy nebo vykonávat poslání. To se u zvířat nevyskytuje.“

Když mi začaly do hlavy proudit proudy nižších myšlenek, obrátil jsem je vždy jiným směrem, vyšším a ušlechtlejším a opět měl jsem klid.

Nejednou jsem odešel ze společnosti, rozpálené alkoholem, kde se posměšně o těchto záležitostech hovořilo. Uslyšel jsem poznámky, že jsem měl být knězem.

V přírodě, po několikerém hlubším vdechnutí, nabyl jsem opět klidu, že jsem se nevrátil a nevynadal společnosti.

Teprve, když jsem se setkal s tebou, nějaká síla mně říkala, že patříme k sobě. Byla jsi zcela jiná, než ženy, které se mi tlačily dříve do cesty. Tvé andělské oči říkaly, že si porozumíme. Chtěl bych však, abychom si slíbili, že nikdy nepropadneme smyslnosti. Víím, přicházejí různé okamžiky v životě, ale s pomocí Boží je možno je překonat. Náš osud můžeme odevzdat do vůle Boží. Avšak se smyslností je nutno se vypořádat sám v sobě. To je moje zpověď.“

Toník byl rozechvěn tím, co slyšel od tohoto člověka. Přál si, aby se s ním někdy setkal, až se probudí z letargického spánku a opět bude žít na zemi.

Jeho ochránce, který četl jeho myšlenky, řekl:

„Ano, setkáš se s touto dvojicí na zemi a budeš moci obdivovat i jejich milé dítě, kterému jest určeno zrodit se na zemi a zatím se ještě nachází zde v duchovním světě.“

Ale nyní ponecháme je o samotě a přeneseme se k těmto předcházejícím milencům, které také pojí *láska*.“

Toník byl překvapen, s jakou rychlostí se přenesli do pokoje hotelu, ve kterém prodlévali bankéř se svou milenkou, která byla v jeho náručí. Vedle nich na zemi ležely rozházený polštáře. Podobalo se to místu, kde někdo s někým bojoval. Nyní oba byli v křečovitém sevření, spojení v jedno klubko. Jejich astrální těla pod stálými nárazy jakoby se trhala, bojovala mezi sebou. Tento boj se promítal i na těle fyzickém. Líbali se, pak se vzájemně kousali. Bankéř měl již na sobě potřhanou košili od jejich špičatých nehtů. Na krku a na ramenou tyto nehty způsobovaly krvavé škrábance.

„Pozoruj nyní jejich fluidální okolí,“ řekl ochránce Toníkovi. „Vidíš jakoby sloup jisker. Je to hořící magnetismus těchto dvou těl. Hoří tělo astrální a plameny se prodírají i skrz tělo hmotné, otvírá všechny póry. Není to jen jejich vlastní plamen. Hoří také náruživost. Nízké duchovní bytosti, které doprovázejí tuto děvku po hostincích a ulicích, stejně jako i temní duchovní společníci bankéřovi, se rvou mezi sebou. Každý z nich chce být co nejbližší tomuto sloupu ohnivých jisker, aby mohl

vtřebávat magnetismus, který tryská z hynoucího semene. A nyní nastává vyvrcholení.

Podívej se, kolik jejich neviditelných společníků upadá v nasycení jakoby do spánku v blízkosti jejich aury.“

Toník slyšel ještě jakoby zvířecí chroptění bankéře a spatřil, jak se vytváří dvě hlavy podobné bankéři a jeho společníci. Domníval se, že ona přišla do jiného stavu a že se jí narodí blíženci. Ale ochránce ho opět poučoval:

„To nejsou duchové, co vidíš, ale upíři. Štěnice dovede žít celá dlouhá období na zemi bez potravy někde v úkrytu. Pak vylézá a hledá potravu. Stejně je tomu u upírů elementálů, kteří jako štěnice dovedou žít dlouho na úkor svých tvůrců přímo na nich. Když člověk – jejich tvůrce - umírá, pak je udržuje ještě proud z jeho astrálního těla. A když tento člověk se opět rodí, tu tyto elementálové upíři opět oživují, pokud jim ovšem člověk pomáhá k dalšímu životu.

A právě nyní tato dvojice vytvořila dva nebezpečné elementály upíry, kteří i když jsou v náručí, přece jakoby se navzájem kousaly a drápaly. Jsou k sobě přikovány a dívají se na sebe nepřátelsky.“

Nyní se Toník zachvěl, vzpomenu si na ty upíry, které ho pronásledovaly, ochránce ho uklidňoval:

„Neboj se, nedal jsi příčinu ke spojení s těmito upíry. V tomto životě nemáš již upírů. Neb k vytvoření upíru je nutno mít hmotné tělo. A ty, co tě sužovaly, měly jen tělo astrální. Avšak o tom si povíme ještě někdy jindy. Nyní se podívej ještě do hotelového pokoje na ty dva a poznáš, jak končí takováto „láska“.

Tito dva, kteří nasýtí svým magnetickým fluidem mnoho nízkých duchovních bytostí a vytvořili nové elementály, ti nyní leží oslabení, s namodralýma očima. Pozoruj v jejich blízkosti tři duchovní bytosti, které se již nedostaly do blízkosti jejich a nemohly načerpat z jejich fluidu. Jsou mrzuté a již kují pomstu. Posílají telepatickou cestou myšlenku této děvce, aby ukradla bankéři peníze, se kterými by pak utekla. Tato zachycuje jejich myšlenku, vyskakuje z postele a předstírá, že musí vyjít z pokoje. Pod záminkou, že nemá kapesník, chce si tento půjčit od bankéře a za tím účelem prohledává jeho kapsy a to i ty, kde se obvykle kapesník nenosí. Bankéř udiven drzou odvahou děvky, vstává z postele a chce ji v tom zabránit. Tato ho odstrčí ránou do hrudi, až upadne a než se vzpamatuje, děvka šikovným pohybem vytahuje tašku s penězi a prchá.

V okamžiku je na ulici. Bankéř zvoní, přibíhá pokojská a odpovídá mu, že nemůže nechat stíhat tu, kterou přihlásil jako svou manželku, když objednával tento pokoj.

Bankéř odcházel z hotelu. Zabouchl dveře a domníval se, že celá tato příhoda skončila. Nevěděl ovšem, že jeho útvar zůstal po něm v astrálu, že se z něj smějí nízké duchovní bytosti i pokojská v hotelu, která mu přála tuto ostudu způsobenou pouliční děvkou.

Nyní již víš, jak vnikají elementálové upíři? Teleplasmou dvou bytostí se vytváří upír v různých podobách, více zvířecích, než lidských. Tyto útvary žijí ze zvířecího magnetismu, který lidé vesměs v sobě mají a který posiluje především těžkou masitou potravou, alkoholem a po jejich požívání pak svými myšlenkami a

činy. Tím si způsobují ono peklo, které se označuje ohněm na zemi. Jejich vlastní upíří je pak v něm mučí.

V odpojení od těla hmotného ne jeden již spatřil tyto upíry a ne jeden je ještě spatřil. Pohled na ně mnohdy nezasvěceného přivádí k hrůze.

Pozoruj, jak tito dva nově vytvoření upíří splývají s houfem ostatních elementálů. Podobně jako kojeneček nabírá na sebe často z aury rodičů hodně jejich zvyků, tak také i elementál bere mnoho z povahy svého tvůrce.

Ukážu ti ještě jiné upíry, ale neboj se jich. Vysílej myšlenky „Ve jménu Boha, nic zlého se mi nestane.“

Podívej se tam na to rudé světlo. Pozoruj onu obrovskou hlavu, mnohem větší, než ostatní upíří a vedle ní jakoby svázanou menší hlavu. Tyto upíry vytvořil vrah – sadista, který znásilnil svou oběť, přitom se jí zahryzl do krku a lačně vysával její krev, až skonala. Byl oběšen, ale jeho dílo zůstalo a vzbuzuje hrůzu. Méně nebezpeční elementálové před ní prchají.

Toník se cítil unaven, oslaben a ochránce hovořil:

„Ano, to je to pravé peklo, o kterém se na zemi hovoří. Ovšem, to ještě není jeho dno. Tam ani já se nedovolují dívat, jak je to děsné. Tak jako kdysi cenili člověka na zemi dle toho, kolik měl ovcí, dobytka, pole, tak zde se cení podle množství elementálů a upírů a nižších duchů, které mají zde ve své moci.“

Ale nyní se opět od tebe odloučím, protože mám ještě jiné úkoly.“ Ochránce udělal kolem Toníka ochranný magnetický kruh a vzdaloval se.

Astrální květy

Toníkovi zmizely z očí různé ty nestvůry a pocítil úlevu. Vydechl zhluboka, když pocítil, že jeho duch jakoby se rozšiřoval. Protahoval se jako dítě v posteli.

Nyní ucítil neobvyklou vůni. Spatřil mnoho velikých květů bez listí a kořenů, které sebou pohybovaly. Z jejich kalichů vycházela vůně, která celé jeho astrální tělo naplňovala oživujícím proudem.

Toníkův duchovní ochránce, který se vracel k němu, hovořil:

„Tyto květy jakoby nahrazovaly vodu. Zde se můžeš vykoupat ode vši špíny a posílit se na další cestu. Víím, že pak ještě dlouho budeš tesknit po vůni a kráse těchto květů a jejich oblažujících proudech. Jsi zde, aby sis nabral síly, naučil se rozeznávat dobré od zlého a prohlédl příští svůj osud. Budeš muset ještě očistit svou auru od zbytků minulosti, co jsi vytvořil a pak budeš svobodným. Můžeš se pak přímo oddávat do vůle Boží.“

Toník byl přitážen mořem květů a pocítil osvěžení, jako by se na zemi vykoupal v teplé čisté vodě. Najednou zpozoroval krásnou fluidární postavu, jak tato se tiše blížila celým tímto mořem vonících květů až k němu a pak mu podala fluidární ruku a vítala jej:

„Vítej k nám pozemský poutníče. Tážeš se, proč tyto květy nemají kořeny. Ony žijí ze síly vesmíru. Sem přicházejí vesměs duchové, kteří již opustili tělo, tedy zemřeli, ale neztratili víru, že po různých pozemských útrapách dostane se jim zde osvěžení. Tyto květy odstraňovaly z tebe různé nízké fluidy, které byly na tobě nalepeny, když jsi procházel plání upírů a na tebe vydechovaly čistou vůni. Cítíš se mezi nimi jakoby uvězněn a přece je ti zde dobře.“

Tyto květy jsou živeny souladnými zvuky vesmíru, které nedokáže zničit ani požár, ani povodeň, ani bouře mořská. Na zemi se lidé smějí všemu, i vzdělání, co nemohou pochopit. Avšak když porozumí síle kosmických zvuků, pak budou moci mnoho velikého vykonat. Nyní, když měli moudrost mikroskopickými sklíčky, zůstávají stále na jednom místě.“

Fluidický přítel zmizel a Toník byl naplněn souladem, jakoby se rozplýval celým vesmírem. Jeho astrální tělo jakoby se rozšiřovalo. Zanedlouho stanul u něj jeho ochránce. Zmagnetizoval ho a děl:

„Je nutno obléci se do pláště, protože tam, kam nyní půjdeme, bude chladněji.“

V hlubinách moře

„Nyní se trochu seznámíme s různými živly na zemi, abys otužil své astrální tělo, až se později budeš vědomě odpoutávat na zemi. Myslíš, že jsi proběhl celým vesmírem, ale to je pouze malý krůček z toho, co ve vesmíru existuje. Ani já jsem ještě neproletěl všemi světy, které existují ve věčnosti.

Nyní ale dávej již pozor, jsme u cíle.“

Toník uslyšel šplouchání vody. Rozhlížel se zvědavě kolem. Ucítil, že je nad mořem a dostal strach, že se utopí. Ochránce musel tedy zpátky ku břehu a tam se dlouho modlil k Nejvyššímu, aby překonal Toníkův strach. Pak mu řekl:

„Lehni si na břeh, jako bys šel spát. Ve vodě budeš moci vše pozorovat.“

Toník vykonal vše tak, jak si přál ochránce a zpozoroval, jak ho moře vtahuje a vedle něj se nacházel jeho ochránce.

Zpozorovali, že na dně je mnoho kořenů a minerálů. Zanedlouho již zpozorovali první mořské živočichy, kteří lehce kolem nich proplouvali. Najednou se objevil v jejich blízkosti žralok. Jeho přítomnost působila podivně, ale Toník pod vlivem ochránce odhodil již strach.

Ochránce vysvětloval:

„To je již veliký žralok, jehož tělo měří asi sedm metrů. Ovšem, on má ještě tělo fluidické, které může žít pouze ve vodě a které je větší. Ploutvemi vysílá elektrickou sílu, pomocí které může být ve vodě i bez pohybu.“

Ochránce pohladil žraloka a ten se začal protahovat jako kocour, se kterým se mazlíme. Ochránce s Toníkem ustoupili stranou, až žralok vybil svou elektrickou sílu do vody. Pak si Toník vystoupil na jeho hřbet i s ochránce a pluli mořem. Když je to přestalo bavit, pustili se a žralok odplul sám dále.

Zanedlouho se objevila chobotnice a tu Toník dostal strach. Chobotnice se řítily přímo k nim. Ochránce ho vyzval, ať se podívá na něho. Pak svým magnetismem uklidnil chobotnici. Vyčítal Toníkovi, že když se bude všeho bát, pak se nikam nepodívají.

Spatřili podivné tunely. Byla to obydlí chobotnic. Tam zavlékají také často utopené lidi a hlídají je tam. Námořníci vědí, že ránou nožem do středu chobotnice umrtví její sílu a mohou se ještě osvobodit. Je-li utopený člověk uchopen chobotnicí a zadáven, vysát, pak i zde musí působit vyšší duchové a pomáhat tomuto duchu se osvobodit.

A po takovýchto zážitcích v moři se vrátil ochránce s Toníkem opět ku břehu a na zem. Toníkovi se zdálo, jakoby se vrátil z pohádky.

Věčný spánek

„Nyní projdeme sférou, kde člověk po odložení hmotného těla, tedy po smrti, se nachází v odpočínutí, jakoby ve spánku. Lidé, kteří jsou si vědomí toho, že život jde dále i po smrti, se zde nenacházejí dlouho. Avšak lidé, kteří o tomto nepřemýšlejí, ba toto popírají, mají zde poměrně dlouhý pobyt. Zde také odpočívá mnoho různých sektářů, kteří věřili, že člověk po smrti spí a probudí se, až anděl zatroubí k věčnému soudu.

Podívej se na tyto bytosti, které se zde nacházejí. Mají polohu spícího. Ovšem člověk vědomý, který ve spánku se vymisťuje a toulá se těmito sférami, ten se již pohybuje volně.“

Toník se díval na tuto spící masu duchů s údivem. Zde pluje tělo zemřelého dědečka, kterému scházela jedna ruka. Toník se připojil k němu, zachytil ho a poznal, že pluje s ním, i když se tempo zpomalilo. Vysílal dědečkovi silnou myšlenku:

„Probud' se, musíš se probudit a být užitečným nějakým způsobem, nemůžeš jen stále spát!“

Dědeček jakoby otevíral oči. Jeho myslí začaly plout jiné myšlenky. Byla to modlitba, kterou v poslední chvíli pozemského života se modlil. Oči dědečka byly upřeny na nějaký bod.

Toníkovi se zjevily poslední chvíle, kdy dědeček umíral. U něho stál kněz a podával mu kříž k políbení a dědeček se modlil, aby mu Bůh dal klidný věčný spánek.

Toník nevěděl, co s tím vším má dělat a ochránce hned vysvětloval, že toto je obraz poslední, který se zachytil na oční sítnici umírajícího dědečka a přenesl se do oka astrálního. Tedy poslední obraz je v sítnici oka.

Když ku příkladu je někdo zavražděn, tu na jeho sítnici se jeví obraz vraha i s jeho nástrojem. Strach před smrtí, nevědomost, to vše zůstává na sítnici oka astrálního.

Mnoho bytostí duchovních má pak za úkol probouzet tyto spící, přivádět je k životu – z tak zvaného věčného spánku.

Vypadalo to jako široká řeka, ve které pluly spící postavy. Po jejich bocích pluly jejich elementály jimi natvořené, které je nyní doprovázely.

Toník spatřil plující ženu, na jejíchž prsou seděla opice a prackami veslovala. Občas některý elementál vysával astrální proud z těla a spící postava s ním bojovala, jakoby ve spánku ji trýznila můra. Toto vše si lidé udělali sami a nyní tím trpí.

Vzkříšení

Toníkova matka hodlala převézt svého syna do jeho rodiště. Celou noc probděla v pláči a v modlitbě. Ráno usnula a zdálo se jí, že Toník stojí před ní a říká jí:

„Neboj se, maminko, nezemřel jsem, pouze spím a opět oživnu. Vrátím se k tobě a už mne nebudou můry pronásledovat.“

Matka se probudila a nevěděla, kde je a co se s ní stalo. Vstala a podívala se na tvář Toníkovu. Bude nutno zařídit přepravu.

- - -

Tenkrát se Toník přiblížil ke své matce a použiv jejího magnetismu, mohl ji něco sdělit a potěšit ji. Pak jeho ochránce řekl:

„Blíží se hodina tvého vzkříšení.“

„Pojď, vykoupeš se v čistých přírodních silách, na tvé astrální tělo spadne trochu magnetické rosy, posílíš se ranním sluncem, abys mohl snadněji zapálit magnetismus ve svém těle.“

Pak promluvil Toník ke své matce v jejím spánku a pociťoval, že se přibližuje ke svému hmotnému tělu. Když ho matka hladila po vlasech a lících, pociťoval, že ho posiluje svým magnetismem. Čím dále, tím zřetelněji slyšel hlas matky i jejího okolí. Jen dechu nyní nemohl popadnout, jakoby mu na prsou ležela plotna z mramoru. Zatoužil, aby mu ji někdo odstranil.

Toníkova matka se dívala na jeho zmodralé nehty. Najednou zpozorovala na levé ruce růžové skvrnky. Pak i na pravé ruce. Pak nehty začaly měnit svou barvu a na nehtech se začaly objevovat malé růžové pŕlměsíce. Na rtech se objevila drobounká rosa.

Vstoupil lékař, který minulého dne pozoroval kapky potu a měnící se Toníkovu tvář. Pozdravil zdvořile hraběnku a nabídnul jí pomoc, pokud jí bude potřebovat při převozu svého syna.

Hraběnka ani neodpověděla, což si lékař vysvětlil tím, že je příliš zarmoucena. Tato pozorovala dále Toníkovy prsty, které se zdály již nějak měkké. Kéž by se aspoň na chvíli probudil a rozloučil se s ní.

„Toníku!“

Toník slyšel zvolání matky, ale nemohl stále nic dělat. Když myslel, že se již zadusí nedostatkem vzduchu, tu jeho ochránce jakoby mu prodlužoval hlavu a začal dýchat temenem hlavy. Nyní se mu ulevilo.

Nyní ochránce přivolal další duchovní bytosti, které zde pomáhaly. Matka přitiskla jeho ruku ke svým ústům. Nevěděla, že takto jedná pod vlivem ochranných bytostí, které ji k tomu přiměly.

Náhle pocítila zřetelně, že Toníkova ruka se zachvěla v její dlani. Pohlédla na jeho tvář a zpozorovala, že jeho víčka se chvějí a jsou pootevřené. Pak oči se pootevřely a otevřela se i ústa, aby se nadechla.

Matka vykřikla a v bezvědomí se zhroutila na zem. Ani necítila, jak ji odnesli.

Lékař, který před chvílí s ním rozmlouval, vkročil do pokoje a díval se na Toníka. Vytřeštil oči a řekl:

„Zde není něco v pořádku. Ten člověk žije!“

Vyběhl ven na chodbu a volal na ošetřovatelky, aby dávaly Toníkovi umělé dýchání. Setkal se s kolegou, který se mu včera posmíval. I ten se na něj díval, jakoby mu chtěl říci, že ztratil rozum. Lékař se tedy vrátil k Toníkovi a sám mu dával umělé dýchání. Za ním přišly ošetřovatelky a posléze druhý lékař a pak všichni personál, pokud nebyl v operačním sále a kolem Toníka začal tanec.

Dávali mu do úst víno, ale on měl tvrdý jazyk. Víno se vylilo zpátky. Oči měl otevřeny, jakoby se díval v jednom směru. Teprve po devíti hodinách polkl první hlt vína.

Pak pomalu a šetrně uvědomili jeho matku, že její syn se probudil a žije. Mínění všech bylo, že nebude dlouho žít, protože má oslabený srdeční trakt.

Avšak mylili se všichni. Toník se dožil požehnaného věku. Vědomě se stýkal s duchovním světem. Jako jasnovidný a píšící prostředník zanechal po sobě památku.

- - - - -

Konec prvního dílu.

Následuje druhý díl: „Mrtví hovoří.“

Agens Pilchová

MRTVÍ HOVOŘÍ

Původní název
Zmarli mówia
Druhý díl „Múra“

Z polštiny přeložili
Nádějný
Unu Malgranda

Nakladatelství „Hejnal“
Wisla – Polsko
1934

II. díl: Mrtví hovoří

Kapitola I.

Po třech týdnech Toník opouští nemocnici, kde ho prohlásili za mrtvého. Byl ještě mlád, ale vlasy měl již šedivé a v obličeji vypadal starší, než jeho matka. Toužil po svém duchovním ochránci, ale přece ho vycit'oval mnohokrát. Scházela mu svoboda, kterou vychutnával při svých cestách ve vesmíru. Věděl, že toto jeho putování mělo smysl a nyní má využít vhodně života na Zemi.

Ve společnosti své matky a několika příbuzných se vracel vlakem domů. Příbuzní, když viděli jeho ustaranou tvář, snažili se ho rozveselit, ale nedařilo se jim to. Toníkovi všechny ty fráze se zdály prázdné. Matka se vmísila a vyčinila příbuzným, aby ho ponechali v klidu, protože si potřebuje odpočinout.

Toník se díval zamyšleně oknem. Do hlavy mu přišla jedna myšlenka a on napsal prstem na mlze okenního skla: „Nový život.“

Matka vyndala z kabelky poznámkový notes a řekla Toníkovi:

„Vím, že tě hovor unavuje. Snad bys mohl sdělit své myšlenky na papír a tak bychom se mohli snadněji dorozumívat.“

Toník vzal notes a tužku a napsal tato slova:

„Drahá maminko. Děkuji ti především, že jsi byla u mne během mé nemoci, že jsi mne chránila v době, kdy jsem „zemřel“. Spal jsem a mnoho cenného a nového jsem získal. Co chceš, abych ti napsal? Snad to, co jsem prožíval?“

Matka rychle přečetla Toníkův vzkaz a odepsala:

„Vyjasni mi příčinu svého spánku. Vždyť stále ještě vidím, jak jsi byl mrtev a nyní žiješ. Nechtěla bych, abys ještě jednou upadl do podobného spánku. Nevím, zda bych měla dosti síly, abych to přežila. Napiš mi, zda tě opět nebudou pronásledovat můry. Nevím nic, co jsi prožíval.“

Příbuzní hovořili mezi sebou, když zpozorovali, že Toník si píše s matkou.

Toník byl pln myšlenek. Vzpomínal si, že má vzít pod ochranu to děvče, co bylo znásilněno. On je znásilnil, ale ne nyní, již v dřívějším životě. Najednou jako by mu někdo zašeptal:

„Vždyť jsi sám, jedináček bohaté rodiny, bohaté matky, můžeš mít děvčat, kolik budeš chtít, jen užij, co jsi zmeškal!“

Toník nejprve naslouchal, pak se vzepřel této myšlence. Šeptal:

„Odejdi ve jménu Božím.“

Matka se naklonila k němu v domněnce, že chce něco říci. Pak vytáhla z kufru sklenici, z které nalila do pohárku trochu vína a podala Toníkovi. Vypil a pocítil teplo, radost, že žije na zemi.

Toník pocítil potřebu spát. Jeho sestřenice ihned vzala na kolena podušku a řekla, ať si Toník položí hlavu na ni, že se mu bude pěkně spát. Toník se položil dle přání sestřenice a s hlavou na jejím klíně usínal.

Zdávalo se mu, že slyší hrát valčík a že tancuje se sestřenicí. Sestřenice se dívala na obličej Toníkův a vzpomínala, jak spolu před léty tančili valčík, ale to je již dávno. Nyní je Toník jiný, vypadá starší. Snad trpěl po dobu své zdánlivé smrti?

Náhle se Toníkovi zdálo, že ho někdo dusí, svírá mu hrdlo, aby zemřel. Začal ve spánku odhánět tohoto nízkého ducha. Sestřenice jen uslyšela, jak zašeptal „Jest vůle Boží, abych žil na zemi.“

Toník se více odpoutal a spatřil duchovní bytost bez nohou, jak se plíží do kupé, ve kterém se nacházel. Bytost otevřela dveře a vplížila se do kupé. Matka, která se právě probudila, zavřela dveře, ale dveře se opět otevřely.

Toník měl schopnosti a síly, kterých mohly duchovní bytostí používat i pro hmotné úkazy. Nyní Toník odpoután od těla spatřil za mrzákem ještě jednoho a hned mu bylo vše jasné. Ten, který stál za mrzákem, posílal vždy toho žebrat s mošnou a lidé se slitovali nad ubožákem, dávali mu, a když přišel domů, pak vše musel odevzdat. A tak si pomáhal k penězům.

Toník se obrátil k matce, která se v myšlenkách zaměstnávala podivným otevíráním dveří a uvažovala, jestli to opět není nějak ve spojení s mŕmami, které by opět chtěly Toníka obtěžovat. Toník, v odpojení těla, se usmál a pohládl matku. Ta, když ucítila pohlázení a neviděla nikoho, vykřikla leknutím, po kterém se bleskurychle probudil Toník a vykřikl též v domnění, že se matce něco přihodilo.

Vykřiky se probudila i sestřenice, na jejichž kolenou měl hlavu. Když viděli, že se nic neděje, opět se všichni upokojili. Sestřenice odešla do druhého kupé, když slyšela, jak se tam ostatní příbuzní vesele baví. Toník osaměl s matkou v kupé. Ulehli na lavice a usnuli oba.

Toník se odpoutával od těla a viděl matku, která se také odpoutávala, ale neviděla Toníka. Toník na ni zavolal „mámo“ a ona se rychle probudila. Probudil se i Toník a odpovídal na dotaz matky, že se mu asi něco zdálo a že volal ze spánku.

Nějak se jim již nechtělo spát. Matka vzala poznámkový notes a podala ho Toníkovi.

„Piš Toníku, ať se něco od tebe dozvím, ať si porozprávíme a ať se při tom moc neunavíš.“

Kapitola II.

Toník vzal poznámkový sešit od matky a začal jí psát.

„Jsem vděčný této nemoci, která mi dala mnoho. Moje hmotné tělo leželo jako mrtvé, ale můj duch se toulal a nasbíral mnoho poznatků. Tobě chci všechno říci, ale potřebuji tvou lásku, bez které bych cítil chladno v tomto světě.

Věříš v život věčný a já ti potvrdím, že duch žije věčně. Jen ať nikdo ze sousedů nebo příbuzných se nedozví, co jsem si odtamtud přinesl, protože snad by se mne někteří báli. Tento spánek mne osvobodil od duchovní smrti.

Tvůj nápad, abych psal, byl dobrý. Tím se učiní více, než rozhovorem. Tak nejprve ti musím říci, že ty „můry“, které mne kdysi pronásledovaly, to jsou duchové zemřelých lidí, se kterými jsem kdysi žil na zemi.

Je to pro tebe neznámé, že člověk žije vícekrát, ale věř, že je tomu tak. I já jsem se kdysi spokojil s vírou v nebe, peklo, očistec, ve věčný spánek, který bude trvat až do posledního soudu.

Pamatuješ, jak jsi přinesla z nějaké pouti mnoho obrázků svatých, na kterých na zadní straně byly modlitby, které mají po odříkání lidem zajistit odpustky?

Pamatuješ, jak jsem to bral vážně? Jak jsem dlouho do nocí klečel a odříkával modlitby tyto? Pak jsem se svěřil knězi a tázal jsem se ho, kdy obdržím ty slíbené odpustky, že se každý večer modlím. On si myslel, že si z něho tropím žerty a odbyl mne dosti nevrle, ba i drze.

To otřáslou mou náboženskou vírou a žil jsem jak mnoho jiných. Navštěvoval jsem kostel, abych nepůsobil pohoršení, ale pak, když dosedly na mne tyto „můry“, svěřil jsem se knězi a on mi nemohl poradit, protože sám nevěřil v duchovní svět. Nevěřili ani lékaři, aby mi mohli pomoci.

Přišel jsem do duchovní deprese. Musel jsem zemřít pro svět, abych se dověděl toto tajemství. Zatím jsem ještě sláb na těle, ale silný vnitřně. Mám radost, že jsem poznal duchovní svět. Neviděl jsem Boha, ani jsem s ním nemluvil, jak se zde někteří na zemi vychloubají. Říká se, že Bůh je spravedlivý, že každého trestá.

A to my sami trestáme sebe již tentokráte, když konáme špatné činy, nebo vysíláme špatné myšlenky...

A tak i já jsem trpěl za svoje provinění. Jednou to vše pochopíš. Když jsi mne kojila, nebyl jsem již nevinátkem, ale hříšníkem z minulých životů a nyní jsem přišel, abych toto všechno splatil. Ano, žijeme na zemi vícekrát.

A tak nyní, po své zdánlivé smrti, přišel jsem znovu na svět, nikoliv jako malé nevinátko, ale v těle, které lékaři uznali za mrtvé. I ty jsi myslela, že jsem mrtev. Ducha mého jsi neviděla. Ale já jsem tebe viděl. Lidé jen málokdy vídávají duchy. Měl jsem možnost navštívit hřbitov a dívat se.

Byla tam mrtvá těla rozežíraná červy, ale ducha jsem tam neviděl. Jen někdy, když byl příliš připoután k svému tělu, tu nějaký čas u něho prodléval. Ovšem mnoho

duchů cítí se pak v hrobě, protože je tam umístili jejich příbuzní nebo oni sami svou pozemskou vírou si vybudovali třeba věčný posmrtný spánek.

Jen někteří lidé jsou vyspělejší, vidí více než jiní lidé. Ale tito lidé se uzavírají před světem a téměř nikdo o nich neví.

A tito kněží, kteří mají ukazovat lidem správnou cestu, mnohdy sami nevěří tomu, co říkají. Kdyby oni nebo lékaři mohli vidět tyto můry, tak snad by se z toho pomátli.

Jsem šťasten, že vím, že člověk žije dále i po tělesné smrti a může to být život krásný, jak si člověk zaslouží. Poznal jsem i svého duchovního ochránce. I on kdysi žil na zemi a pak zemřel a přišel do duchovního světa, kde se mu rozjasnilo nitro, a poznal věčnou pravdu. Kdysi jsi mne učila modlitbu k andělu strážnému. To je ten, kterého nazýváme duchovním ochráncem.

Plní nyní jiný úkol, než měl na zemi. Je mnoho takových ušlechtilých duchů v neviditelném světě. A ty, které jsem nazýval můrami, to byly ženy, které jsem v jednom z mých minulých životů přivedl na špatnou cestu a ony ve své smyslnosti zůstaly ještě i po smrti. Bloudily, až mne našly a pak ze mne vysávaly životní sílu.

Lékař mne nazval tichým bláznem a předepsal mi prášky na posílení nervů, tedy prášek na spaní a já jsem se právě toho spaní bál.

Teprve během mého letargického spánku jsem poznal z blízka tyto pronásledovatele a poznal jsem také, proč mne pronásledují. Pak jsem roztrhl pouta nevědomosti, které spočívaly v poznání dobra a zla.

Každý člověk by měl bojovat sám se sebou a zvítězit nade vším nízkým, co ho tlačí dolů. Pak by zmizelo peklo pro lidi, peklo tohoto světa i peklo neviditelné. Pak by již „d'ábel“ nikoho nemohl pokoušet. Vždyť to, co lidé nazývají tímto jménem, to je padlý anděl, špatná nízká vůle. Když mu nikdo nedá svým životem příčinu, pak se on sám vrátí k svému Bohu, odkud vzešel.

Ve svém spánku jsem byl pod ochranou dobrých duchů a můj ochránce mne poučoval. Vyšší světli duchové nás posilovali, když jsme vstupovali do těchto nízkých sfér.

Když jsem byl dítě, slyšel jsem mínění starých lidí, že ducha ještě nikdo neviděl a že ještě nikdo se odtamtud nevrátil, že se to jen tím vším lidé balamutí. A vidíš, maminko, já jsem se viděl jako duch a vrátil jsem se odtamtud. A hovořím ti o tom všem pravdu.

Lidé nevidí duchy, i když mnohdy žijí s nimi a naslouchají jejich myšlenkám. Mnohdy ve spánku, kdy se odlučují od těla, se setkávají se zemřelými. Někteří se jich bojí a spěchají ke knězi, aby vykropil hrob a nařídil mrtvému spát klidně v hrobě. Avšak vesměs se zemřelý objevuje znovu ve spánku dále. Stávaly se případy, že mrtvému v hrobě uřízli hlavu, ale on se ve spánku objevoval dále, protože duchu hlavu nikdo nemůže uříznout, on je nezničitelný.

Lituji ty, kteří prohlašují, že odtamtud se ještě nikdo nevrátil. Duchové žijí, přicházejí k lidem na zemi, buď konají dále zlo jako dříve, nabádají lidi, aby toto zlo také konali, nebo je inspirují k ušlechtilým činům, pokud sami jsou ušlechtilí. A lidé je nevidí a nevěří v ně a věda je v tom ještě podporuje, když říká, že co nevidí, to není.“

Toník přestal psát, neb matka se pohnula. Nechtěl ji probudit. Myšlenky najednou přešly na otce. Vzpomínal si, když byl ještě malým chlapcem, jak otec ještě s jinými jel na koni na lov. Spadl z koně a zabil se. Toník ho viděl na vysokém katafalku a říkali mu, že otec spí. Toník hodil po něm míčkem a říkal, že ho probudí, až ho odvedli. A nyní, když byl v duchovním světě, nevzpomenul si ani, aby se otázal, kde je jeho otec a jak se mu vede!

Matka těžce vzdechla a probudila se.

„Toníku, zdálo se mi o otci.“

Toník se podíval, jak je matka citlivá, že se jí zdálo právě to, na co on myslel. Hraběnka pohlédla na hodiny a konstatovala, že se nacházejí před větší stanicí, kde mohou vystoupit, přerušit jízdu a odpočinout si v hotelu a pak pokračovat opět v jízdě dále. To také učinili.

Příštího dne opustili hotel a vlak je unášel opět k místům jejich určení. Hraběnka se postarala, aby zůstali v kupé sami s Toníkem. Ostatní příbuzní byli v druhém kupé. Toník vzal notes a psal dále.

„Nemysli si, maminko, že ti piší nějaké výmysly. Popisuji jen to, co jsem prožíval v době, kdy moje tělo leželo již jako mrtvé a na které jsem se díval a pozoroval je jako duch. Jak sama víš, trápily mne ve spánku můry, o kterých jsem ti již říkal, že to byly ženy, které jsem v někdejším životě přivedl na špatnou cestu.

Pak, když tyto ženy vyrovnaly své účty se mnou, přicházela ke mně další duchovní bytost, která mne taktéž trápila. V některém z minulých životů žili jsme spolu v Indii, kde jsme se klaněli bohu se čtyřmi hlavami a kterému obětovali lidé i nemluvňata. Já jsem si již mnohými životy odpykal tuto záležitost. On však setrval ve zlu a pronásledoval mne za to, že jsem mu rozehnal jeho věřící z chrámu, tentokrát ještě pohanského.

Začal utočit na mne. Povalil mne za tmavého večera na mezi a kutálel mne po mezi k blízké řece, kde mne chtěl utopit. Byl jsem již pouze metr od řeky, když jsem začal vysílat naléhavou prosbu k Nejvyššímu, aby mi pomohl.

Mé volání uslyšely dobré duchovní bytosti, které mi přišly na pomoc. Ve stejnou dobu, kdy tento pomstychtivý duch mne chtěl utopit, jiný nízký duch vštípil jistému krejčovskému tovaryši myšlenku, aby znásilnil děvče. A tento tovaryš vykonal tento hanebný čin jen kousek dále ode mne v místě, kde jsem zápasil o život. Krejčovský tovaryš se vrátil domů a já do hostince, ve kterém jsem měl najatý pokojík.

Na křik a pláč děvčete se seběhli lidé a za půl hodiny tam byli četníci. Děvče odvezli do nemocnice a nízký duch vštípil četníkům myšlenku, že jsem děvče znásilnil já. Byla to pomsta za to, že mi bylo pomoženo v mé situaci a zachráněn můj život. Svědčili proti mně, že jsem měl špinavý, od hlíny zamazaný oblek a roztržený kabát a košili.

Byl jsem vsazen do vězení, aniž by mě předtím vyšetřili. Tam jsem dostal horečku a zápal plic, museli mne tedy odvézt do nemocnice, kde jsem upadl do hlubokého spánku, jakoby smrti a ostatní vše už víš.

Po návratu domů budu informovat úřady, kdo znásilnil děvče. Řeknu, že jsem měl takový sen, popíši onoho tovaryše i jeho obydlí v blízkosti řeky. Na tomto podkladě mohou začít vyšetřování a řízení. Musím tovaryše ohlásit z mnoha důvodů, jak mi doporučil můj duchovní ochránce. Když tovaryše uvězní, pak se přetrhne jeho spojení s tímto pomstychtivým duchem, který by ho používal k dalším zločinům.

I k této dívce, která byla znásilněná, i k její babičce, mám dluh z minulosti. Jistě mi nebudeš zazlívát, když jí daruji nějakou maličkost. Musel jsem zaplatit v hotelu za nábytek, prý poškozený strašením. Proto jsem zaplatil, ovšem s podmínkou, že si nábytek odvezu. Tento nábytek věnuji tomuto děvčeti.

Ve vězení jsem měl vidění, jak mi hostinský ukradl zlaté pouzdro na cigarety. I to musí vrátit. Prodám je a peníze daruji tomuto děvčeti. Chci vyrovnat své dluhy, které mám ještě zde na zemi.

Dále ti chci ještě říci, že na celém tvém majetku visí prokletí. Byl shromážděn z potu poddaných před dávnými léty. Přepíšeš majetek na mne a já ho rozdělím mezi chudé. Tím toto prokletí spadne z celé naší rodiny.

Přijde válka a pak budou majetky všem odebrány. Stejná kletba visí nad hlavami ostatních boháčů a magnátů. Pak uprostřed revoluce přípluje zvratná vlna utrpení. Karma hovoří, že z těchto majetků nezůstane nic, snad jen málo to, co seberou ti, kteří utečou do ciziny.

Tak, jak oni kdysi stáli s bičem a záviděli chudákům kousek chleba, tak nyní i oni budou nuceni hledat obživu různou, i těžkou prací. A tak, když se uskuteční tento plán a rozdáme své bohatství, pak budeme moci rozdávat bohatství svého ducha. Můžeme varovat lidi před útoky nízkých duchů, před jejich působením.“

Toník dopsal a odpočíval. Matka přečetla vše a přikryla si hlavu pláštěm, předstírajíc, že spí. Při tom však přemýšlela. Náš majetek že je proklet? Vždyť vše je zcela nabyto tak, jak nabyli majetek ostatní! Možná, že Toník blouzní, že ještě není zcela zdrav. Kdo to kdy slyšel, aby se majetek rozdával chudým?

Vždyť musí být vrchnost a poddaní. Ale počkej, až budeš doma, to já tě vyléčím, ty přijdeš na jiné myšlenky! Odhodila plášť ze sebe a podívala se na Toníka.

Nespal. Vešla do druhého kupé a přivolala příbuzné, aby si s Toníkem povyprávěli. Sestřenice se hned začínala vyptávat, co prožíval, kdy byl mrtev.

Toník řekl: „Dnes na to máme málo času. Až někdy jindy si o tom popovídáme.“

„Z tvých dopisů, které jsi psal, vysvívalo, že ses chtěl odebrat do Indie. Asi za nějakým vědeckým účelem? Nebo aby ti nějaký moudrý jogín pomohl v tvé nemoci? Pojedeš tam?“

„Kdybych neměl víru, že Bůh je všude, pak bych odjel na hrob Ježíšův do Palestiny poděkovat mu za své uzdravení. Když se narodí chlapeček, mnozí rodiče by byli rádi, kdyby se stal knězem. Já, až se vrátím domů, budu uvědomovat lidi, proč žijí na světě a jak mají žít. Když hovoříte o různých zábavách, nezlobte se, že vás ani neposlouchám. Nemám k tomu všemu vztah.“

Toník se odmlčel a díval se z okna. Věděli, že již není daleko k domovu, že za nedlouho budou vystupovat.

Toník se v duchu obíral domovem. Myslel na svého psa vlčáka, jestli ho ještě pozná, až se s ním setká. Jak matka vyprávěla, že vždy, když listonoš přinesl dopis od něj, ještě jej ani nevybalil a pes již smutně vyl. Podle toho matka poznávala, že listonoš nese dopis od Toníka.

Již se blížili k poslední zastávce a činili přípravy k vystupování. Sestřenice se tázala, kdy mají přijít na návštěvu. Matka ji odpověděla, že nyní chce zůstat nějaký čas sama v klidu s Toníkem. Pak později je sami pozvou.

Kapitola III.

Po návratu domů Toník prošel všemi pokoji. Všude se podíval. Vzpomínal, jak utekl do světa před těmi mŕami, kterých se bál. Pak se zastavil před obrazem svého otce.

„Co mám dělat?“ tázal se sám sebe. „Budu hovořit lidem o životě po smrti. Pochopí to všichni, že žijeme dále i po smrti? Nebudou mne považovat za blázna?“ Pak si řekl: „Děj se vůle Boží. Ať dobré duchovní bytosti pomáhají!“

Podíval se na otcův obraz a shledal, že je mu velmi podoben. Odešel od obrazu.

Navštívil ho lékař, který mu radil odpočinek, klid, dosti spánku, lehký tělocvik, aby se nepřesílil v myšlení.

Toník ulehnul, aby si odpočinul. Náhle se mu ruka zachvěla, jako by chtěla psát. Vstal, vzal notes a ruka začala psát.

„To jsem já, tvůj otec, který odešel, když jsi byl ještě dítě. Byl jsem náhle raněn tak, že jsem podlehl. Matka rozdírala mi nitro svým pláčem. Snažil jsem se dát jí na vědomí, že jsem nezemřel, že žijí, ale ona nechápala, nevnímala ani ve spánku.

Nebyl jsem nikdy žádostiv peněz, chtěl jsem jen zkrášlit ten kousek půdy, který jsem zdědil po otci. Tvé štěbetání a hovor tvé matky byly pro mne nejmilejší hudbou a štěstím. A náhle vše bylo v troskách. Nyní jsem šťasten, že mohu takto promlouvat tvým prostřednictvím.

Jsou to má první slova po mé smrti na papíře. Musím ti říci, že tvoje matka je opravdovou polovicí mého života. Změnila se již hodně od mé smrti. Vyříd' matce, že ji pozdravují. Vyříd' jí, že ji mám stejně rád, jak jsem ji měl kdysi. Ba ještě více, láskou duchovní, která připíná křídla, povznáší vzhůru.“

Toník dopsal, přivřel oči a spatřil otce, jak odchází.

Ozval se štěkot psa. Matka držela psa za obojek a šla s ním k Toníkovi. Pes svým astrálním zrakem spatřil odcházejícího otce, přestal štěkat, spustil ohon mezi nohy a krčil se k nohám hraběnky.

„Co je ti, Lorde? Čeho se bojíš? Snad mého syna, kterého jsi měl vždy rád?“

Hladila ho po zježené srsti, chopila ho za obojek, ale Lord se ani nehnul. Za chvíli však přišel do pokoje, očíhával záclonu v okně a vesele přiskočil k Toníkovi jako vždy.

„Pojď, projdeme se v přírodě olšovou alejí, tam se ti vždy líbilo.“

Hraběnka vzala sešit, do kterého před chvíli Toníkova ruka psala.

„Vezmeme to sebou, budeme si to číst. Jen aby se to nikdy nedostalo do nepovolaných rukou.“

Vyšli z pokoje a Lord se pomalu loudal za nimi. Procházeli se přírodou a bavili se o dávných dobách, kdy Toník jako dítě zde rád běhával.

Po chvíli procházky a vyprávění usedli na lavici u rybníka. Pes ulehl k nohám hraběnky. Toník byl v myšlenkách stále u otce. Přivřel oční víčka a myslel si, zda ho ještě uvidí. Neuviděl otce, avšak na lavičce v blízkosti spatřil stařenku, vedle které

byly opřeny dvě hole. Stařenka se dívala na hraběnkou a pak pozorovala hladinu rybníka.

Toník se obrátil k matce a otázal se:

„Maminko, chodí sem nějaká stará babička k rybníku?“

Matka s údivem pohlédla na Toníka.

„Jak to víš? Ano, chodívala. Jednou jsem spatřila venku v chladu stát starou babičku, která prosila služebnictvo o almužnu, ale oni ji nic nedali, byli k ní zlí... Poslala jsem jednoho sluhu, aby ji přivedl domů. V tom se strhnul vítr a náhlý přival deště babičku zcela promočil. V čeledníku ji převlekli do nějakých suchých šatů a poslali ji ke mně. I když dostala kus chleba, stále nevěděla, co dělat. Řekla mi, že nemá nikde stálý domov, že pracuje, jak a kde se dá.

Zpozorovala jsem, že stařenka má horečku. Nechala jsem ji ve dvoře a zařídila, aby jí dávali najíst. Od té doby mě čeled' měla nějak raději. Babička za tři dny zemřela na zápal plic. Ale jak ty víš o babičce, o stařence?“

„Viděl jsem ji sedět na lavici.“

Toník popsal, jak byla oblečená, že měla vedle sebe dvě hole.

Hraběnka žasla!

„To je přesný popis, jak ji dali do rakve. I ty hole ji tam dali také.“

Hraběnka povstala z lavice a Toník viděl, že stařenka povstala také. Pes Lord, který se ještě pamatoval na pobyt stařenky ve dvoře, radostně kňučel. Hraběnka se se zájmem dívala na kňučícího psa.

Toník se usmíval.

„Nediv se, maminko, on také svým astrálním zrakem vidí duchovní postavy stejně jako já.“

„Dejme zemřelým pokoj. Vždyť se modlíme, aby měli odpočinutí věčné.“

„Ale právě tito zemřelí pro nás mohou mnoho vykonat. Mohou nám otevřít zcela jiný pohled na život a mohou nám být i posilou v těžkých životních chvílích. A ostatně, když jsi mne učila modlitbičku „Andělíčku, můj strážníčku,“ vždyť i ti andělé ochranní jsou duchové, ku kterým se modlíme. A i ty maminko, jsi mým ochráncem zde na zemi v mém životě, a kdybys zemřela, tak bych se modlil k tobě, abys i nadále mne ochraňovala a měla ráda. Zlobila by ses na mne proto?“

„Nevím, ale myslím, že anděly stvořil Bůh, aby nám pomáhali v našem pokušení.“

„I nás stvořil Bůh k obrazu svému a my sami jsme se oddálili od něho.“

„Ale Toníku, přestaň už s tím. To všechno jsou tajemství Boží a nám není dovoleno je zkoumat. To musíme ponechat kněžím!“

Toník najednou zavřel oči, začal dosti prudce rytmicky oddychávat. Matka se s obavou na něho dívala. Snad to není opět nějaká nová nemoc? Pes, který okolo nich vesele pobíhal, najednou se pár kroků před nimi zastavil a začal kňučet. Pak jakoby zavřel oči a spal.

Hraběnka uvažovala, co dělat. Zřejmě Toník potřebuje pomoci a měla by zajít pro povoz a odvést ho. Avšak přece ho zde nemůže nechat samotného v takovém stavu. Probudila psa, na lístek napsala pár slov, dala je psovi do tlamy a nařídila: „To odevzdej kočímu, nikomu jinému a běž!“

Pes se rozběhl, ale najednou se zastavil, jakoby před ním stála zeď. Počal pobíhat kolem této neviditelné zdi a pak se vrátil. Na kolena ji položil její lístek.

Hraběnka se s obavou dívala do tváře Toníkovy, které začaly nabývat růžového vzhledu, a stále rytmicky oddychoval. Měla pocit, že duch jejího manžela vlezl do těla Toníkova. Ale to je přece nesmysl, říkala si v duchu. Manžel již dávno je někde v nebi, na místě, které mu vykázal Bůh. Chlad se zmocnil jejího srdce.

Toník povstal a ozval se hlasem, který s určitostí patřil jejímu zemřelému manželovi. Nic se nezměnil od těch dob, co zde touto alejí chodívali spolu. Snad byl jen o něco dobrotivější a hovořil o jiných věcech, než kdysi spolu hovořovali.

Hraběnka jen povzdechla: „Děj se vůle Boží.“

A on jakoby zachytil její myšlenku, odvětil.

„Ano, moje milovaná, častěji si pomysli, ať se děje vůle Boží. Miluj Boha nade všechno. Nediv se, že takto k tobě hovořím. Když jsem žil na zemi, pečoval jsem více o hmotu, než o ducha a o Bohu jsem nepřemýšlel. Neobávej se o Toníka, nic zlého se mu nestane.“

On setrvává jakoby v odpočinku vedle svého těla. Až přestanu s tebou hovořit, pak se opět vrátí do svého těla. Neuberu jemu ani zdraví, ani sílu, i když ještě nejsem sám tak silným, abych ho mohl posílit.

Děkuji Bohu za tuto chvíli, ve které ti mohu dát důkaz, že žiji. Doufám, že to bude častěji. Nyní však již musím odejít, protože duchovní ochránce Toníkův chce také něco říci. Měj vždy nezlomnou víru, že láska nikdy nezahyne, neb přináší vždy dobré ovoce. Jest to dar Otce nebeského. Nyní mám tě rád ještě více a lépe, než když jsem žil na zemi.“

Když umkl, uvědomila si teprve, kdo to s ní promlouval. Vybuchla v pláč, ve kterém byla radost, smutek i naděje.

Pak Toníkovo tělo ovládl jeho duchovní ochránce. Toníkovy pohyby a výraz tváře se opět změnil. Oči však měl stále zavřeny. Ochránce matčiným kapesníkem jí stíral slzy, čemu se tato divila. Jak někdo se zavřenýma očima může najít kapesník a stírat slzy. Pak promluvil.

„Dnes jsi prožila mnoho nových dojmů. I ty začínáš nový život a bude záležet na tobě, kolik dluhů vyplatíš z minulosti, to je, kolik odčiníš hříchů, které jsi v minulých životech zde na zemi učinila.“

Nemysli si, že Toník se vrátil náhodou zpět na zem po své tak zvané smrti. To vše je vedeno a plánováno vyšší duchovní silou. Obracej se vždy o pomoc k duchovnímu světu a my ti pomůžeme při uskutečnění každé dobré myšlenky a činu.

Odpoutávej se od církevních dogmat. Neříkej, že nemáš právo bádát v tajemstvích života, že je to jen pro kněze, lidi posvěcené. To vše je lidské. Podívej se, kolik lidí bylo uznáno za svaté a přece jejich život nebyl zdaleka takový, jako život tvého syna, kterého nikdy církev za svatého neuzná a přece se mu otevřel široký obzor do světa duchovního. Může být šťastnější, než mnozí z těch, kdož byli za svaté prohlášeni.

Kdyby tvůj duch mohl nahlédnout do zašlých dob, pak by ti nebylo zapotřebí poučení, které od nás dostáváš. Podej Toníkovi pomocnou ruku v jeho úkolu a nepřekázej mu v něm.“

Hraběnka měla plnou hlavu myšlenek. Chtěla by vidět, co se to vlastně děje, kde se nachází Toníkův duch, jak mohou dva duchové býti v jednom těle.

Najednou Toníkem otřáslo, výraz jeho tváře dostal drzý, ironický vzhled. Usedl, vzal její koleno mezi svá kolena, uchopil její ruku a hraběnkou zachvělo. Pocítila, jakoby ji někdo poléval vodou. Bytost, která ovládala Toníka, sundala jí prsten z ruky, foukla na něj třikrát a pak jí ho dala zpátky, ale opálem dolů. Zřejmě tento drahokam zářil a bytost nesnesla jeho lesku.

Chtěla zavřít ruku, ale prsty jakoby dostala křeč.

Najednou se Toníkovými ústy ozvalo: „Nic takového, můj miláčku!“

Hraběnka vykulila oči: „Kdo mne to nazývá svým miláčkem?“

„To není Toník. Vyhnal jsem ho společně s jeho ochráncem, který zde promlouval. Nyní jsem já pánem jeho těla!“

Na tváři hraběnky se objevil strach. Chtěla zakřičet: „Bože, co se to děje, pomoz mi!“, ale bytost ovládající Toníka jí zacpala ústa. Poznala tedy, že se zde jedná o nízkou bytost, která se bojí slova Bůh. Začala dlouze dýchat a hluboce. Tím získávala klid, jakoby vsakovala myšlenky z vyšších sfér duchovních, nabývala sílu a rozvahu.

Ucítla, jakoby Toník stál u ní a šeptal jí, aby jménem Božím vypudila bytost z jeho těla. Nabrala dechu a zvolala rozhodně: „Ve jménu Božím odstup od jeho těla!“

Toníkovým tělem proběhlo zachvění a bytost promluvila.

„Marně vzýváš Boha, on ti nepomůže. Když dáváš možnost jiným, aby hovořili jeho ústy, tak i já mám na to právo!“

Bytost v těle Toníkově sáhla ke krku hraběnky a strhla jí perly, které se rozsypaly do trávy. Chtěla se pro ně sehnout, aby je posbírala, ale již jakoby slyšela opět šepot Toníkův, aby hovořila s láskou a klidem k této bytosti, aby vzývala Boha a dobré bytosti duchovní, aby pomohly odloučit tuto bytost od těla Toníkova.

Hraběnka se soustředila k modlitbě, pohlédla na výraz Toníkovy tváře, která byla podivná a bytost začala na ni foukat. Hraběnka pocítila, že upadá do spánku. Viděla se v blízkosti svého domu. Byla v zahradě, kde voněly květy, a vinná réva se pnula po kolících.

Kde byl Toník a kde ten neznámý? Kde to všechno zmizelo?

Najednou viděla, jak se k ní přibližuje nějaká postava. Když přišla blíže, poznala svého zemřelého manžela. Výkřik překvapení se jí vydral z hrudi: „To jsi ty, Romane?“

„Ano, to jsem já. Vidiš, že žijí, jak jsem žil na zemi, že se mohu tebe dotýkat, ruku ti podat, jak za mého života. Našemu setkání můžeme vděčit jen Bohu.“

Objali se a splynuli v souladné vibraci. Hraběnka zašeptala:

„Závidím ti, že jsi již přešel bránou smrti a já teprve později musím přes ni projít, abych mohla trvale žít s tebou a být šťastná.“

„Nemysli nyní na to, má milovaná. Láska Boží je věčná. Léta na zemi uběhnou velmi rychle. Máš ještě různé úkoly před sebou.“

„Romane, chci se tě otázat, zda bydlíš na hřbitově. Viš přece, jaký nádherný hrob a pomník jsem ti dala postavit a jaké drahé květy tam pěstují.“

„Vím, vím, ale na hřbitov mne nic netáhne. Ty květy vydechují mrtvolnou vůni, jakoby říkaly „zemřel, zemřel, nežije, nežije!“

Jen když ty tam přijdeš, tak já se snažím přiblížit se také, ale mrzí mne, když se modlíš, abych měl klidný, věčný spánek. Modli se raději, aby mi světlo věčné svítlo na věčné časy. To budiž tvou modlitbou. Modlitba, kterou ses doposud modlila, znamená kříže, které jsi dělala, jakoby mě ještě více přitlačovala k tomu žulovému kamenu, abych se nemohl rozlétnout. Nebylo by od tebe moudré, abys mne stále přitahovala k rozloženému tělu a kostem v hrobě.

Když jsi stále pokračovala tímto způsobem, přestal jsem tam za tebou na hřbitov docházet. Mnohem milejší mi bylo, když jsi na mne myslela v přírodě, kde jsme se za života procházeli. Tam jsem byl vždy s tebou, když jsi na mne myslela.

Myšlenky jsem ti vnukal, ale ty jsi je opět změnila dle svých mylných představ. Hovořil jsem ti o duchu, ale ty jsi opět myslela, že duch je někde u Boha, a čeká, až bude věčný soud a pak se probudí ze spánku a bylo mně opět špatně a odcházel jsem od tebe. Když ses večer dívala na hvězdy a domnívala ses, že se dívám z některé hvězdy na tebe, tu jsem byl u tebe a měl jsem radost, že jsi pohlédla kousek dále, než jen na ten žulový pomník na hřbitově.

Uvědom si, že kdo měl rád na zemi, že miluje i zde. Kdo hledal dobro a krásu na zemi, dostává se do takového prostředí i zde a vychutnává v hlubinách ducha krásu a dobro plynoucí z Boha.

Za mého pozemského života jsem se nezúčastňoval válečných výprav, netoužil jsem po slávě a vyznamenáních, čemuž se ostatní šlechtici divili. Při honech, které se pořádaly u nás, jsem necítil radost, když jsem viděl někdy v očích skonávajícího jelena slzy. Ostatní šlechtici mne měli za podivína.

Jednou, když přišel na dvůr hladový pes, někdo z čeledínů mu utřel ohonu. Bylo mi psa líto, jak bolestivě kňučel a otočil se kolem sebe a chtěl si lízat zbytek ohonu. Toho, který to udělal, jsem ihned vyhodil ze dvora. Vzal jsem psa na koně a uháněl k zvěrolékaři, kterému jsem dobře zaplatil, jen aby vyléčil psa. I to vzbudilo smích u lidí.

A i v tvých myšlenkách se ještě stále tyto příhody zrcadlily. Až Bůh dovolí opět se zrodit na zemi, pak nebudu už jisti maso, abych nepůsobil bolest zvířatům, aby nemusely být zabíjeny pro mne. Budu se žít bezmasou stravou, čímž nabudu duchovní jemnosti, podržím si spojení s duchovním světem i v těle, což bude pro mne velkou pomocí v duchovním životě. Mám radost, že v mém synu se vyvíjí můj dobrý pomocník.“

„Můj syn, můj syn Toník. Kde je, co se s ním děje?“ tázala se hraběnka a cítila, jak její zemřelý manžel mizí a ona se probouzí, otevírá oči a dívá se Toníkovi do tváře.

„Kde to jsem?“

„Zde maminko, vedle mne“ odvětil Toník s úsměvem.

„Jak jsem mohla tak hluboce usnout, že jsem zapomenula, kde se nacházím?“

„To, co pokládáš za sen, byla skutečnost. Hovořila jsi s otcem. Zatím, jakoby jsi to nedovedla pochopit, ale je to pravda. Před Bohem klamat nelze.“

Hraběnka si uvědomila, že se jí rozsypaly perly a dívala se kolem, aby je posbírala. Toník podával jí perly a pravil:

„Zde máš svoje perly. Posbíral jsem je, když jsi byla nepřítomna. V tuto dobu jsem střežil tvé tělo, kterého se chtěla zmocnit nízká duchovní bytost, se kterou jsem bojoval, až se mi podařilo ji vyhnat.“

„Bojoval, říkáš? A neudělal ti nic zlého?“

„Nikoliv, kdybych se s ním hádal, byl na něho zlým, to by mi mohl něco vyvést. Ale když se promlouvá s láskou, uvědomuje se o Bohu a Jeho zákonech, tu nikdo nic nemůže učinit. To je nejlepší.“

Náhle k nim přiběhl pes a začal se vesele točit. Najednou však začenal a jeho srst se začala ježít. Toník přivřel oči a spatřil jakoby šedou mlhu. Byl to ještě zbytek nízkého magnetického fluidu, který zanechal tento nízký duch zde.

Toník ustoupil pár kroků zpátky a začal několika magnetickými tahy ničit tento vliv a přitom se soustředoval na myšlenku, že Boží láska spaluje vše nečisté v nás i kolem nás.

Potom jakoby z nich spadl tíživý pocit. I pes začal opět veseleji skotačit kolem nich. Vraceli se domů.

Kapitola IV.

Když se přibližovali k domovu, spatřili tam stát krásný kočár a koně. Podivili se, že někdo přijel na návštěvu, aniž by je o tom uvědomil. Ale už jim sloužící podával navštívenku, kde bylo napsáno jméno.

Hraběnka překvapeně zvolala: „Ach, to je dcera našeho souseda, která dlouho pobývala u příbuzných v zahraničí a tam se také provdala. Byli zde před rokem, právě v době, kdy jsi mi poslal smutný krátký dopis. Tenkrát jsem se uzavřela a nepřijala jich. Řekla jsem, že jsem nemocná. Oni byli na svatební cestě.“

Hraběnka i Toník se převlékli a šli přivítat hosty. Toník, když lehce zaklepal na dveře, pocítil zachvění ruky, jakoby se projevil nějaký nižší neviditelný vliv.

„Co to asi je?“ tázal se sám sebe a pak vstoupil. Jeho tvář byla poněkud zachmuřená. V pokoji čekali mladí novomanželé.

Nastalo vítání a představování. Když Toník podával ruku mladému muži, upozoroval, že mu nemůže stisknout ruku. Když v jeho dlani spočívala dlaň mladé paní, která svou bledost zakrývala růžovým pudrem, měl pocit, jakoby v ruce držel uvadlý květ.

Hovor, který započal, pohyboval se kolem cestování, ciziny a byl dosti nucený. Zanedlouho bylo připraveno jídlo a všichni šli ke stolu. Po jídle vystoupili na balkon, kde byla podána čerstvá káva.

Novomanželé vytáhli kapesníky a utřeli si ústa. Mladé paní se z kapesníku rozsypalo trochu bílého prášku po rtech a šatech, který rychle setřela.

Hraběnka rozprávěla, nejevila o nic zájem, ale Toník vše pozoroval. Přemýšlel, co to vše má znamenat, že za tím vším se bude něco skrývat.

Najednou oči novomanželů dostaly zvláštní lesk, rozšířily se a dívali se oba jakoby na jeden bod. Jejich dech se stával rychlejším, tváře červenější.

„Máte výbornou kávu. Dovede posílit nervy!“ hovořili hosté a i jejich hlas se změnil.

Náhle se hovor obrátil jiným směrem. Začali zpívat, smát se, byli veselí. Mladá paní téměř započala tančit na balkóně. Vyzvali je k procházce do zahrady.

Při procházce hovořili o všem možném, zvali hostitele do svého zahraničního obydlí. Najednou se dostali do blízkosti zahradního altánku obrostlého celého břečťanem. Zde hosté projevíli zájem usednout a odpočinout si, že najednou pociťují únavu.

„Prosím, jen si odpočiňte. My vám zatím nasbíráme růží na cestu!“ řekla hraběnka a odcházeli s Toníkem pár kroků od besídky, odkud se najednou ozval podivný jekot a i nějaké rány. Hraběnka se chtěla vrátit do besídky, ale Toník ji zachytil ruku.

„Tam, maminko, nyní nemůžeš jít. Mohlo by ti to uškodit. Tito naši hosté jsou morfinisté. Zpočátku, když jsem spatřil rozsypaný prášek na šatech ženy, jsem se domníval, že je to pudr, ale později jsem si uvědomil, při jejich náhlé změně nálady, co to asi užili, když vytáhli kapesníky. I já jsem jednou použil tohoto prášku a to jen

pod nátlakem svých známých, kteří mne takto chtěli vyléčit z mé nemoci. Jistě víš, o co se jedná.“

Z besídky se ozvalo nové zaječení. Hraběnka se dívala listím do besídky a roztrásla se jako v křeči. Toníkovi se přece jen podařilo odtáhnout ji pryč. Ani se jí netázal, co tam viděla. Usedli na nedalekou lavičku a hraběnka jen stísněně vydechla.

Toník se přenesl duchem do besídky, kde spatřil zvířecí kosti astrální. Bylo mu jasné, že tam v besídce oba použili prášku podruhé. Muž surově přitáhl ženu k sobě a ta zaječela. Začal ji lízat obličej jako pes a při tom ji svlékal. Pak nastaly pohlavní orgie. Toník svým duchovním zrakem spatřil mnoho elementálů a nízkých duchovních bytostí, které se rychle blížily k besídce, aby čerpaly z unikajícího magnetismu obou manželů. Jeden z těchto duchů seděl na střeše besídky a bubnoval a tančil divošský tanec. Při bubnování se sbíhalo čím dále více bytostí, které zastínily celou besídku, že Toník spatřil jen šedou hmotu.

Uprostřed besídky vybuchoval magnetický oheň mlhavě šedými plátky teleplasm. Každá z duchovních bytostí se pokoušela urvat pro sebe co nejvíce, což posilovalo jejich energii. Všichni byli jakoby zpití množstvím vína. Z hrdla muže se ozývalo chroptění, z hrudi ženy se ozývalo ječení, které nebylo ani bolestné, ani radostné.

Nyní pochopil Toník, proč matku sevřela křeč, když se podívala do besídky. Pod nízkými duchovními bytostmi spatřil astrální elementály různých zvířecích postav, které vytvářely mlhu kolem mladé dvojice.

Přestal se dívat, otevřel oči a dal přivonět kyticí růži znechucené a zarmoucené mamince, která seděla vedle něj na lavičce.

„Přivon, maminko a nemyslí již na to, oni se sami uklidní.“

„Ono se ti dobře říká, abych na to nemyslela, ale tato besídka, to bylo moje místo, kam se ani pes neodvážil vejít. To byla moje svatyně, ve které jsem se soustřeďovala a slyšela nadpozemské zvuky harmonie, které mne posilovaly v mých starostech a bolestech. Tam jsem se nejvíce modlila za tebe, za tvé uzdravení a myslela jsem, až se vrátíš, že tě tam nechám v besídce samotného, abys byl nasycen všemi těmito fluidy, které jsem tam zanechala.“

A tito nyní se nestydí znesvětit mou svatyni. Nařídím služebnictvu, aby ji zbořili.“

„Ale, maminko, pojd', půjdeme jiným směrem, zbytečně se trápíš a hněváš. Řekneme služebnictvu, aby uvědomili hosty, že nemusí čekat na náš návrat.“

„Kde je pes? Kam se zaběhl zase Lord? To máme zvláštního psa. Vždy vycítí, když se děje něco nedobrého.“

Odcházeli směrem k brance, kde potkali zahradníka, který se udiveně díval, že vidí vycházet je samotné, když vcházeli s hosty. Toník si povšiml jeho pohledu a vysvětloval.

„Naši hosté zůstali v zahradní besídce. Mladé paní se udělalo nevolno. Potřebuje klid. Až se vrátí, vyříd'te jim, že jsme odešli a vrátíme se později, ať prominou, že jsme se s nimi nerozloučili. A nám uvažte sítě mezi stromy v aleji, my si taky odpočineme.“

Zahradník spěchal, aby splnil příkaz a při tom pustil psa, kterého zavřel do sklepa, když stále vyl. Lord vesele přiběhl k hraběnce, která se již zatím pohodlně natáhla v síti uvázané u dvou stromů. Hodila psovi provaz s uzlem na konci a ten jej vzal do zubů a houpal hraběnku.

Najednou uslyšeli hlasy vracejících se z besídky. Nerozuměli ještě slovům, ale slyšeli, že hosté se k nim přibližují. Toník viděl, že hraběnka by nejraději odešla, vždyť dali hostům na srozuměnou, že se s nimi již nemíní setkat. S úsměvem řekl:

„Maminko, zůstaneme tady. Uděláme na ně jistě lepší dojem v sítích, než oni udělali na nás v besídce.“

Toník začal vycíťovat podivný, jakoby elektrický proud ve svých rukou, které jakoby mu dřevěly.

Hosté s veselým vyprávěním a štěbetáním, a pobledlými a unavenými tvářemi stanuli u sítí.

„Jak příjemně zde máte. I my jsme si trochu odpočali v besídce. Račte prominout, paní hraběnko, že jsme se trochu zdrželi v besídce. Je to okouzující koutek, bylo nám tam příjemně!“

Hraběnka se kousala do svých rtů a Toník za ni odpověděl.

„I my jsme si chtěli trochu odpočinout, protože před vaším příchodem jsme vykonali dlouhou procházku a byli jsme unaveni.“

Toník s matkou se ani moc nedívali na hosty, kteří při rychlém oblékání v besídce ani nepostřehli, že jejich oděvy jsou pomačkány. Matce jen proběhla myšlenka, jak lidé se mohou takto ponížít až ke zvířatům, ale zapudila to, protože hosté začali hovořit.

„Nebudeme vás dlouho zdržovat. Chtěli jsme však ještě něco zařídit. Máme továrnu. Abychom ji uvedli do chodu, potřebujeme naléhavě peníze. Proto jsme k vám přijeli, abychom vás poprosili o větší peněžní půjčku.“

Hraběnka v rozpacích odpověděla.

„Nemám větší peněžní částku v hotovosti. Prosím, přijďte zítra i s vaší matkou. Dala nám kus lesa, čímž jsme získali volný průjezd i z druhé strany a sluší se, abychom se s ní vyrovnali.“

„Ale my nechceme, aby se naše matka dověděla, že jsme v tíživé situaci, nechceme ji zarmoutit a peníze potřebujeme již nyní nutně.“

Toník stál a vše pozoroval a viděl, že hosté potřebují peníze na morfium, nikoliv na továrnu. Jejich matka již věděla o jejich náruživosti, věděla i to, že již nemají majetek, že začínají jezdit ke známým a říkají jim, že mají nouzi. Ale již slyšel, jak jeho matka rezolutně odmítla půjčku, a byl spokojen.

Hosté se snažili upřímně rozloučit. Po celý čas, když muž držel Toníkovi ruku a přál mu dobré zdraví, úspěch a bohatou nevěstu, pocíťoval Toník nepříjemné brnění v ruce, až se začal myšlenkou bránit: „Seber si všechny své fluidy, ať s tebou odejde všechno zlo, které jsi přinesl do našeho domu!“

Host, jakoby ucítil tuto myšlenku, pustil Toníkovu ruku, spěšně se rozloučil s hraběnkou a odjeli.

Příštího dne se nikdo z nich neobjevil. Obrátili se na advokáta manželčiny matky se žádostí o půjčku a současně žádali o diskrétnost. Advokát jim zapůjčil všechny své ušetřené peníze.

Kapitola V.

Po tolika dojmech nemohla hraběnka v noci spát. Neklidně se převalovala z boku na bok a hlavou ji vířily různé myšlenky.

„Kdo jen jednou okusí morfia, jakoby se tím zapsal čertu!“ slyšela.

Ach, vždyť i Toník jednou okusil, jak říkal. Ale hned, jako by jí někdo objasňoval, že Toník byl pod vlivem jiných, kteří mu morfium vnutili, že se modlil při tom, neztratil vědomí a odolal tomuto zlu.

Pak jakoby jí hlas říkal, aby si lehla na pravý bok, klidně a hluboce dýchala a myšlenkou „chci spát, budu spát, klid a mír ať mne obklopí a naplní zdravím celé mé tělo!“ A zanedlouho již spala.

Probudila se až v 8 hodin ráno a ještě při probuzení si opakovala: „Jsem v moci Boží, zdravá, silná a spokojená se životem.“

Pocítila, jak je vyrovnaná, klidná a spokojená a pomyslela si, že to jistě nějaký ochranný duch ji takto vedl a krátkou modlitbou děkovala za vše.

U snídaně se zdvořile s Toníkem pozdravili. Toník byl v otcovském obleku. Jak bylo u šlechticů zvykem, skládal matce poklonu, obdivoval se její kráse a svěžesti a ona opětovala toto vše Toníkovi. Dívala se, jak je podoben otci, jak mu oblek sluší.

„Toníku, chtěla bych být celý den v přírodě, abych se nemusela setkat s lidmi, kteří nás včera navštívili.“

„Neboj se, maminko, oni dnes neprijdou. Včera se jim podařilo vymačkat peníze šikovně od advokáta její matky a dnes již hledají morfium, kde by je mohli koupit.“

Vsedli do připraveného kočáru a vyjeli ven jen tak bez plánu. Zanedlouho zastavili u malého domku, kolem kterého byl houf dětí, které volaly: „Šlechtic, šlechtic!“ a vběhly rychle do domku.

Když jim hraběnka ukázala různé pamlsky, nesměle opět vyšly ven. Hraběnka je podělila cukrovím a nařídila jim, aby hlídaly kočár, aby někdo z něj něco neukradl. Osedlali si koně a vyjeli pomalu s Toníkem do přírody.

Toník se zamyslel a pak řekl: „Maminko, podívej, kolik dětí je zde v tomto domečku. Jistě mají nouzi a máme tolik majetku. Chtěl bych ulehčit situaci chudých.“

Hraběnka se podivila: „Naši rodiče měli majetek, pak i my jsme ho zdědili a máme ho. Nemůžeme rozdávat. Máme dluhy, které musím vyplatit, abych ti mohla předat čistý majetek.“

Hraběnka zachmuřeně vybídla Toníka k návratu.

Po návratu, když seděli spolu, Toník se snažil napravit nemilou příhodu a vypravoval matce.

„Nemyslím, maminko, abychom rozdali všechn náš majetek chudým. Vždyť kdybychom chtěli každého podělit, to by každý dostal jen malou almužničku, z které by mohl žít sotva pár dnů. Avšak můžeme udělat z desíti hospod aspoň devět škol a útulků pro přestárlé, můžeme dát dětem teplé prádlo na zimu a ti všichni budou nám vděční.“

Víš, maminko, mnoho jsem zkusil, prožil mnoho utrpení a tím jsem se celý změnil. Nyní vděčím Bohu za tyto všechny zážitky, které mne změnil, které mi ukázaly pravou podstatu života. Hmotný majetek a záležitosti jsou pomíjející.“

„Myslím Toníku, že by z tebe byl dobrý kněz, kazatel.“

„Nežertuji, maminko. Vidělas, kolik drobných, chudých, snad i nemocných dětí bylo v té chaloupce, kde jsme se zastavili, jak ti všichni děkovali i jejich matka, která se vrátila z pole, za potraviny, které jsi jim darovala? Pamatuješ, jak říkala, že děti mají jen to, co mají oblečeno a nic víc a ten malý byl nahý, protože se jeho vypraná košilka sušila?“

Toník umkl a v duchu viděl, jak matka dětí klekla k nohám hraběnky a líbala je a pak chtěla políbit i nohy Toníka, ale on jí to nedovolil.

Vzpomínal, jak žena hovořila, že její muž se poranil při práci u nich ve dvoře, dostal otravu krve a zemřel a ona zůstala sama s dětmi. Mají jen trochu brambor a zelí, v zimě nemohou ani do pole, že by tak kravičku pro děti potřebovala. Její matka musela jít v zimě žebrot, ležela nemocná v čeledníku ve dvoře hraběnky a posílala jim to, co nesnědla, že jim tentokrát bylo trochu lépe.

„Kdybych tak mohl, jak nemohu!“ povzdechl si Toník.

„A co bys chtěl?“ tázala se jeho matka.

„Daroval bych těm chudákům kousek louky a kravičku. Vždyť až děti vyrostou, budou z nich opět pracovníci u nás ve dvoře.“

„To nemohu, kdybych to dala jedněm, pak druzí by chtěli také a pak by nikdo nepracoval u nás, jen by se točili kolem svého. Kam bychom přišli?“

„To bys udělala jen výjimku. Oni jsou na nás závislí.“

Po odpočinku měla hraběnka opět zájem vyjet si kočárem na její oblíbené místo v aleji. Toník řídil koně a až přijeli na místo, pravila:

„Nechce se mi ani věřit, že včera nás zde napadly nízké duchovní bytosti, že mi strhly perly z krku a dnes se mi to jeví jako sen.“

„Ano, to jsou dva protichůdné směry, které někdy slyšíš ve své hrudi. Chceš udělat něco, a druhý hlas ti šeptá, abys učinila něco jiného. Hovořila jsi s nízkou bytostí zde, ale také jsi hovořila s otcem.“

„Ale nechme to již všechno stranou. Ještě jsi se nezeptal, jak stojíme s naším majetkem. I když po smrti otcově jsem žila šetrně, nerozhazovala, přece jen mám určité dluhy a nevím si s nimi rady.“

Když jsi byl nemocen, tu příbuzní mne navštěvovali a snažili se mi vemluvit a tvrdit, že ty se již neuzdravíš, že tvá nemoc je duševního původu a tázali se mne, jak naložím s majetkem, že i když se vrátíš, že nebudeš umět zacházet s tímto jměním. Nyní budou zvědavě pozorovat, jak se budeš chovat. A když se dozví, že jsi odstoupil kus louky a krávu nějaké chudé ženě, budou se smát a nabádat jiné, aby se také o něco u nás přihlásili. Toníku, tak to nemůžeme dělat. Je možno konat dobro, ale rozumně!“

Toník naslouchal se svěšenou hlavou a pak se rozplakal. Hraběnka byla mrzutá. Nevěděla, čím mu ublížila.

Náhle ustal šum větru a ona pocítila, že se něco stane, že zde někdo je a něco chce říci. Naslouchala. A zde již opět Toník pozvedl hlavu se zavřenýma očima a promluvil hlasem, který nebyl jeho.

„Ať světlo vědění dobrého i zlého rozjasní tvůj zrak, abys mohla dobře uvážit své konání! Ať klid Všehomíra ovládá tvé myšlenky! Uvažuj, jak rychle plynou léta. Neznáš dne ani hodiny, kdy odejdeš z tohoto světa. Co si sebou vezmeš, nenabudeš-li něco pro svého ducha? To, co nyní nabýváš, to vše je hmotné, to ti neotevře bránu duchovního světa.

Komu vlastně chceš sloužit? Bohu nebo temnu? Jistě Bohu odpovíš. Avšak, co jsi učinila v tomto životě, aby ses mohla k Němu přiblížit? Snad to, že jsi chodila do kostela, aby tě všichni viděli? A záhy na to padají příkré rozkazy od tebe, neznáš slitování s chudáky. Mrzíš se na Toníka za jeho slova, za jeho pláč, ale on může s tebe smýt stopy kletby, která lpí na tomto majetku. On ti ukazuje cestu k duchovnímu světu, k Bohu samému.

Lpí na tobě prokletí z minulosti a i nyní tě tiše tvoji robotníci proklínají. I žena, od které jste se vrátili, tě proklela, když její muž podlehl zranění při práci na tvém dvoře, která by pomohla opatřit trochu chleba pro ni a její děti, ale ty jsi ji již třikrát vyhodila, když k tobě přišla.

A takovýchto případů je již více. Ty duchovní ubožáku, který neprávem užíváš dobrot pozemských na úkor druhých, vzpamatuj se! Dobrá nebesa ti vycházejí vstříc, posílají ti dobré duchovní bytosti. Tvůj duchovní ochránce i tvůj manžel se za tebe modlí, pomáhají ti.

Místo, abys ty Toníka poučovala, poučuje on tebe, jak máš žít. Poslechni jeho rady. Pros Boha o sílu, abys toto vše mohla vykonat. A pak chleba, který budeš vkládat do úst, nebude již proklet.

Neházej Toníkovi kameny pod nohy, aby tě nesrazily. Pomysli na svého ochránce, na svého manžela a záhy pocítíš, jak se rozprostírají pěkné myšlenky ve tvé mysli.

A nenos prsten s opálem, který je spjat s nízkými silami. Dal ti ho tvůj muž v době zasnub a nevěděl ani, co ti dává. Spadl z koně a zabil se. Musel odejít, aby vysvobodil tebe, neboť ty jsi již velmi klesala do hmoty. Hmotné záležitosti byly pro tebe vším a na duchovno jsi zapomínala.“

Hraběnka se podívala na Toníka, kterému stékaly po čele krůpěje potu. Otřela mu je kapesníkem a přemýšlela: „Že by můj manžel odešel proto, aby mne vysvobodil? Jak tomu rozumět?“

Pohlédla na Toníka, který nyní zcela měnil tvář. Jeho výraz byl velmi podobný jeho otci. A již se rozhovořil známým a milým hlasem.

„Ano, musel jsem odejít. Pamatuj, že tento život je pouze dočasným. Nenechej se zlákat tím vším. Přemýšlej, proč vlastně žiješ na zemi, jaký je cíl tvého života. Po návratu Toníka ze smrtelného spánku začni i ty nový život. A ten prsten s tím opálem, ten není pro tebe důležitý. Ten můžeš klidně odložit. A chvíle, kdy se budeme moci setkat, mohou být častější. Snaž se pochopit tento duchovní svět.“

Najednou pocítila, jakoby ji někdo hladil. Bylo to stejné pohlazování, jaké používal její muž za pozemského života. Zmocnil se jí pocit štěstí. Ano, její muž žije a dává jí důkazy své přítomnosti, i když ho nevidí.

Toník se zatřásl a zvolal: „Maminko, vezmi mne za ruce a foukni mi mezi oči, protože je nemohu otevřít.“

Po chvíli, když se již zcela vzpamatoval a byl již opět Toníkem, začal se modlit.

„Veliký, vznešený Bože, ty Tvůrce všeho, Tvou moudrost duch lidský nemůže chápat. Hřej svou láskou všechno tvorstvo, ať zmizí všechna nenávist, aby lidstvo již mohlo kráčet vpřed.“

Oba se vraceli ke kočáru. Koně radostně zaržáli, a když přistoupili blíže, spatřili v jejich očích slzy. Toník se na ně dobrácky díval.

Hraběnka tušila, že jeho pohled se dívá až do hlubin těchto zvířat. Toník je poplácal, pohladil a usedli do kočáru.

Hraběnka řekla: „Toníku, jed'me do toho domečku, kde jsme se setkali s tou chudou vdovou. Když máme konat dobro, tu konejme je hned. Ale přece jen počkej. Musím nejprve vypracovat nějaký plán, abychom mohli jít již s hotovým.“

Došli domů. Toník vzal své úspory, které mu zbyly, a zavezl je chudé vdově, která nemohla věřit svým očím.

„Zde máte, vezměte. Kupte si za to na jarmarku krávu. A můžete pro ni brát trávu z těch malých záhonů za řekou. To vám vystačí i na zimu. A až se vám povede lépe, pak dejte zase jiným, kteří jsou ještě chudší než vy.“

Těšil se, že vše vyřídil, že jeden úkol splnil. A nyní ani příbuzní nebudou je pomlouvat, neb nebudou o tom vědět.

Kapitola VI.

Byl večer. Hraběnka již spala ve svém pokoji. Toník seděl u okna a čekal, jakoby měl někdo přijít. Náhle ucítil postavu a uslyšel její hlas.

„To jsem já, Karel, co střežil tvé tělo, když bylo v letargii.“

„Děkují ti, Karlíčku, neviděl jsem tě od té doby, co jsi mi pomáhal zachraňovat život. Kde jsi? Jistě se na mne díváš s úsměvem a já tě vidím spíše citem než zrakem.“

„Ano, Toníku, vezmi si tužku a papír a piš, protože potom bys mohl zapomenout, co jsi slyšel. Musím ti říci, že tvoje matka neplní to, co by měla. Nespěchá, protože se cítí dobře v této lenosti. Ovšem, neuvědomuje si ani, jak čas rychle běží a že může odejít, aniž by splatila svůj dluh.“

Chtěl jsem, aby tvá matka zde zůstala, ale přiblížil se k ní duch kněze a vsugeroval jí, aby již šla spát a podařilo se mu to, protože ona je ještě slabá a málo podléhá našemu vlivu. Chtěl jsem ji magnetizovat, abych ji ukázal obrazy její minulosti, ale on mi v tom překážel.

To víš, oni nemají rádi, když lidem ukazujeme pravdu. Oni je stále drží v nevědomosti. Ale zítra přijdu opět dříve, asi tak v deset hodin vašeho času, kdy je již v domě klid. Přichystej mi nějaký jemný závoj. Podaří-li se mi zhmotnit, pak tento použiji jako šat. Kdybyste byli oba mechanická média, kolem kterých již magnetismus víří v oblacích, tu nepotřeboval bych této pomůcky. Ale protože tomu tak není, tu přichystej mi, oč žádám.

Musím čerpat s kosmických a astrálních jisker. Je ovšem třeba dávat pozor, aby se váš magnetismus neslučoval se zvířecím, protože pak by se mohl zhmotnit nějaký elementál. To ti je již všechno známo!“

„Ale Karlíku, kde ses tomu všemu naučil? Přece za života na zemi jsi to nevěděl?“

„Nu dobrá, dobrá, jen buď klidným, vysílej klidné myšlenky, protože bys mne nutil být neklidným a to nemohu potřebovat. Všechno se dovíš. Víš dobře, že náš život je věčným. V dávných dobách, když jsi ještě žil s tím duchem, který tě nyní chtěl hodit do řeky, tu již tenkrát jsem byl tvým ochráncem, i když jsem měl ještě nějaké své skvrny do vyrovnání. Tenkrát jsme měli již veliké vědomosti, které mne přivedly k pýše, samolibosti, touze po vládě, až jsme upadli duchem opět k nevědomosti. Zapomněli jsme na naše Božské „Já“, prošli jsme pak různými životy, až jsme se opět dostali na stupeň, na kterém jsme.“

Protože tvá matka je ještě slabá, bude nutno ji posilovat myšlenkou, aby se opět nepřiblížil tento kněz a nevnuknul jí myšlenku, že ji Bůh potrestá, jestli nedá pokoj svému muži v hrobě, nebo že toto všechno jsou jen fantazie.

Pro duchovní bytosti je lepší noc k projevození, než den. Jen málokdo vidí duchovní bytosti přes den. Spíše večer nebo v noci cítí, že někdo je při něm. Vesměs lidé, kteří jsou hmotně připoutaní, pocítí strach, což není správné.

Také ve spánku, kdy se člověk odpoutává, je možno, aby s ním jeho přátelé hovořili spíše, než kdykoliv jindy. Pak se probouzejí a říkají, že se jím to zdálo.

Tvoje matka má špatný a trhaný spánek. Její astrální tělo je oslabeno tím vším. Bude mít horečku 37,7°C. Jdu ji ještě políbit.“

Toníkovi se zachvěla ještě ruka. Poznal, že ještě někdo bude chtít psát. A opravdu, ruka se začala znovu pohybovat po papíře.

„Tvou matku trápí majetkové poměry. Nyní také spatřila stopy budoucích událostí. Spatřila válku, revoluci, rozebírání majetku v Rusku, pěstěné ruce šlechticů při těžké fyzické práci, uviděla lidi postřílené, mučené nebo i vyhnané a utečené do cizích států. Jdi k ní, dej jí ruce na její hlavu a opakuj s klidem duchovním: „Děj se vůle Tvá, Pane!“

Toník spěchal do matčina pokoje, kde matka těžce oddychovala na své posteli. Z hrdla se ozývalo tiché sténání. Toník vložil ruce na její hlavu a s láskou a klidem řekl: „Děj se vůle Tvá, Pane!“

Za okamžik se matka obrátila na druhý bok a pomalu otevřela oči. Když spatřila vedle postele Toníka, vydechla s úlevou.

„Toníku, měla jsem těžký sen. Viděla jsem mnoho krve, kdybys mne neprobudil, to bych snad strachem zemřela. Spatřila jsem, jak se zatahuje obloha černými mraky. Začalo být dusno, že jsem ani nemohla dýchat. Blesky kreslily na obloze mnoho nápisů. Byla to jména různých států. Blesky se křížovaly a z mraků padal krvavý déšť. Začala jsem prchat před touto hrůzou. Vítr trhal a ničil domy a srovnal je se zemí.

Blesky vytvářely ohnivé meče, které dopadaly na lidi. Tito lidé se vzájemně napadali a ničili. Bylo mezi nimi mnoho zemřelých, kteří jakoby vyrůstali ze země a pomáhali válce na jedné nebo druhé straně, nebo také společně zachraňovali raněné. Pak se mi zdálo, jako bych již nežila. Vznášela jsem se a dívala se na svět. Pode mnou hučelo a šumělo celé moře krve. Při tom jsem viděla ukrutné lidi a ještě ukrutnější duchy.

Za nějaký čas krev počala vsakovat do země. Mraky se začaly protrhávat a slunce začalo se jimi prodírat. Avšak na zemi byl stále hrozivý pohled.

Je zajímavé, že někteří naši známí se vznášeli ve vzduchu a jiní chodili po zemi. Viděla jsem, jak někteří byli taháni po zemi za vlasy a mučení, protože neřekli, kde skryli své peníze a poklady. Viděla jsem, jak ze svých statků jsou lidé vyhazováni a přicházejí jiní jako drábi nebo draci. Těšilo mne jen jedno, a sice, že my již nemůžeme nic ztratit, protože již nic nemáme a všechno jsme rozdělili chudým. Ostatní se křečovitě drželi svých peněz.“

„A nemyslíš, maminko, že tvůj sen je věštecký? I já mám v notesu mnoho podobného napsáno, že se zatahuje na světovou válku, že bude mnoho utrpení a majetky se ztratí. Doufám, že nalezneme v sobě dosti duchovní síly, abychom se s tím vším mohli vyrovnat, rozdat vše trpícím a chudým a nechat si jen tolik, kolik budeme potřebovat pro sebe.“

Hraběnka se zamračila, přetřela si čelo, jakoby se právě probudila.

„Ale Toníku, z tebe se stál fatalista. Vše vidíš černě, sen je sen. Proč bychom se tím měli zabývat. Mohli bychom něco učinit třeba pro naše služebnictvo, mohli bychom dát každému půl dne volna v týdnu a platit mu celý den. Ale jak to udělat, aby to nevzbudilo pohoršení u našich sousedů a příbuzných? Mohli by nás ještě

obvinit, že jsme se pomátli, že nedovedeme hospodařit, protože by se báli, že nedostanou svůj majetkový podíl.“

Najednou se domem ozval zvonek, jakoby se někdo chtěl dostat do hraběčiny ložnice. Toník postoupil ke dveřím, které se otevřely, a vešla mladá dáma, na niž bylo vidět, že je v jiném stavu. Přela se se služebnými, které ji nechtěly do pokoje pustit. Toník pokynul služebným, aby odešly a než se hraběnka vzpamatovala, žena sama začala hovořit.

„Paní hraběnko, slitujte se nade mnou. Dejte mi peníze nebo mi vezměte život!“

Oba pohlédli na mladou, poměrně hezkou ženu. Usuzovali dle jejího oblečení, že pochází ze šlechtické rodiny. Neměla však ani prsteny ani v uších náušnice.

„Kdo jste, odkud pocházíte, jaký je váš stav?“

„Proč to chcete vědět? Když mi pomůžete, pak vám povím, odkud pocházím a jak se jmenuji.“

„Dobře, dobře, ale pochopte, že vaše nenadálá návštěva mne překvapila a nemohu se zorientovat. Jakou částku potřebujete a na jaký účel?“

„Jakým směrem!“ zakřičela žena a stiskla si dlaně. Oba pochopili, že před nimi stojí pomatená.

„Prosím, počkejte laskavě ve vedleším pokoji, až se ustrojíme.“

Hraběnka se oblékla, zavolala služebnou, od které se dověděla, že žena sama přijela kočárem, že hnala koně klusem a že jsou to koně od jejich souseda.

Pak vstoupili s Toníkem do pokoje, ve kterém čekala, pohodlně v křesle opřena ona žena. Služebná se již vzdálila.

„Kolik peněz potřebujete, paní? K čemu je potřebujete?“

Dáma vstala z křesla a posadila se na kolena Toníka. Chtěla ho obejmout. Toník se vysmekl z jejího objetí, posadil ji jemně na pohovku a díval se jí s citem a lítostí do očí.

„Polib mne, polib mne,“ zvolala a nastavovala své rty.

Hraběnka se pohoršeně zakabonila.

„Proč mne nelíbáš? Dám ti vše, co mám, jen mne líbej a dej mi morfium!“

Nyní oba porozuměli, oč se zde jedná. Hraběnka vydechla a v očích Toníkových se objevily slzy. Tato žena je těhotná, přitom náruživá morfinistka. Morfium jí vzalo rozum. Na to potřeba mnoho peněz. Toníkovi šlehla myšlenka hlavou, že ji zaveze zpátky k sousedovi a tam se jistě doví, kdo je.

„Dáme vám morfium, ale musíme pro něj zajet, nemáme ho doma.“

Toník vzal koně a kočár, se kterým žena přijela, a sjel k sousedům, kde vypravoval důvod, proč přijela. Divili se, protože ani nezpозorovali, jak dcera brala koně a odjela. Po vyprávění Toníkově, paní domů začala v slzách vyprávět, jak její dcera se měla ráda se svým mužem a jak ji morfium zničilo celé domácí štěstí. Dcera byla těhotná, pokousala lékárníka, že tento pak zemřel na otravu krve. Zeť, tedy její manžel, od ní odešel, protože nevěděl, s kým počala. Pak se obrátila k Toníkovi.

„Prosím, poradte, co máme dělat. Lékaři tvrdí, že pokud zcela nezešílí, pak snad se nějak uzdraví, ale já v tom nemám nadějí. Zamkli jsme ji v pokoji, kde

celkem nic nemá, protože když ji chytí záchvat, pak vše kolem sebe roztluče. Zřejmě vyskočila oknem.“

Toník se rozloučil a spěchal domů. Tam se dozvěděl od své matky, že nešťastná žena již spí. Když pominul její záchvat, pak velmi pěkně vyprávěla, litovala, že upadla do této vášně. Nevěděla ani, kdo ji přivedl do jiného stavu, když byl manžel na cestách. Někdy jí přichází myšlenka, aby vzala nůž a probodla se.

Vešli do pokoje, kde spala. Tváře měla narůžovělé. Se rtů zmizel úsměv, objevil se pouze šedý stín. Matka odešla.

„Ať ji Bůh pomůže,“ řekl si Toník a šel za matkou, která vyměňovala květiny ve váze v přijímacím pokoji. Byla tak zamyšlená, že ani nezpozorovala, jak Toník vešel. Ten zpozoroval, co se s matkou děje, tiše stál a nechtěl přetrhnout její myšlenky. Matka stála a dívala se z okna. Náhle se obrátila a vykřikla překvapením.

„Toníku, ty jsi tady? Vždyť tě pozoruji, jak stojíš v zahradě!“ Toník šel k oknu a opravdu spatřil v zahradě postavu, která byla zády obrácena k oknu a byla mu velmi podobná.

„Je to snad znamení, že se stane neštěstí nebo že snad zemřeš?“

„Neboj se, maminko. Dobří duchové ochránci nám vše večer vysvětlí. Máme se večer v klidu soustředit a očekávat hosty z duchovního světa. A tamta postava, kterou jsi spatřila v zahradě, to byl můj dvojník. Toho se neboj.“

Toník nyní ukázal matce zápisník, kde jeho přítel Karel psal své vzkazy. Večer v pokoji seděla hraběnka se synem a očekávali duchovní návštěvu. Na stole ležel připravený závoj, široký šál, zvonek, jak to žádal Karel. Seděli a hraběnka byla neklidná. Toníkovi se zachvěla ruka a začala psát na papír.

„Opakujte oba soustředěně tuto modlitbu: „Bože, je-li vůle Tvá, pak ať dobré duchovní bytosti najdou dosti síly, aby se nám mohly projevit a utvrdit naši víru ve věčný život, abychom mohli povstat v obraně věčných pravd. Ať síla tvoje spočine na nás, abychom mohli plnit své úkoly dle vůle Tvé.“

Oba společně klidně, soustředěně, vážně opakovali tuto krátkou modlitbu, jak jim pokynul duchovní ochránce. Uplynuly dvě minuty. Náhle stůl u kterého seděli, se zakolébal. Šál se pozvedl ze stolu, roztáhl se a uvíznul někde u stropu. V tom okamžiku se začaly shora sypati žhavé jiskry, které se proměnily na světlo. Najednou se začala vytvářet vznešená postava zemřelého hraběte, otce Toníkova. Postava se přiblížila k hraběnce, políbila ji a polohlasně promluvila.

„Bohu díky za tolik Jeho lásky. Přicházím k tobě, abys odtrhla své myšlenky od pozemských záležitostí a více se věnovala záležitostem věčným. Vyrovněj nejdříve své dluhy zde na zemi. Nyní, když jsi poznala více, máš také větší zodpovědnost za své jednání i za svá slova. Snaž se být milosrdnou, pokornou, skromnou a miluj nadevšechno Toho, který nám dál život. Ať tě láska vede k tomu, který ti pomůže osvobodit tvého ducha od zemské hmoty.

I kdyby mi slíbili zlaté hory a doly na této zemi, nevzdal bych se duchovní svobody, ve které nyní žiji. Avšak již vím, že přijde jednou čas, kdy se budu muset ještě zrodit na zem, abych dokončil vyplácení svých dluhů a dokončil svou úlohu.

Když se budeš řídit mými pokyny, opět přijdu. Pracuj na svém duchovním pokroku, miluj Boha nade všechno a poznáš velikou lásku, která nás kdysi spojila.

Svody a pozlátko tohoto světa jsou velmi pomíjivé, nenechej se jimi zlákat. Věčná je jen láska Boží.“

Postava otce se sklonila opět a hraběnku políbila. Hraběnka chopila za ruku svého zhmotnělého manžela.

„Můj milý, zůstaň při nás, neopouštěj nás! Toníku, vždyť v této ruce cítím zřetelně tep krve, já asi zemřu pohnutím!“

„Přijdu zas,“ odpověděl

a zhmotnělá postava a pomalu se rozplývala.

Toníkova ruka začala psát na papír.

„Dnes se již nezhmotním, abych neporušil dojem, který ve vás otec zanechal. On chtěl ještě dát otisk své ruky, ale opět se zde přiblížila ona šedá postava a nepodařilo se mu to. Ale opět se vrací, asi vám chce ještě něco říct, dávejte pozor.“

Stůl se opět zakymácel. Nad stolem se začaly rýsovat květy, až jich byla celá kytice.

„Jářku, jaké asi jsou tyto květy?“ tázala se v myšlenkách hraběnka.

Tatínkova ruka začala psát: „Z tvé zahrady, z květinového záhonu.“

Hraběnka v slzách uchopila kytici. Z květu se vysunula ruka, která jakoby se mazlila s květy.

Náhle v druhém pokoji se rozlehl podivný hluk. Na stůl spadl kus lepenky, která na jedné straně jakoby byla trochu připálená, z druhé strany na bílém papíře byl otisk dlaně a prstů.

„To je jeho ruka, podívej se, zde jak napsal – Aj na dlaň vryl jsem léta života tvého.“

Ochránce napsal Toníkovou rukou, aby již končili. Dojmů že je již dosti a zítra že se opět někdo pokusí přijít.

Hraběnka ještě stále dýchala vůni květů, které ji její milovaný manžel přinesl a přemýšlela nad tím vším, když tu náhle se připravený zvonek pozvedl a zvonil.

Služebna myslela, že někdo zvoní na ni. Přiběhla a Toník ji zadržel a začal jí vysvětlovat, že si chtěli jen vyzkoušet zvonek. Pokojská viděla, že v pokoji je pouze hraběnka a Toník a zvonek ve vzduchu sám zvoní. Řekla si, že to snad čert zde zvoní a odešla.

Zanedlouho se začalo šeptat mezi služebnictvem, že hraběnka se svým synem čaruje, že snad je ve spojení s ďáblem. Zanedlouho se to začalo povídat i ve vesnici.

Ještě několik večerů proseděli oba při takových zasedáních a dostalo se jim mnoho důkazů, že ti, kteří již odešli ze země, žijí.

Kapitola VII.

V době, kdy hraběnka se svým synem konali tyto pokusy, byla v jejich domě ještě nemocná morfinistka, kterou mezi sebe nebrali, ponechali ji v jejím pokoji a uzavírali ji do magnetického kruhu.

Hraběnka se těmito duchovními návštěvami stále více utvrzovala ve své víře ve věčný život. Ale občas přece jen přicházely pochybnosti, obzvláště když se jednalo o majetek hmotný, pozemský. Z toho je vidět, jak se člověk může nechat spoutat hmotou.

Toník ji stále nabádal, aby si raději ponechala jen tolik, kolik by jim stačilo ke skromnému životu. Hraběnka se tomu bránila, jak mohla. Toníkovi se zaleskla tvář, když řekl:

„Maminko, nevrátil jsem se proto, abych užíval pozemských rozkoší, ale proto, abych otevřel oči nejen tobě, ale i jiným. Nechceš-li se podrobit vůli Boží, pak počkáš, až ti majetek rozeberou jiní. Pamatuj, že zde nežijeme pouze jeden pozemský život. Na tomto všem lpí slzy a krev udřených robotníků, sirotků, hladových.“

„Toníku, to vše je pro tebe, abys nemusel dít jak jiní, pochop to všechno.“

„Maminko, těžko se ti bude umírat a ještě hůř ti bude na druhém světě. A ještě i zde zanedlouho mnoho šlechty půjde do vyhnanství. A my se pak budeme zcela klidně dívat do budoucnosti.“

Matka se zachvěla a ztratila vědomí. Natírali ji spánky a dávali ji čichat ostrou látku, až se opět probudila. Toník odešel do otcova pokoje, kde si klidně usedl. Na stůl před sebe dal notes a jeho ruka počala psát.

„Bůh s tebou Toníku. Mrzí mne, že ovzduší mezi matkou a tebou bylo rozrušeno. Matka se pozvolna uklidní. Měj důvěru v Boha, že přijde k jiným názorům, že pochopí, že pozemské statky jsou spíše na překážku než k pokroku ducha.“

Nejprve kup menší vilu pro matku i sebe, vezmi dvě služebné a odjeďte tam. Dům ať se nachází někde uprostřed zeleně a květů. Pomoz matce, aby sama pochopila, co má učinit. Vracej se sem čím dále, tím řidčeji, aby matka zapomínala na to vše, co ji poutá a přitahuje k zemi.

V jejím stole najdeš novou obchodní smlouvu, co chce koupit nové pozemky nečestnou cestou. Chce někoho vydědit. Neříkala ti nic o tom, chtěla tě překvapit, aby ukázala rodině, jak máš dovednou ruku, jak dovedeš hospodařit. Ona ani neví, jak se zaplétá do sítí karmy, nových dluhů a posléze bude mít ještě horší osud, než ona žena, která chodí o berlích a bydlí vedle drubežárny. Klidně postupuj a uskutečňuj svůj plán a když matka nebude souhlasit, pak ať si ponese všechnu zodpovědnost.

Ale nejprve si zameť na vlastním dvoře. Tu dívku, kterou ten tovaryš znásilnil, které jsi ublížil v minulém životě, tu trochu nech vyškolit a pak může pracovat mezi služebnictvem ve dvoře. Vezmi i její babičku. Může krmit slepice až do konce života.

Zajdi k soudu a popiš přesně všechny ty události, které se udály v oné osudné noci, nezapomeň i na ukradené cigaretové pouzdro. Vše může mít svou důležitost pro

soud. Vyříd' tuto záležitost co nejdříve. Tím pomůžeš i skutečnému viníku, že již v budoucnu nebude naslouchat oné temné bytosti a nebude rozpalovat své vášně.

A nyní jdi a zahraj matce na balalajku. To vlastně otec bude hrát a zpívat, ty mu jen propůjčíš tělesné orgány. Zahraje matce její oblíbené písně.“

Ruka dopsala. Toník vzal balalajku, podíval se do zrcadla a začal špulit rty a křivit obličejem. Divil se, proč to vlastně dělá. Tu slyšel hlas.

„Nedívej se do zrcadla. Právě se vrátila nízká bytost, která trápila matku a vsugerovala jí, že jsi přinesl neštěstí do domu, že vše rozházíš.“

Toník cítil, jako by mu někdo hodil písek do očí. Řekl: „Všechno zlo ať se k tobě vrátí, odejdi ve jménu Božím!“ Pocítil, že se mu ulevilo, ale současně uslyšel, jakoby někdo hodil písek do okna.

„Toníku, nikdy to neposílej zpět. Vždy řekni: „Zlo ať se rozletí, ať zmizí, Boží láska ať je spálí.“ Tak to bude lepší. A nyní již pojd', ať se rozjasní nálada matky. Jdi do zahrady, má pootevřené okno. Zahraj pod ním.“

„Ale já přece nedovedu nějak zvláště hrát na balalajku.“

„To nevádí. Probud' v sobě jen silnou lásku k matce.“

Toník usedl na lavici, uchopil balalajku a s duši naplněnou citem a láskou nejen k matce, ale ke všemu tvorstvu, počal hrát. Nádherné písně plynuly jedna za druhou. Toník jen držel nástroj, prsty mu samy běhaly po strunách a z hrdla plynuly tóny. Zemřelý otec používal Toníka k tomu, aby zahrál a uklidnil matku, která doma v pokoji se starala a vzdychala.

Zanedlouho se matka objevila v zahradě a usedla vedle Toníka a zpívala s ním známé písně, které již kdysi její manžel tak rád hrával. Pak řekla:

„Toníku, viděla jsem otce a to za bílého dne. Byl krásný, když hrál. Stejný, jako za života.“

„Ano maminko. Jako prostředník mezi tebou a otcem jsem poznal hlouběji vaši lásku, která vás pojí, jakou jsem ještě v tomto životě nepoznal.“

Hraběnka se vrátila do svého pokoje a v duši jí stále zněly ony tony krásné písně. Jak ten její manžel je stále mladý a krásný a ona již mí šedivou skráň. Musí se na to otázat Toníka. Vešla do jeho pokoje, ale pokoj byl prázdný. Zašla do pokoje manželova, ani tam Toníka nenašla. Spatřila jen pootevřenou skříň a papír, na kterém bylo písmo jejího zemřelého manžela. Vzala a četla vše, jaká má být její budoucnost, její osud, že bude chodit hůř, než ta babička o berlích, která je u drůbežárny. Potom, když četla o svém obchodním tajemství a o svých plánech, které skrývala ve svém stole, zabylo jí úzko.

Vždyť o tom přece nikomu neřekla! Odkud to ví, že o tom Toníkovi píše. Zabylo jí mdlo. Pak propukla v hysterický pláč. Takto ji našel Toník, který se vrátil. Pochopil, že si vše přečetla, co měl napsáno a nyní bojuje sama se sebou.

„Toníku, jak můžeš psát, že se budu mít stejně jako ona babička z drůbežárny. Já jsem přece hraběnka. To přece nemůže být! Připouštím, že může být pravdou, v mém stole se nalézají nová obchodní smlouva, o které jsi nevěděl, i to mne překvapuje, ale že bych měla odtud odejít, to není možné!“

Toník přešel prsty po strunách balalajky a mlčel. Věřil, že ochranné bytosti mu pomohou a naleznou nejvhodnější způsob, jak jednat s matkou.

Hraběnka se upravila a šli k večeři, která se odbyla mlčky. Po večeři hraběnka nařídila, aby přinesli víno, nalila si do velké číše a pobízela i Toníka, aby se napil, že zde je život krátký, ať ještě něco užije. Sluha se vzdálil a hraběnka hovořila.

„Víš Toníku, mám takovou chuť se napít...“

Toník pohlédl duchovním zrakem na jeden bod za hraběnkou, ta se otrásla a řekla: „Toníku, měla jsem pocit, jakoby se mne dotkla smrt.“

„To nebyla smrt, to bylo pokušení a již se odlepilo od tebe.“

Pak si popřáli dobré noci a odešli každý do své ložnice. Toníkovi se zdálo, že vidí těhotnou ženu, jak byla natažená na kole a tři ženy tímto kolem točily. Poznal v nich svou matku, tu babičku, kterou tenkrát viděl u vody a tu, která bydlela u drůbeže.

Točily kolem tak dlouho, až žena si polámala nohy a zahynula. Pak ji sundaly již mrtvou. Bylo to v době inkvizice a tyto tři ženy se daly do služeb církve, aby bojovaly proti d'ábelství, jak se tenkrát všude věřilo. Viděl, že takových mučednic bylo více. Byly to ženy citlivé, nadané různými schopnostmi, kterým dnes říkáme medijské. Avšak i ti, kdož je mučili, i ti byli médii, ovšem nízkých, temných duchovních sil. Pronásledovali všechny, kdož nějak něčím vynikali nad lidskou průměrnost, kdož byli jasnějšího ducha, než jiní.

Obraz zmizel jako v mlze a Toník si uvědomil, jak mu napsal ochranný duch, že matka bude mít zlámané nohy a bude chodit o berlích jako ta, co je u drůbeže. Nyní si uvědomil, že tato zlomenina má být jako odplata za zlomení, které udělala této ženě, kterou napínala na kole.

Toník slyšel nárek mučené ženy... Když omdlela, pak ji polévaly, křísily a pak mučení pokračovalo dále.

Náhle uslyšel výkřik své matky a probudil se. Byla noc a klid kolem. Vstal a šel se podívat do pokoje své matky. Ale tam byl klid, jen tiché oddechování bylo slyšet. Jen pes u domu začal výt.

Vrátil se do své ložnice, ale nemohl usnout. Pak spatřil šedivou postavu, jak shazovala sukně a pak po nich skákala. A opět jakoby uslyšel bolestné zvolání své matky.

Ráno, když matce vypravoval svůj sen, divila se tomu. Pak i ona mu vypravovala, co se jí zdálo.

„Někdo mne pozval na svatbu. Neměla jsem vhodné sukně. Vybírala jsem, až jsem vybrala tu nejstarší, kterou jsem měla na maškarním plese před třiceti léty z dob rokoka.“

Usedla jsem do kočáru, ale něco pronikavě skřípalo. Vychýlila jsem se z kočáru, abych se podívala, co to kde skřípe. Vypadla jsem pod kola, která mi polámala nohu. Černé koně se zastavili, a když jsem na ně pohlédla, zpozorovala jsem, že mají vlastně lidské tváře. Kočí, místo aby mi pomohl, začal si hrát a houpal mne na rukou. Byl to nějaký šedý kočí, jakého jsem ještě neviděla.“

Toník svěsil hlavu a prohodil: „Špatné sny, nepříznivé věštby.“

„Ale co, Toníku, to přece je sen a hloupý k tomu. Při nejhorším, dnes nepojedu koňmi a bude opět vše v pořádku. Pak k ránu se mi ještě zdálo, že jsem viděla kněze, jak kropil kropičkou a modlil se něco z breviáře. Pokropil vše. Z těchto kapek se

udělal déšť, pak se strhl víchř a padaly slzy. Kněz stál v krvi, která houstla, až uschla. Když začal liják, kněz vytáhl deštník, z kterého udělal baldachýn a zem a krev se mísila s vodou a bylo bláto, do kterého jsem se dostala i já.

Chtěla jsem utéci, ale ztratila jsem střevíc a styděla jsem se jít bez střevíce. Ale pak přece jen jsem utekla a někdo mi očistil nohy až doma.

Podle starého snáře, který mám doma, neznamená nic dobrého, když se zdá o knězi. Prý je příznivější vidět čerta ve snu, než kněze. Ale nechme již toho, věda doposud neobjasnila záhadu snů!“

Toník odešel do svého pokoje a sepsal dopis vyšetřujícímu soudci. Popsal mu vše, co se událo v onu osudovou noc, když byl zatčen v hostinci. Popsal vše jako sen a ručil svou ctí, že vše se zakládá na pravdě.

Pak se mu ulevilo. Věděl, že tím si vyrovnává dluhy z minulosti. Vzal dopis a šel za matkou a dal jí jej přečíst.

„Toníku, hoď ho do kamen a nedělej hlouposti. Stejně ti nikdo neuvěří a ještě budeš mít z toho ostudu.“

„Nechej mne, maminko. Vždy se ti se vším svěřuji, ale jestli-že bys dělala něco proti tomu, co musím konat, pak se může stát, že se ti v budoucnu již přestanu se vším svěřovat.“

Toník se rychle vzdálil. Matka ještě otevřela dveře a zavolala za ním, ale ticho bylo jí odpovědí.

Nechala si přinést vína a rádně se napila. Pak začala ze skříně vytahovat sukně, zkoušela je, ale jen ty, které nosila dříve. Byly jí již těsné. Utáhla se šněrovačkou tak, že nemohla ani popadnout dechu. Pak se zamotala do rozhozených sukni tak nešťastně, že si zlomila nohu ve dvou místech.

Na její křik přiběhla služka a pak i Toník, který jí ošetřil nohu tak, aby neproudila krev z rány a úzkostlivě se díval na druhou nohu, která byla zdravá. Ve snu se mu přece zdálo, že měla obě nohy zlomené.

Matka byla dlouho nemocná. Noha se pomalu hojila a i přes veškerou lékařskou péči jí srostla křivě a při chůzi ji bolely žíly. Musela se podpírat dvěma holemi. V tu dobu s Toníkem nehovořili o karmě.

Pak opět přišel Toník za svou matkou a požádal ji, aby zlikvidovala žádost u soudu. Chtěla vysoudit nějaký majetek a majitele přivést na mizinu.

Matka vykřikla překvapením: „Odkud to víš, Toníku?“

Dal jí sešit, kde o tom psali jeho duchovní ochránci. Četl všechno, i to, co již bylo napsáno dříve. Nyní tomu všemu porozuměla, za co trpí.

Během její četby se Toník tiše modlil, aby dobré ochranné bytosti osvětlily jejího ducha, aby vše poznala a všemu porozuměla.

Hraběnka četla stránku za stránkou a divila se. Sešit se stal pro ni živou knihou. Porozuměla nyní všemu. Cítila, že dobré duchovní bytosti jsou ochotné jí pomáhat, ale ona odepírala jejich pomoc, jejich rady a varování. Pak vrátila sešit Toníkovi.

„Půjčíš mi ho opět? Chtěla bych si jej přečíst celý, ale jen v tvé přítomnosti, protože jen tak tomu nějak lépe rozumím. To je vše?“

„Ne, ještě mám mimo toho napsány tři sešity. Rozdělil jsem to na tři díly. V jednom je osud našeho národa. Lidé, kteří dnes marnivě žijí a zacházejí se svými

majetky, je pozbudou a zrodí se opět jako děti nebo vnukové a nebudou chápat, v čem vězí to vše, co prožívají.“

„A co uděláš s těmi tvými zápisky?“

„Mám duchovního bratra, který bude toto vše, co já dostávám, hlásat širšímu okruhu. Jeho jméno bude Lev Nikolajevič Tolstoj. On bude zasévat semeno do tvrdých lidských duší.

Já již budu asi duchem bez těla a budu kolem něj a budu ho inspirovat k jeho činům.“

Touto dobou žena – morfinistka, která se léčila v domě hraběnky, se stávala stále silnější, zdravější. Kolovaly již také pověsti, že se Toník do ní zamiloval. On se tomu všemu smál. Jednou sestřenice se přijela na ně podívat a tázala se Toníka, zda věří v Boha.

„Jistě, že věřím,“ odpověděl Toník.

„Proč tedy tak málo navštěvuješ kostel? Mrzí mne, když musím slyšet z úst kněze, že již i matka narušuje svazek křesťanský a nechodí do kostela.“

„Myslíš, že návštěva kostela je to nejdůležitější? My se cvičíme, abychom vykonávali vůli Boží, abychom se jí podřizovali, byli pokorní, skromní a to je nejdůležitější, než cokoli jiného.“

Sestřenice pohlédla zkoumavě na mladou ženu a Toníka a rozloučila se s nimi.

Kapitola VIII.

Nad tichým dvorem matky se stahovala mračna.

Nejprve soudní záležitosti nedopadly pro hraběnkou nejlépe. Pak přišel mor na slepice, které padaly jedna za druhou. Stařenka, která o slepice pečovala, byla z toho zoufalá a obávala se, že ji hraběnkou vyhodí ze služby. Když spatřila hraběnkou na dvoře, prchala před ní, aby jí nepřišla na oči.

Jednou byla ve své komůrce. Ozvalo se zaklepání na dveře a vešla hraběnkou. Rozhlédla se po chudě zařízené komůrce, kde byla jen stará pryčna, pár starých kusů oděvů a dřevěné špalky, které sloužily současně jako židle i jako špalky k sekání dříví.

Hraběnkou se posadila na pryčnu vedle stařenky. Ta se snažila omlouvat, že nemůže za to, že tolik slepic hyne. Hraběnkou hladila její ruku a pak se jí tázala, jak se cítí. Prohlížela její dlaň a pak řekla.

„Již jste se dosti napracovala, zasloužila byste si odpočinek.“

Stařenka se zachvěla. Jaký odpočinek asi hraběnkou myslí. Snad jí chce vyhnat ze služby?

Hraběnkou vycítila její obavy a rozptýlila je.

„Jistě umíte háčkovat nebo plést. Mohla byste plést punčochy a jiné věci pro služebnictvo. Potřebujete někde více tepla, než máte zde v této komůrce.“

Stařenka ještě téhož večera přesídlila do bytu, který zde zůstal po švadleně. Služebnictvo se snažilo zjistit příčinu, proč stařenku přemístila. A k tomu ještě dostali příkaz, aby jí nosili jídlo. Domnívali se, že se hraběnkou změnila následkem své nehody, že bolest, kterou prožila, jí dala více citu i ke služebnictvu.

Když se všude začalo hovořit, že hraběnkou a Toník se mění, stávají se podivínští, tu se jejich příbuzní radili, co mají dělat. Nejlépe by bylo dát je do ústavu pro choromyslné, aby jim mohli odebrat jejich majetek.

Tito lidé nevěděli, že jednají pod vlivem nízkých temných duchů, kteří se zlobili, že jim z moci byla vyrvána ona mladá žena – morfinistka, ze které čerpali tolik sil pro sebe.

Příbuzní hraběnkou se radili s knězem, který se rozhodl, že ty dva navštíví, aby zjistil příčinu jejich změněného chování. Příbuzní se zaradovali. To je dobrý svědek, pomocí kterého by přece snadno mohli hraběnkou prohlásit za choromyslnou a odebrat jí její majetek.

Kněz vstoupil do domu hraběnkou a jejího syna, o kterých již kolovaly celé romány různých pověstí a dohadů. Pozdravil.

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“

„Až na věky věkův,“ odpověděli mu současně hraběnkou i Toník.

Kněz byl překvapen. Očekával, že mu neodpoví vůbec. Začal vypravovat o počasí, o hospodářství, pak se tázal Toníka na zdraví, podíval se i na uzdravující se

mladou ženu. Pak se otázel, proč nenavštěvují kostel. Vždyť jejich příbuzní všude již o tom hovoří, stydí se za ně.

Toník klidně odvětil: „Neračte se, prosím, na nás zlobit. Máme rádi samotu. Bůh je všude, pomodlit se k němu můžeme všude, i v tmavé komůrce.“

„Ano, ale povinností každého křesťana, pokud může chodit, je navštěvovat kostel.“

„Ale ano, jen chození do kostela neudělá člověka lepším, pokud tento sám se o to nesnaží, pokud nepovznese své nitro a neplní příkazy Boží, to je milovat svého bližního.“

„Ano, ano, ale nyní odpovězte mi, zda vůbec věříte v Boha?“

„Kdybyste vy věřil v Boha tak jako my, pak byste nás objímal.“

„Nesprávně. Mám dojem, že zde někdo nemá v hlavě něco v pořádku. A odkud vlastně čerpáte víru v Boha? Kde je jistota, že vůbec věříte v Boha?“

„Důstojný pane, tak jak kdysi ve vykopávkách našli důkazy, že kdysi Ježíš žil, tak i já jsem zemřel, abych opět mohl žít. A životem dobývat víru v Něj. Víte jistě, že jsem byl zdánlivě mrtev? Lékaři mne již nařídili pohřbít. A já jsem žil ve světě, o kterém se praví, že ho ještě nikdo neviděl a že se ještě nikdo z něj nevrátil. A já jsem se vrátil s velkými vědomostmi a s vírou v Něho.“

„A v tomto případě je tedy nutno co nejvíce chodit do kostela a tam děkovat Bohu za zázračné uzdravení.“

„Za tento zázrak duchovního probuzení se chci odvděčit Bohu tím, že hmotný majetek, který mi patří, rozdám chudým.“

„Zní to krásně, ale je to nemožné. Vždyť to, co máte, je výsledkem úsilí celých generací! A ostatně je to majetek vaší matky!“

„Ano, když byl Toník těžce nemocen, slíbila jsem Bohu, že když se uzdraví, odevzdám celý višňový sad chudým. Ponechám si jen tolik, kolik postačí ke skromnému životu.“

„Tak se podívejme, jak jste si to pěkně naplánovali. Ale proč jste to již někomu neřekli, co zamýšlíte?“

„Ať neví levice, co činí pravice. Tak je to psáno v Písmu svatém. A my nemáme chuť se někomu zpovídat, co hodláme učinit. Nám také nikdo nic neříká o svých plánech.“

„A co vaše příbuzenstvo? Bude se cítit poškozeno. Uvážili jste vše dobře?“

„Můžete být ujistěn, důstojný pane, že příbuzenstvo poškozeno nebude. Odevzdala jsem vše vůli Boží a vyřizování majetku ponechávám synovi.“

„Ano, ano, každý se svobodně může rozhodnout,“ hovořil kněz a chystal se k odchodu. Toník však zpozoroval, že by chtěl ještě něco říci. Přisunul mu křeslo, aby se ještě posadil a řekl, co má na mysli. Kněz se posadil a začal dosti tvrdě.

„Vyznejte mi všechno, jako u zpovědi. Je mi těžko, když slyším pověsti, že taková vážená rodina, jako jste vy, čaruje. To přivede neštěstí na celou vaši rodinu, příbuzenstvo a snad i celou vesnici.“

Je nutno, abyste věděli, že tyto pověsti čím dál více čeří hladinu obce. Nevíte, jak tím urážíte náboženství a křesťanství vůbec.“

Hraběnka zbledla a dívala se jednou na kněze a jednou na Toníka, který ji vzal za ruku a začal ji hladit. Kněz pokračoval.

„Kněz, který zde na této farnosti byl přede mnou, mi sdělil, že paní hraběnka byla váženou osobností a pilně navštěvovala kostel. Co se to nyní stalo? Proč opouští náboženství a lidi?“

Hraběnka chtěla něco říci, ale nedařilo se jí to. Toník jí jemně hladil ruku. Přítomnost Toníkova dodávala jí klidu. Vzpomenula na svého manžela, milovaného muže a na jeho vzkazy a styk s ním, na tyto chvíle, které ji naplňovaly blažeností. Ne, toto si nedá nikým vyrvat, to jí kněz nemůže zakázat. A Toník místo ní odpověděl.

„Ano, důstojný pane, je to vážné obvinění z čarodějnictví. Již jsem vám řekl, že v Boha věříme, že On je všude, všude se můžeme k Němu pomodlit. Dále pravíte, že návštěva kostela je povinností každého křesťana. Záleží na tom, jak tomu kdo rozumí. Jako svatou povinnost považuji milovat Boha nade všechno a plnit Jeho svatou vůli.“

„Ale o Božích zákonech a Boží vůli nemůže vás nikdo lépe poučit než kněz v kostele, svatá církev. Všechny skutky bez této víry jsou mrtvy.“

K tomu hned Toník dodal.

„Víra bez skutků je mrtvá,“ a pozoroval, jak se tato slova nelibě dotkla kněze, který prohodil:

„Splnil jsem svou křesťanskou povinnost. Chtěl jsem vás navrátit křesťanské víře. Bohužel, nenašel jsem dostatek dobré vůle. Upozorňuji, že jestliže se ještě jednou doslechnu, že se zabýváte čarováním, pak budu věřící v kostele před vámi varovat. A když ani to nepomůže, pak se postarám, abyste byli vyobcováni z církve svaté.“

Toník zpozoroval, jak matka pobledla a jak jí vyrazily krůpěje potu. Vyběhl a vrátil se se skleničkou vody, kterou jí podal. Řekl: „Maminko, buď silná, Bůh nám pomůže!“

Kněz se již neovládl a nervózně vykřikl.

„Co k čertu vzpomínáte Boha, když dobré slovo je pro vás, jakoby hrách na stěnu házel? Myslím, že věříte spíše ďáblu, než církvi svaté.“

Konečně promluvila hraběnka.

„Mám dojem, knězi, že vy hovoříte jen o tom, co jste se naučil ve škole. A co jste se tam nenaučili, o tom nic nevíte nebo nechcete vědět, vše ostatní je klam a ďábelství.“

„Co to hovoříte, hraběnko? Máte snad něco lepšího, než co stanovil Bůh a potvrdila církev svatá?“

„Věříte knězi ve svaté obcování svatých?“

„Co je to za otázku?“ rozčílil se kněz. Usedl na pohovku.

Toník se k němu obrátil a podotkl: „Říkal jsem vám, že jsem zemřel a opět ožil. Věříte vy, že mám ducha a tělo?“

„Ano, jistě prosím, hovořte dále.“ Ve tváři kněze se objevil ironický úsměv.

„Tělo mé leželo mrtvé, ale můj duch se čile vznášel a hovořil s lidmi, jejichž těla již dávno zpráchnivěla v hrobech. Rozhlížel jsem se po duchovním světě.“

Kněz pohlédl téměř se strachem na Toníka a líbal při tom malý křížek. Toník však vypravoval dále.

„Poznal jsem moc, která nás řídí, poznal jsem příčinu všeho utrpení na zemi. Poznal jsem Boha, kterého nade vše miluji. On je mnohem větší a lepší, než o něm tvrdí lidé na zemi, než jakého si představují lidé v církvích. Poznal jsem, co je duše, co je duch a co je Bůh. A nyní si jistě domyslíte, proč nenavštívuji chrám.“

„To je veliké překvapení. To jsem neočekával. Snad i paní hraběnka zemřela a byla tam?“ a opět ironický úsměv se objevil na tváři kněze.

„Ano, nepotkalo mne takové štěstí, jak mého syna a budu muset ještě dlouho čekat, než odložím toto tělo a můj duch bude moci volně vzlétnout.“

„Možná hraběnko, že jste chtěla říci, že je štěstím, že jste neprožila takovou nemoc jako váš syn, že vaše myšlenky jsou zdravé. Ale mám dojem, že jste se již jeho nemocí nakazila!“

„Knězi,“ vložil se Toník do debaty, „přál jste si, abychom vám řekli vše jako u zpovědi. Tak jsme vám to řekli. A nyní nás můžete nechat v klidu.“

„Ale, tak vy mi ukazujete dveře? Nu dobře. Již vím, co je ve vás, co si mohu o vás myslet. Je mi vás líto, že vás omámily a oslepily ony můry, které vás pronásledovaly. To zřejmě ony vám přinesly tuto vědu duchovní? A říkám vám, že toto vše je d'ábelství. Opusťte toto vše ještě dříve, než se od vás všichni odvrátí. Já učiním, co budu moci. Budu sloužit mši za vás a počkám týden, zda se objevíte v kostele.“

„Ale proč bychom tam měli chodit, když Bůh je všude? Když se vracím domů z vašeho kázání, jsem celý sláb a v neklidu. Z vašich kázání je málo zřejmý majestát Boží.“

„Ano?“ řekl tázavě kněz a nyní nevěděl, kdy sklonil hlavu. „To, co pravíte, zní jako obžaloba na mne. Nemohu si vzpomenout, že bych říkal něco o Bohu, co tam nepatří. Učím-li někde špatně, pak mne uvědomte o tom!“

V očích kněze se zaleskla slza. Toník ho vzal za ruku a pravil.

„Při našem rozhovoru se probíraly záležitosti, které zabořily vás i nás. Jde o věci veliké a důležité. Jde o náš život a o jiskru Boží v nás, kterou má každý právo bránit.“

„Nerozumím tomu všemu, nějak se mi to plete v hlavě. Nevím, co ode mne chcete,“ pravil kněz.

„Nic, důstojný pane. Přejeme vám jen více klidu a duchovního světla.“

„No, uvidíme,“ již na odchodu řekl kněz. „Doufám, že vás uvidím v kostele a také ke zpovědi byste měli jít.“

„Zpověď necht' nám vážený kněz laskavě promine. My se vyzpovídáme zde doma z nejtěžších hříchů.“

Kněz otevřel ústa. Nevěděl, co má říci a pak se rozloučil a odešel.

Příští neděli se hraběnka i s Toníkem objevili v kostele. Kněz kázal, často se obracel ve směru, kde seděli, a zdálo se, jakoby mu slova v ústech zamrzávala. Byl podivně rozechvěn.

Odpoledne pak přinesl sloužící od kněze dopis, ve kterém se tento kněz tázal, zda hraběnka se synem budou mít volný večer, že by je rád navštívil.

„Ať tedy přijde,“ pravila hraběnka a Toník hned napsal pár slov knězi jako odpověď, že bude vítán. Na konec mu ruka napsala nějaké, zcela neznáme ženské jméno. Překvapilo ho to. Chtěl znovu napsat dopis a ruka začala psát.

„Knězi Lechnickému.

Na smrtelném loži jsem ti již svěřila, že Eleonora není tvou sestrou, že tvůj otec není jejím otcem a není tvým otcem. Umírala jsem v obavě, že Bůh mi nepromine, že jsem oklamala tvého otce. Plakal jsi tenkrát a slíbil jsi mi, že se budeš za mne modlit. Žádala jsem tě tenkrát, abys neprozrazoval Eleonoře nic. Ale nyní ji to můžeš říci. Tenkrát jsem neměla dost síly, abych ti řekla, jak se jmenuje. Ale nyní ti to mohu říci, že její otec je lékařem v Itálii.“

Zde ruka napsala jméno a adresu a psala dále.

„Eleonora má málo krve a jižní prostředí by jí posloužilo. On je sám, žena mu zemřela. Napiš mu, aby se ujal Eleonory. Vzkazuji mu to ze záhrobí a je to vůle Boží. Mrzí mne, že jsem žádala, aby tě vysvětili na kněze. Potřebuješ více síly, útěchy a osvětlení. Odjed'te s Eleonorou do Itálie. Ona ti dnes píše, že je velmi nemocná, že jí je smutno. Spal své falešné vousy a neklam sebe i Boha, že vedeš čistý život. Může se stát, že ztratíš ještě i hodnost, ve které se nacházíš.“

Zde tužka vypadla Toníkovi z ruky. Přečetl dopis, ale neposlal.

K večeru přišel kněz. Přišel pomalu a vážně, zamyšlen. Sotva stiskl hraběnce a Toníkovi ruce, řekl.

„Vážení, kouzlo vaše se přeneslo do mého domu. Nemohl jsem spát a našel jsem pak tuto kazetu v mém pokoji. Zdálo se mi o otci a o matce a něco jako by mi říkalo, že od vás se dovíám něco zajímavého o nich.“

Hraběnka, když se podívala na kazetu, vykřikla překvapeně. „Vždyť je to skříňka mého zemřelého manžela. Jak se dostala k vám?“

„To si sám nedovedu vysvětlit. Ani nevím co obsahuje.“

Na stole se objevil klíček, kterým Toník odemkl kazetku. Byla v ní fotografie. Když ji kněz zahlédl, vykřikl překvapením.

„Vždyť to jsou moji rodiče!“

Pak Toník podal knězi dopis, který jeho ruka napsala. Kněz byl vzrušen a říkal:

„Bože, to snad ani není možné, vždyť je to písmo mé zemřelé matky! To jsou hotové zázraky. A nikdo nevěděl o tom, co ona tam píše.“

Pak počal líbat fotografie a dopis, zašel k oknu a zašeptal.

„Veliká je moc Tvá, Pane a dobrota Tvá bez hranic. Děj se Vůle Tvá!“

Dále pozoroval dopis a fotografie. Zde není pochyb o tom, že mrtví žijí, jen my jim zabraňujeme, aby k nám promlouvali. My se zde na zemi od nich odvracíme. Proč by mělo být hříchem dorozumět se s rodiči? Hned, jakmile obdržím dopis od sestry, odjedu s ní.

Pak opět tiskl ruce hraběnky a Toníka a děkoval jim, že jejich prostřednictvím dostal vzkaz od své matky. Vše, co psala je pravdou.“

„Jen aby se o tom nedověděli nepovolání, protože by mne zcela znemožnili!“

Hraběnka s Toníkem mu dali čestné slovo, že toto vše zůstane jen mezi nimi.

Po odchodu kněze Toníkova ruka opět začala psát.

„Záhy začnete nový život v jiném místě. My budeme stále s vámi. Jsou mezi námi i lékaři, kteří se budou projevovat a dávat přírodní léčebné prostředky trpícím k jejich úlevě. Jsou i jiní a všichni touží přinést něco užitečného lidstvu. Připojí se i tento kněz, který vás navštívil. Odloží kněžský řád a bude vám pomáhat. Připojí se i jiní a všichni budete společně pracovat.“

Zanedlouho hraběnka s Toníkem vyřídili záležitosti majetkové a odjížděli.

Kněz nyní míval citlivá kázání. Nevyhledával nyní lidí. Poznával, že zbytečné tlachání je marnění drahocenného času. V klidu samoty dovedl si sám přenášet myšlenky duchovních bytostí na papír.

Zanedlouho odjel s Eleonorou do Itálie. Pak se ale za čas vrátil a spolupracoval s Toníkem, jak to již před časem duchovní ochráncové napsali.

Všichni společně vykonali mnoho dobra, setřeli mnoho slz z tváří trpících a nuzných.

Nesud'me bližního svého, protože Bůh dovede obměkčit i největšího hříšníka či zatvrzelce.

Konec 2. dílu.

Obsah

I. díl	3
Černá magie u cikánských kmenů.	7
Zpověď	11
Upír	13
Ve vězení	16
Na počátku letargického spánku	20
Ve světě příšer a boj s temnými mocnostmi	23
Smrt nebo letargie?	27
Určování času na Zemi a ve vesmíru.	29
Vznik elementálů – Pekla a očištění	30
Astrální květy	36
V hlubinách moře	37
Věčný spánek	38
Vzkříšení	39
II. díl: Mrtví hovoří	42
Kapitola I.	42
Kapitola II.	44
Kapitola III.	49
Kapitola IV.	55
Kapitola V.	59
Kapitola VI.	63
Kapitola VII.	68
Kapitola VIII.	73